

Phu Quân Xấu Xa

Contents

Phu Quân Xấu Xa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	18
4. Chương 4	23
5. Chương 5	30
6. Chương 6	35
7. Chương 7	42
8. Chương 8	49
9. Chương 9	55
10. Chương 10	60

Phu Quân Xấu Xa

Giới thiệu

Câu chuyện giang hồ xoay quanh cuộc sống của hần và những điều khó tin mà hần đã làm được. . .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-quan-xau-xa>

1. Chương 1

Mở đầu

Trời mùa đông

Rét đậm

Băng tuyết ngày càng dày, ngay cả phía trời nam, tuyết cũng rơi xuống trắng một trời.

Vì đã cuối năm, thương thuyền thường lui tới sông Đại Vận, so với ngày thường thì càng đông đúc. Nhưng chiều nay, sông Đại Vận đang yên tĩnh, lại truyền đến những tiếng va chạm lớn làm kinh động tứ phía.

Con thuyền đen thừa dịp đêm tối đụng vào chiếc thuyền hoa được trang trí lộng lẫy, mấy chục kẻ mặc đồ đen che kín mặt cầm đao xông lên thuyền hoa, trong tay lăm le thanh đao sáng chói.

” Có cường đạo”

Cả thuyền hoa chấn động không ngừng, người chèo thuyền chạy ra cửa thét lớn tiếng báo động, rồi rút dao nghênh chiến .

Tuyết rơi ngày càng dày hơn, mà trên bong thuyền nơi nào cũng là người, đuôi thuyền bị cháy, lửa hừng hực chiếu sáng cả một vùng trời đen, cả một phía chân trời cháy đỏ bừng.

Một giai nhân tuyệt sắc từ thuyền nhảy ra, vung đao gia nhập cuộc chiến, đao một giải quyết từng tên, trong nháy mắt lâm bị thương không ít kẻ áo đen.

Phía sau nàng, một thiếu nữ thanh tú cũng cuống quýt chui ra khỏi khoang thuyền. Thiếu nữ ấy thân mặc y phục trắng, bên hông quần tua cờ Tuệ Nhi màu đỏ, có hai búi tóc tròn đen nhánh, đôi mắt đen tuyền, cầm trong tay song đao khảm trượng ngó chừng xung quanh, chống đỡ bọn áo đen, trong lòng lo lắng không dứt.

Ôi, mỗi lần gặp chuyện như thế này, Chu Tiểu Hồng lại tự trách mình vô dụng, không có võ nghệ tốt để bảo vệ chủ nhân!

Bỗng dừng một tiếng khàn khàn vang lên lạnh lẽo

“Lùi xuống”

Bọn áo đen lập tức lùi về phía sau, Tiểu Hồng nghe tiếng nhìn lại, thấy thủ lĩnh bọn áo đen .

Hắn thân hình cao lớn, mặc dù không che mặt, nhưng lại đeo một cái mặt nạ bạc, trong ánh lửa, mặt nạ bạc thoát nhìn quái dị đến cực điểm, làm cho nàng trong lòng run lên.

“Hãy xưng tên ra!” Nàng nghe thấy chủ nhân thét ra lệnh

Người mặt nạ bạc không nói một lời, vung đao chém

Keng!

Tiểu Hồng trở mắt nhìn, song đao trong tay chủ nhân của cô bị đánh bay, sợ hãi kêu thét lên

Người mặt nạ bạc thừa dịp tấn công không ngừng, vung đao chém nữa

Lại keng một tiếng, thanh đao bị gãy một đoạn bay ra ngoài cắm vào cột buồm, đuôi đao rung động không ngừng. Bây giờ trong tay chủ nhân nàng chỉ còn một thanh đoạn đao.

Tiểu Hồng ngăn người ra, tim đập dồn dập. Nàng kinh sợ nhìn, chủ nhân nàng bị sức mạnh của thế đao đẩy té ngã xuống boong thuyền.

Hầu hạ chủ nhân nhiều năm, nàng chưa bao giờ gặp phải cảnh sinh tử như thế này. Nhưng nàng đã sớm chuẩn bị tư tưởng, thậm chí đã sớm quyết định.

Chỉ thấy ánh đao vừa lóe lên, người mặt nạ bạc không chịu để yên vung đao chém tới đây, Tiểu Hồng không chút nghĩ ngợi, liều chết xông đến dưới đao, đưa tay che ở trước mặt chủ nhân.

“Dừng tay, không được tổn thương đại tiểu thư nhà ta!” Nàng la lên

Thế đao đang vung, chợt dừng lại trên đỉnh đầu Tiểu Hồng , lưỡi đao sắc bén sượt ngang làm rơi vài cọng tóc của nàng. Nàng cảm thấy da đầu tê dại, cơ hồ cảm giác thấy lưỡi đao lạnh lùng.

Phía sau mặt nạ con mắt đen tuyền trợn trừng, người kia đánh giọng quát:

“Tránh ra!”.

Ngay trước tầm mắt nàng một mũi đao sáng lóa lăm lăm, Tiểu Hồng thở mạnh, mặc dù bị dọa toàn thân toát mồ hôi hột, nhưng vẫn không chịu rời nửa bước, bả vai mảnh khảnh nhô lên, mắt nhìn chăm chăm đôi mắt đen tuyền sau mặt nạ ấy.

“Muốn giết thì giết ta trước đi, ta thế mạng cho đại tiểu thư nhà ta!”, Trong lòng nàng sợ, nhưng nàng vẫn không chịu lùi lại, đứng nguyên tại chỗ, run rẩy tựa chiếc lá trong làn gió thu khê thổi.

Bàn tay hần nắm chặt thanh đao, nhìn chăm chăm vào mắt nàng bằng ánh mắt sắc bén. Người mặt nạ bạc vốn đầy sát khí, chẳng biết tại sao chuyển sang tức giận lắm, mặt đằng đằng sát khí so với lúc trước càng thêm ghê rợn.

“Được, người thế mạng cô ta!”

Nàng cắn chặt môi, nhắm chặt hai mắt, run rẩy chờ đợi lưỡi đao sắc bén vung xuống

“Tiểu Hồng, tránh ra!”

Đã chuẩn bị sẵn sàng tư tưởng. Nàng nghe tiếng chủ nhân kinh hoàng gọi, tiếp theo trong nháy mắt, nàng bị một người xách lên khỏi mặt thuyền, ném bay người hướng ra ngoài thuyền.

“A...a”

Tiêu rồi, ngoài thuyền tối như là mực, nước sông vừa lạnh lại sâu thẳm, a a a, nàng sắp chết đuối, Nàng sắp chết đuối! Nàng sắp...

Bum!

“Ở đâu đây!”

Tiểu Hồng rơi xuống, mở mắt nhìn, tự hỏi bản thân bị ném đến chỗ nào. Ngẩng đầu lên, nàng nhận thấy mình không ngã xuống sông mà ngược lại rơi vào chiếc thuyền đen, được kẻ mặc áo đen đón vừa vặn.

“Buông ta ra!” Nàng giãy dụa, trong lòng còn nhớ tới sự an nguy của chủ nhân.

Ánh lửa ngất trời, chiếu lên trên mặt nước sáng cả một vùng, nàng mở to mắt, thấy trong ngọn lửa có bóng người, chủ nhân mạo hiểm tránh khỏi đường đao

Trong thời khắc nguy cấp đó, trong ngọn lửa xuất hiện một nam nhân tiến đến bảo vệ chủ nhân. Kiếm dài và đao, chỉ trong một lúc giao chiến, khó phân được cao thấp.

Tiểu Hồng lấy tay vuốt ngực, thở phào nhẹ nhõm.

Hay quá, cứu binh tới!

Trong lòng nàng đang tràn đầy tin tưởng chủ nhân bình yên vô sự, nhưng lại tận mắt chứng kiến người mặt nạ bạc nắm đại đao trong tay chạy tới hung hăng chém, mất kiếm, người nam nhân chỉ lo bảo vệ cô gái trong lòng.

Máu tươi, từ ngọn lửa bay ra.

Tiểu Hồng kinh ngạc nhìn

Sau đó nàng mở miệng thét lên một tiếng chói tai. Chương 1.1:

Gió đêm gào thét.

Chiếc thuyền được cố ý vẽ loạn lên bằng nước sơn màu đen, dễ dàng ẩn trong bóng đêm, dùng tốc độ cực nhanh, nhanh chóng rời khỏi khúc sông mới vừa trải qua trận thảm sát bờ bãi.

Rất nhanh, ánh lửa chiếu sáng phía chân trời kia, đã bị vớt lại đằng xa.

Người áo đen vẫn trầm mặc không nói, chỉ có thuyền bơi đi, cột buồm di động, bàn kéo chuyển động phát ra tiếng vang, quanh quẩn trong đêm. Từ những thanh âm kia có thể nghe ra, đám người kia không hề hoảng hốt bắn loạn, những người hầu, cũng không phải là những đạo phỉ được chấp vá lung tung, mà là một đội ngũ đã trải qua huấn luyện hoàn mỹ.

Mà lần ra quân này, chẳng những đại hoạch toàn thắng, còn mang về một chiến lợi phẩm.

Thiếu nữ thanh lệ, áo bị ướt hết, đang run rẩy không ngừng, ở trong tay người áo đen, giống như hàng hóa, một ném qua một truyền lại, trong nháy mắt đã bị đẩy đến khoang thuyền.

Trong khoang thuyền, tối như mực, đưa tay không thấy được năm ngón, tĩnh lặng như tờ, chỉ có Chu Tiểu Hồng run rẩy thở dốc, tim đập rối loạn.

Cửa khoang thuyền đóng kín, hai chân nàng đã nhũn ra không chịu nổi sức nặng của thân thể, chỉ có thể dựa vào cửa khoang, xụi lơ ngã ngồi dưới đất.

Xiêm y toàn thân nàng sớm đã bị tuyết thấm ướt, hàn ý thấm thấu da thịt, lạnh thấu xương. Song, sợ hãi cùng kinh hoàng, đã tràn đầy trong lòng nàng, so với rét lạnh còn khó chịu hơn.

Tiểu Hồng ngồi ở chỗ cũ, làm như không thấy, nhìn vào bóng tối trước mắt nhưng trong đầu lại không ngừng suy nghĩ, không lâu lúc trước, khi ánh lửa ngất trời trên mặt sông, đã phát sinh chuyện kinh người...

Ánh đao.

Bảo tuyết trong ngọn lửa.

Người mặt nạ bạc quỷ dị

Còn có, máu đỏ tươi.

Nghĩ đến dưới đao người mặt nạ bạc như có vòi máu phun ra, Tiểu Hồng siết chặt quả đấm, toàn thân run rẩy, khuôn mặt mỹ lệ nhỏ nhắn, trắng bệch không có nửa điểm huyết sắc, từ trước đến giờ thông minh lanh lợi, lúc này rối loạn đến không có chủ ý gì.

Ở ngoài khoang thuyền, kênh đào nước chảy, đánh mạnh vào thân thuyền.

Sông Đại Vận này xây dựng không dễ, thủy lợi thành công, ngăn được lũ lụt, giàu có kinh thành, cùng với phì nhiêu phía nam, sau khi khai thông, thương gia dân chúng dọc theo bờ không khỏi được lợi.

Dọc theo bờ sông Đại Vận, đều có quân binh do quan phủ phái đến đóng, nhà giàu có cũng dùng tráng đinh, bảo vệ thương thuyền cùng hàng hóa an toàn, bọn đạo phỉ cũng kiêng kỵ ba phần, không dám tới gần, trị an kênh đào từ trước đến giờ đều được hài lòng.

Không ai lường trước được, kênh đào sẽ xuất hiện đạo tặc, hơn nữa hành động thật hung tàn.

Nàng ở trong lòng tự nói với mình, ngàn vạn lần phải tỉnh táo, nhưng cảm xúc bối rối lại quán chặt miệng của nàng, khiến nàng khó có thể thở dốc. Trận chiến ngoài ý muốn này, thật sự quá ngoài dự đoán của mọi người...

Bỗng dưng, cửa khoang dán chặt sau lưng nàng, bị một sức mạnh cường đại mở ra.

Có người đi vào!

Ngay lúc người đó đẩy cửa ra Tiểu Hồng cũng nhanh chóng tránh, né đến một chỗ khác, đôi mắt to đen lúng liếng, cảnh giới ngó chừng nam nhân mở cửa khoang.

Thân hình cao lớn của nam nhân che cả cửa, bả vai rộng lớn đã che lại hoàn toàn cảnh vật bên ngoài. Mặc dù hần chưa bước vào bên trong khoang, cũng đã mang đến cảm giác áp bách cường đại, làm cho nàng cơ hồ muốn thở không được.

Hần mặc áo đen như cũ, mang mặt nạ bạc, mà tròng mắt đen sau mặt nạ, lộ ra ánh sáng quang mang.

Qua một lúc lâu, hần thủy chung không nói một lời, chẳng qua là đứng ở đằng kia, yên lặng ngó chừng nàng, giống như là thợ săn vừa mới bắt được con mồi, đang suy tư, nên xử trí con mồi như thế nào.

Tiểu Hồng cắn môi, quyết không chịu yếu thế. Nàng nắm chặt quả đấm nhỏ, cũng nhìn chằm chằm hần.

“Người rút cuộc là người nào?”

Trầm mặc.

Nam nhân không lên tiếng.

Dũng khí nàng dâng lên, tiếp tục truy vấn: “Người tại sao muốn tập kích thuyền hoa?”

Vẫn là trầm mặc như cũ.

Nam nhân đối với câu hỏi của nàng, hoàn toàn mất điếc tai ngơ, bước vào khoang thuyền, đưa tay đóng kín cửa.

Động tác này, làm cho nàng không tự chủ được lùi nửa lui mấy bước, hết sức kéo ra khoảng cách giữa hai người. Sau khi thấy qua hành vi của hắn, đã sớm nhận định người nam nhân này tuyệt không phải người lương thiện.

Không giống với Tiểu Hồng bối rối, nam nhân mang mặt nạ bạc, vẫn ung dung đốt sáng lên ngọn đèn. Ánh đèn mặc dù yếu ớt, nhưng vẫn chiếu sáng cả khoang thuyền, bên trong được bày biện đơn giản, cùng với khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn của thiếu nữ ở trong góc.

Tầm mắt dưới mặt nạ, quét qua mặt của nàng, dễ dàng nhìn thấu sự sợ hãi và run rẩy nàng giấu trong lòng.

Tiểu nữ nhân này, rõ ràng sợ cực kỳ, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn có quật cường, cùng với dũng khí không che giấu được. Dưới ánh đèn vàng, làm cho da thịt trắng nõn của nàng, lộ ra vẻ tỉ mỉ như ngọc, ngũ quan thanh lệ, mặc dù không đẹp như thiên tiên, nhưng cũng thanh thuần tú nhã, phong tình động lòng người.

Tròng mắt đen dưới mặt nạ bạc, hiện lên u ám, sâu trầm, khiến người khác đoán không ra hắn đang suy nghĩ gì. Hắn vô cùng chậm chạp rút ra thanh Cương Dao lớn đeo sau lưng, để trên bàn.

Phía trên Cương Dao mặc dù không nhìn thấy vết máu, nhưng ánh đao màu bạc, vẫn lộ ra vẻ chói mắt.

Tầm mắt Tiểu Hồng, cố ý tránh Cương Dao trên bàn. Nàng cẩn cẩn cánh môi đầy đặn, bắt buộc mình giữ tĩnh táo, chưa từ bỏ ý định mở miệng lần nữa, cố gắng phân tích tình thế cho đạo tặc hung ác không biết chuyện này.

“Người có biết hay không, thuyền hoa người mới vừa tập kích, là của Tiền gia ở kinh thành?” Nàng cảnh cáo.

Tiền gia ở kinh thành, là thương gia giàu sang, kinh doanh rải rác khắp thiên hạ, trưởng nữ Tiền Kim Kim mưu trí xảo diệu, mấy năm qua tung hoành thương trường, đem sự nghiệp buôn bán của Tiền gia phát triển gấp mấy lần, tự nhiên cũng phạm phải không ít người.

Mặc dù, thỉnh thoảng bị thương gia khác trả thù, hoặc đạo phỉ vọng tưởng bắt có đòi tiền chuộc, nhưng nhờ vào võ sư Tiền gia võ nghệ cao siêu, cùng Nghiêm gia ủng hộ mỗi lần gặp nguy cơ, cũng có thể hóa dữ thành lành –

Cho đến tối hôm nay! Chương 1.2:

Nam nhân kia ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn nàng một cái.

“Vậy thì sao?” Thanh âm trầm thấp khàn khàn, quanh quẩn ở trong khoang thuyền.

Nàng nhìn chăm chăm hắn, đối với sự tĩnh táo của hắn cảm thấy kinh ngạc cùng ngoài ý muốn, nàng vốn tưởng rằng, chỉ cần nghe thấy Tiền gia danh hiệu, người này cho dù không có từ trên ngựa quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, cũng sẽ bị làm cho sợ đến tay chân nhũn ra.

“Phạm phải đại án này, người trốn không được xa.” Nàng nhìn chăm chú vào ánh bạc rực rỡ của chiếc mặt nạ dưới ánh đèn. “Không chỉ là Tiền gia dốc toàn lực đuổi bắt người, cả Nghiêm gia cũng sẽ – ”

Hắn cắt đứt lời của nàng.

“Nghiêm gia?” Tiếng cười khàn khàn làm cho người ta không rét mà run. “Nghiêm gia bây giờ nói không chừng đang bận bịu phát tang cho Nghiêm Diệu Ngọc.”

Tiểu Hồng hút một hơi khí, chỉ cảm thấy choáng váng, cơ hồ đứng không vững. Ngoại trừ bị tin Nghiêm Diệu Ngọc bị thương nặng sắp chết đã kích, một việc khác càng làm cho nàng khó có thể tin.

“Người biết?” Nàng khó có thể tin. “Người biết thân phận của chúng ta?”

Người mang mặt nạ bạc chỉ trả lời một chữ.

“Đúng.”

Đây không phải đột nhiên có ác tâm cướp bóc, mà là kế hoạch tập kích có tính toán. Người nam nhân này chẳng những biết, người hắc tập kích là ai, thậm chí còn biết, nam nhân đến đây cứu viện lại bị hắc chém trúng một đao, chính là Nghiêm gia Thiếu chủ.

Tiểu Hồng run rẩy.

Nàng căn bản không cách nào tưởng tượng, trên đời có người dám can đảm cùng hai nhà Nghiêm, Tiền đối địch. Giống như nàng một mực cho là, không có đạo phỉ ngu muội xuất thủ với Tiền gia; nàng còn cho rằng, không có đạo phỉ đủ mạnh để đả thương Nghiêm Diệu Ngọc.

Nhưng, sự thật bày ra trước mắt, khiến nàng không thể không tin.

Nàng thật sợ nhưng nam nhân kia dường như xem nàng không tồn tại, hắc cởi ra áo đen ướt đẫm, lộ ra tấm lưng ngăm đen rộng rãi. Một trận mùi máu tươi nồng đậm, theo áo đen bị ném xuống đất, phiêu tán trong không khí.

Trên áo đen ướt, dính lượng máu lớn, thậm chí nhuộm đỏ boong thuyền.

Tiểu Hồng nhìn chằm chằm cái áo đen, trong lòng run lên bần bật.

Nàng nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm nửa thân trần của nam nhân trước mắt. Từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên nàng nhìn thấy nam nhân ở trần, nhưng cảm xúc khiếp sợ, đã sớm làm cho nàng quên mất sự e lệ.

Dưới ánh đèn yếu ớt, nàng chính mắt xác nhận, trên người nam nhân không có bất kỳ vết thương chảy máu nào. Nói cách khác, máu trên áo đen kia, tất cả đều là trong tràng chém giết kịch liệt lúc này, chém giết người khác nên dính vào.

Kia rất có thể là máu của Nghiêm Diệu Ngọc – thậm chí – thậm chí – thậm chí máu của đại tiểu thư!

Tiểu Hồng chỉ cảm thấy, toàn thân có một trận khí lạnh như băng xông lên khiến nàng rùng mình.

Trận kịch chiến kia, nàng chưa thể xem hết. Nàng chỉ nhìn thấy Nghiêm Diệu Ngọc bị chém, sau đó nàng hoảng sợ chưa dứt thì đã bị người áo đen chụp lấy ném vào khoang thuyền, không nhìn thấy gì nữa, ánh lửa như máu trên mặt sông, có phải vừa xảy ra chuyện kinh hồn gù nửa hay không?

Cương Đao trên bàn sắc bén như vậy. Ngay cả võ công cao cường như Nghiêm Diệu Ngọc, cũng thua ở cái thanh Cương Đao này, nếu lưỡi đao sắc bén này, cũng hướng đại cô nương chém tới, như vậy...

Trong đầu hiện lên hình ảnh khiến cho Tiểu Hồng run rẩy. Nàng khiếp đảm không dám hỏi, rồi lại lo lắng có nên hỏi hay không?

“Trừ... Trừ làm bị thương Nghiêm công tử, người còn làm cái gì?” Thanh âm của nàng run rẩy.

Nam nhân đang dùng một khối vải bố lau thân thể cường tráng, những bắp thịt cường tráng theo động tác của hắn mà dựng lên, vạm vỡ như mãnh thú. Nghe thấy nàng hỏi, động tác của hắn hơi dừng lại, nhưng vẫn đưa lưng về phía nàng, không có xoay người lại, giống như không để ý.

Tiểu Hồng lo lắng, cứ như đang bị đặt trong nồi lửa, bị hơi lửa đốt nóng, làm sao nhịn được sự trầm mặc và lạnh đạm trước mắt.

Nàng tiến lên, dùng hai tay run rẩy, cầm lấy Cương Đao lớn, dùng toàn lực giơ lên, để ở lưng người mặt nạ bạc.

“Ta đang nói chuyện với người, mau trả lời ta!” Nàng nóng lòng chất vấn, thanh đao sắc bén, bởi vì nàng run rẩy, ở trên da thịt ngăm đen, khắc nên những vết máu sâu cạn không đồng nhất.

Nam nhân hơi quay đầu sang, dưới ánh đèn vàng chiếu sáng, môi mỏng của hắn cười nhẹ châm chọc. Nụ cười của hắn thật thông dong, cứ như đang đặt trên lưng giờ phút này, không phải là một thanh Cương Dao có thể lấy mạng, mà chỉ là con sâu nhỏ không có chút uy hiếp gì.

“Ta còn làm cái gì?” Hắn nghiêng đầu, ánh mắt lạnh lùng. “Ta có thể làm cái gì? Thời gian ta ở lại đó, chỉ đủ để giết người.” Giọng nói khàn khàn kia, như là ám chỉ, nếu có đủ thời gian, hắn sẽ làm ra chuyện tình đáng sợ hơn.

Hai vai Tiểu Hồng khẽ co rúm lại một chút, nhưng dựa vào tấm lòng trung thành, lo lắng không dứt, nàng đem đao trong tay cầm thật chặt.

“Vậy, đại tiểu thư nhà ta đâu?”

Hắn không đáp ngược lại cười.

“Nàng thật là nhất mực trung thành.”

“Đừng nhiều lời!” Nàng cắn chặt môi. “Nói mau!”

Mặc dù mũi Cương Dao vẫn đặt trên da thịt, người nam nhân kia như cũ dùng tốc độ cực chậm xoay người lại, không thêm để ý chút nào, mũi đao đang ở trên người hắn vẽ ra nửa vòng vết máu, cuối cùng còn thẳng tắp hướng vào lồng ngực trần của hắn.

Hắn nhìn nàng, trả lời đơn giản: “Ta giết nàng.”

Tiểu Hồng trong nháy mắt phản ứng không kịp.

Cái gì?

Hắn nói cái gì? Nàng nghe lầm sao? Người nam nhân này nói... Hắn mới vừa nói... Nói...

Nàng ngây người như phỗng, chỉ cảm giác lòng của mình đau đến giống như là bị người nào dùng tay lấy ra. “Không, sẽ không, không thể nào... Không thể nào...” Nàng run rẩy lắc đầu, giọng nói đứt quãng.

Kể từ khi bước vào Tiền gia, trở thành nha hoàn thân cận của Tiền Kim Kim, trong lòng nàng nghĩ, trong tay làm, ngoài miệng nói, tất cả đều là đem Tiền Kim Kim đặt ở vị thứ nhất, thậm chí đã sớm quên mất, nên nghĩ đến mình.

Tiền Kim Kim dung mạo tuyệt diệu, thông minh hơn người, chẳng những là chủ tử của nàng, lại càng là người trong lòng nàng sùng bái nhất, kính yêu nhất.

Nhưng, người này lại giết đại tiểu thư!

Oanh!

Ông trời của nàng, giống như chợt bị hủy diệt.

Lệ nóng bỗng dưng tràn vào trong mắt, làm mờ tầm mắt Tiểu Hồng. Lửa giận cực nóng, lại hiện lên trong nháy mắt, cháy sạch mọi thứ trong đầu nàng, làm cho nàng hoàn toàn mất đi lý trí, kiếp này lần đầu tiên có ý giết người.

Tiểu Hồng phát ra một tiếng thét chói tai tức giận mà tuyệt vọng, nắm chặt Cương Dao, ra sức đâm tới trước, một lòng chỉ nghĩ xé ra lồng ngực ác đồ kia, đem hắn thiên đao vạn quả.

Nàng, nàng nàng nàng nàng nàng... Nàng muốn thay đại tiểu thư báo thù!

Chap 1.3:

Động tác nam nhân kia lại nhanh đến quỷ mị. Bàn tay to khỏe, nhanh như tia chớp đánh ra, gõ trúng đôi tay nhỏ bé cầm đao, dễ dàng làm rớt thanh Cương Dao đang run không ngừng.

Choang một tiếng, Cương Dao rơi xuống đất, Tiểu Hồng hai tay tê dại, còn không kịp cầm lại vũ khí, nàng đã bị một sức mạnh cường đại nắm lấy hai tay kéo tới.

Nàng bị kéo mất trọng tâm, không khống chế được té ngã phía trước, nặng nề đụng vào lồng ngực kiên cố của nam tử.

“Buông!” Nàng dùng sức giãy dụa, hai mắt đỏ hoe, ngửa đầu nhìn chăm chăm người mặt nạ bạc.

“Nàng cầm dao làm cái gì?”

“Ta muốn thay đại tiểu thư báo thù!” Thân thể xinh xắn của nàng không ngừng giãy dụa. Nóng nảy báo thù, làm cho nàng không có phát giác, kịch liệt giãy dụa, chẳng khác gì ở trên lồng ngực trần của đối phương ma sát.

Người mặt nạ bạc cười lạnh một tiếng.

“Nàng ngay cả dao cũng cầm không được, muốn báo thù làm sao?”

“Cho dù cần, ta cũng phải cắn chết người!” Nàng oán hận nói.

Ngân diện nhân đem nàng bắt càng chặt hơn, tròn mắt đen sắc bén, quét qua khuôn mặt ẩm ướt nước mắt của nàng. “Nữ nhân Tiền Kim Kim kia, đáng giá cho nàng ngay cả mạng cũng không cần sao?”

Tiểu Hồng khóc la lên. “Dĩ nhiên đáng giá!”

Tròng mắt đen nhướng lên, lóe lên ánh sáng nguy hiểm. Người mặt nạ bạc vịn vịn dùng một tay, liền đưa tiểu nữ nhân tức giận không dứt đến trước mặt, mà cặp con ngươi đen nhánh kia, tràn đầy ác ý khó tả, vô lễ nhìn từ trên xuống dưới nàng.

Tròng mắt đen u ám, lướt qua ngũ quan xinh đẹp, cổ đầy đặn, cùng với áo bị ướt đầm, thật chặt bao trùm bộ ngực mướt mà của nàng. Sự tức giận của nàng, nước mắt của nàng, cũng không hề tổn hại cho phần tinh khiết mê người của phái nữ, thậm chí còn có thể kích khởi thói hư tật xấu của nam nhân, nghĩ đoạt lấy nàng, giày xéo nàng...

Quý dị trầm mặc, còn có cặp ánh mắt của người mặt nạ bạc giống như nhìn thấu xiêm y, khiến cho Tiểu Hồng đang giận, cũng theo bản năng phát giác, nam nhân chặt kề nàng, đang phát ra dục vọng so với sát ý còn đáng sợ hơn.

“Người, người... Buông tay!” Nàng giận kêu ra tiếng, lúc này mới phát hiện, hai chân đã không còn trên mặt đất, chỉ có thể giãy giụa trong không khí.

Bàn tay to khỏe, chẳng những không có buông nàng ra, ngược lại càng giữ chặt hơn.

Biết rõ nàng sợ hãi, hắn vẫn là lãnh khốc dán chặt thân thể của nàng, thậm chí dùng dục vọng cứng rắn dưới lớp quần áo, càn rỡ ma sát chân của nàng dưới lớp vải ướt mềm mại.

“Thay vì lo lắng cho người khác, nàng trước lo lắng tình cảnh của mình.” Hắn tựa vào bên tai nàng, hô hấp nóng bỏng, còn há mồm khê cắn vành tai trắng nõn của nàng.

Nàng run rẩy, nhưng còn muốn mạnh miệng.

“Ta như thế nào cũng không quan trọng.” Nàng còn đang cậy mạnh.

Nụ cười ở khóe miệng người mặt nạ bạc, bỗng dừng trở nên vụn vụn .

“Là sao?” Nụ cười của hắn tỏ ra cuồng nộ. “Ta đây cũng không thể phụ sự trung thành của nàng, theo như nàng mong muốn, để cho nàng hy sinh được triệt triệt để để.”

“Người đang ở đây nói nhảm – ưm...” Lời của Tiểu Hồng bị cắt đứt .

Thời điểm nàng mở miệng, hắn đột nhiên cúi đầu, lấy môi mỏng phong ấn cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn của nàng, cuồng tứ mút vị ngọt ngây ngô của nàng.

Tiểu Hồng kinh sợ mất cả hồn vía, trong khoảng thời gian ngắn không kịp phản ứng. Nhưng là, làn môi mỏng thô ráp kia làm đau môi cánh hoa của nàng, nàng mới có động tác –

Nàng dùng sức cắn người nọ một cái.

Trong nháy mắt, hắn phát ra ra thanh âm, so với kêu đau, ngược lại như là tiếng cười.

Dưới ánh đèn vàng, hắn giơ tay lên , lau vết máu ở khóe miệng, hoàn toàn không thèm để ý vết thương trên môi. “Nàng vẫn còn muốn phản kháng?”

“Nói nhảm!”

Khóe miệng người mặt nạ bạc cong lên, dùng cái tay nhuộm máu, giữ chặt tay nhỏ bé lạnh như băng của nàng, bắt buộc nàng tiếp xúc lồng ngực trần của hắn. Vết máu trên tay hắn, nhuộm đỏ tay nàng, lại đang trên ngực của hắn cho nên để lại một đạo vết máu rõ ràng.

Da thịt thô ráp nóng bỏng, lồng ngực bèn chắc rộng rãi, tim đập mạnh, đối với Tiểu Hồng mà nói, cũng là kích thích quá mức mãnh liệt. Nàng bị buộc một tắc một tắc mơn trớn thân thể ấm áp của nam nhân xa lạ, theo hắn cầm chặt tay nàng, kéo dài đi xuống, nhiệt độ trên tay nàng càng lúc càng đốt người.

Tiểu Hồng run rẩy, dùng cánh tay không bị giữ, liều chết đập bả vai người mặt nạ bạc, vọng tưởng ngăn cản hành vi đáng sợ của hắn.

“Người là ác đồ không biết xấu hổ, buông ra, buông ra, buông ra...”

Hắn không có buông nàng ra, nhưng ngừng tay, tròng mắt đen ở sau mặt nạ khế nhướn lên.

“Nàng không phải nói, nàng muốn thay nàng ta sao?” Hắn trì hoãn thanh âm nhắc nhở.

“Không sai, ta, ta nguyện ý thay đại tiểu thư chết!”

“Chuyện khác thì sao?” Hắn nắm lấy tay nàng, lần nữa đi xuống, cho đến khi bàn tay nhỏ bé non mềm kia, sắp đụng phải thứ cương liệt của phái nam.

“Trừ chết ra, ta còn có nhiều phương pháp hành hạ tay của nữ nhân hơn.” Hắn bình thản nói, khuôn mặt trắng bệch của nàng cũng không thể giấu được sự sợ hãi nữa.

Tiểu Hồng vốn cho là, đối với nàng mà nói, cõi đời này trừ đại tiểu thư chết ra, không có chuyện đáng sợ hơn. Nhưng là, ở sự uy hiếp trước mắt, lại làm cho nàng tỉnh ngộ, ngoài ý nghĩ đơn thuần của nàng, nam nhân thật ra còn nhiều thủ đoạn có thể làm cho nàng sống không bằng chết hơn.

“Người, người sẽ không được như ý !” Thanh âm của nàng, không tự chủ được run rẩy.

Hắn buông lỏng tay nàng, dùng đầu ngón tay thô ráp, dùng ở trên gương mặt trắng noãn của nàng.

“Là sao?” Hắn hỏi nhỏ, dùng hơi thở trêu chọc, ngón tay mơn trớn qua da thịt nàng. “Nàng ở trong tay của ta, ta có thể đối với nàng muốn làm gì thì làm, có chuyện gì là ta không thể được như ý?”

Phút chốc, bàn tay to chế trụ cằm của nàng.

Hắn lần nữa hôn nàng.

Bởi vì cằm bị chế trụ, Tiểu Hồng ngay cả miệng cũng không đóng được, chớ nói chi là cắn người. Nàng chỉ có thể đóng chặt hai mắt, không cách nào phản kháng tùy ý hắn khế cắn môi của nàng, còn lấy đầu lưỡi liếm qua môi trong non mềm, rồi sau đó lửa nóng tiến vào thăm dò, dây dưa lưỡi ngọt ngào của nàng.

Sợ hãi, tức giận, cùng với sự kích thích xa lạ nàng chưa từng thể nghiệm qua, hoàn toàn bao phủ nàng. Nàng giãy dụa, nhưng theo nụ hôn nóng bỏng xâm nhập, sức lực của nàng càng lúc càng yếu.

Bá đạo hôn thể này, làm cho nàng cảm thấy như từng quen biết, khiến nàng choáng váng, ý loạn tình mê. Nàng không tự chủ được nhớ tới, người trong lòng nàng ái mộ, từng hôn nhau thật sâu, nam nhân của nàng, giống như là – giống như là –

Tiểu Hồng bỗng dưng mở hai mắt ra.

Đáng giận!

Nam nhân ác độc này, lại làm ô uế ký ức quý giá nhất trong lòng nàng. Trong nháy mắt, nàng thậm chí cho rằng người đang hôn nàng, chính là người trong lòng của nàng.

Trong cơn giận dữ, Tiểu Hồng không biết ở đâu ra khí lực, mạnh mẽ vùng tay lên. Đến khi ra tay, nàng mới phát hiện, hai tay của mình chẳng biết từ lúc nào đã sớm tự do.

Trời ạ, nàng thế nhưng bởi vì nam nhân hôn mà thất thần? !

Xấu hổ cùng tức giận, đồng thời xông lên đầu, mà kẻ có tội, không nghi ngờ chút nào chính là hắn. Nàng ngẩng đầu lên, chuẩn bị dùng ánh mắt nghiêm khắc nhất mắng, nhưng trong nháy mắt, phát hiện động tác lúc này của mình, vừa lúc làm rơi chiếc mặt nạ bạc.

Ngũ quan của nam nhân, bại lộ ở dưới ánh đèn, cũng triển lộ ở trước mắt của nàng.

Lông mày và lông mi đen như mực, hai tròng mắt sắc bén như ưng, nhíu lên, môi mỏng như chưa từng mỉm cười.

Đây là một gương mặt nàng quá quen thuộc.

Cảnh Vô!

Người mặt nạ bạc lại chính là Cảnh Vô? !

Tiểu Hồng trợn mắt há mồm.

Điều này sao có thể được? Cảnh Vô - hộ vệ của Nghiêm Diệu Ngọc, bất luận kẻ nào cũng biết, hẳn một mực trung thành, tuyệt đối không thể nào làm ra chuyện bất trung với Nghiêm gia.

Nhưng là, nàng rõ ràng chính mắt nhìn thấy, hẳn một đao chém Nghiêm Diệu Ngọc...

Tiểu Hồng kinh ngạc nhìn Cảnh Vô mặt không chút thay đổi, thật sâu hoài nghi, mình đang nằm mộng, là một ác mộng đáng sợ.

Dưới ánh đèn chập chờn, tóc đen của Cảnh Vô xoã ra, cúi đầu xuống, đem nàng ôm càng chặt hơn, sau đó khuôn mặt lạnh lùng tiến tới trước mắt của nàng, khàn giọng nói nhỏ.

“Ta đã sớm cảnh cáo nàng.”

2. Chương 2

Chương 2.1

Ba tháng trước

Trời mưa.

Sáng sớm Tiểu Hồng mang giày thêu thanh lịch bước ra khỏi nhà, lấy ra cái dù bằng giấy dầu đã sớm chuẩn bị tốt, nhẹ nhàng mở ra. Hoa cổ tinh sảo được vẽ trên mặt dù, ở trong cơn mưa miên man, càng lộ vẻ thanh nhã. Chẳng qua là, nàng mở dù ra, không phải che mưa cho mình, mà là đem dù chuyển đến một bên, che đậy một chỗ nhỏ ngoài cửa tiệm trà.

Bên trong tiệm trà, truyền đến thanh âm sang sảng của lão bản, giọng nói một mực cung kính. “Đại tiểu thư, ngài đi thông thả.” Lão bản vừa nói, cử chỉ cũng rất ân cần. “Ngài cứ việc yên tâm, chỉ cần hàng vừa đến, ta lập tức phái người đưa đến cửa hàng Tiền phủ, tuyệt không kéo dài.”

“Vậy thì làm phiền cho lão gia.” Tiền Kim Kim ngoái đầu cười một cái, dừng bước ở trước cửa. “Ngài đừng đa lễ, mau trở lại trong nhà đi.”

“Ta đi vào đây, đi vào đây...” Ngoài miệng nói như vậy, lão bản vẫn đứng ở bậc thềm trước cửa tiệm.

Kim Kim mới vừa bước ra tiệm trà, Tiểu Hồng đã đưa dù lên, không có để cho một tia mưa thu nào dính vào chủ tử. Nàng vừa miễn cưỡng khen, vừa đưa tay, để cho chủ tử xinh đẹp khoác, không quên nhẹ giọng nhắc nhở.

“Đại tiểu thư, cẩn thận trơn.”

“Ừ.”

Kim Kim nhẹ khoác tay nàng, mới đi được có mấy bước đường, thân thể lại phút chốc cứng đờ.

Tiểu Hồng thân là nha hoàn, trông thấy chủ tử sắc mặt trầm xuống nhìn chằm chằm con phở đối diện, lập tức phát hiện có điều gì không đúng. Nàng ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy người đang đi về phía chủ tử, trong lòng không khỏi âm thầm nói hồng phúc. Đây là, người nào không gặp, hết lần này tới lần khác đều gặp được Nghiêm gia công tử. Nghiêm, Tiền hai nhà ‘giao tình’ không phải là nông cạn, đây là chuyện toàn bộ người ở kinh thành đều biết. Nghiêm công tử có tình cảm với đại tiểu thư! Không không không, là yêu mới đúng. Mà đại cô nương đối với Nghiêm công tử, thì lại vừa yêu vừa hận! A, không đúng không đúng, là hận thấu xương.

Tóm lại, hai người vừa thấy mặt, nếu không âm ỹ một trận, nhất định ông trời sẽ hạ mưa đỏ.

“Kim Kim cô nương.”

“Nghiêm công tử.”

Hai người ngoài mặt khách khí, lễ nghĩa có đủ, nhưng chào hỏi xong, Kim Kim liền xoay người, cũng không quay đầu lại, đi về một hướng khác.

Nghiêm Diệu Ngọc lại nhắm mắt theo đuôi, giẫm chân tại chỗ đi đến.

Mà ở phía sau hần, thị vệ Cảnh Vô nhiều năm qua ở bên hần như hình với bóng, như trước im hơi lặng tiếng, cũng đi theo sau hần vài bước.

“Kim Kim cô nương là tới chỗ lão bản nhập hàng sao?” Nghiêm Diệu Ngọc cười chân thành hỏi. “Tiểu thư đã bao hết toàn bộ trà xuân năm nay, lần này, là tới mua trà thu sao?”

“Uhm.” Kim Kim ngoài cười nhưng trong không cười, chớp mắt một cái. “Thật không tốt, trà xuân lúc trước đã giành trước một bước, ngày hôm nay cũng nhanh hơn một chút, tối nay mà hàng đến, ta sẽ cho người đưa một chút đi Nghiêm phủ.”

“Phải không? Vậy cũng thật ngại. Bất quá, ta mới từ phía Nam trở lại, cùng người bán trà ở địa phương, làm khế ước, bắt đầu từ sang năm, sẽ đến lượt ta đưa trà đi Tiền phủ.”

“Cái gì?” Mặt Kim Kim liền biến sắc. “Làm sao người có thể...”

Bắt đầu rồi.

Trong lòng Tiểu Hồng, vừa mới nói ra ba chữ này thì hai người nam nữ tướng mạo đứng đầu, thông minh hơn người đã triển khai vô số lần thần thương khẩu chiến (chiến tranh bằng môi miệng)

Ai, từ mười năm trước, sau sự kiện đấu rượu của hai nhà, Nghiêm Diệu Ngọc và Tiền Kim Kim không có hợp, mọi người từ lâu đã biết.

Mỗi một lần, chỉ cần là nhắc tới Nghiêm Diệu Ngọc, chủ tử đều hận đến nghiến răng. Nhưng cũng chỉ có Nghiêm Diệu Ngọc, có thể làm cho đại cô nương tỉnh táo, đảo mắt đã quên mất lý trí.

Mưa thu liên tục, như một loại tơ.

Nghiêm Diệu Ngọc không ngăn ngại chút nào. Mà hộ vệ cao lớn trầm mặc kia, cũng bất vi sở động (không động dấy). Nhưng là, đại tiểu thư thật sự cũng đâu so đo với bọn chúng!

Sợ chủ tử bị mưa làm ướt, Tiểu Hồng miễn cưỡng chống đỡ, cực khổ ở một bên, theo cước bộ chủ tử lúc nhanh lúc chậm, nàng tùy thời đều dừng lại, hoặc là đuổi theo. Nàng chỉ lo thay chủ tử che mưa, bản thân lại ở trong mưa, sợi tóc đen nhánh, dần dần bị mưa thu đẫm ướt.

Cặp tuấn nam mỹ nữ kia, cứ như vậy vừa đấu võ mồm, vừa đi về phía trước, từng câu từng câu đối chọi gay gắt.

Tiểu Hồng đã sớm quen với tình hình trước mắt.

Nàng ngay cả thời gian than thở cũng không có, cẩn thận, miễn cưỡng chống đỡ, theo chủ tử đi qua cầu đá trơn trượt.

“Nghiêm, Diệu, Ngọc – ”

Nghe thấy Kim Kim giận la, Tiểu Hồng vội vàng quay đầu lại, chỉ sợ chủ tử bị chọc tức. Nhưng mà vừa quay đầu lại, nàng không có chú ý đến bãi nước mưa dưới chân, trong nháy mắt vướng chân một chút.

“A...a!” Nàng kêu nhỏ một tiếng, thân thể nghiêng một cái, sắp ngã xuống. Bỗng dưng, một bàn tay to đưa đến, ở lúc mạo hiểm nhất, kịp thời giữ nàng lại. Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật! Tiểu Hồng kinh sợ quá độ, đưa tay vỗ mạnh ngực, đến khi lấy lại hơi thở, mới quay đầu lại, cảm kích muốn tìm người tạ ơn. Con người trong suốt như nước, lúc quay đầu lại, liền nhìn thấy một đôi tròng mắt ngăm đen.

Đó là hộ vệ của Nghiêm Diệu Ngọc.

Hắn cúi đầu, khuôn mặt có vẻ nghiêm trọng nhìn nàng, bàn tay to nắm cánh tay gầy yếu của nàng. Nhiệt độ ấm áp, từ lòng bàn tay hắn, xuyên thấu qua lớp áo ướt, làm nóng da thịt của nàng..

Mặt Tiểu Hồng lập tức ửng hồng vì mắc cỡ. Nàng muốn mở miệng nói tạ ơn, nhưng đột nhiên lại không nói nên lời, không biết làm sao, nàng chỉ có thể bất lực nhìn hắn.

Bàn tay to kia, chỉ nắm lấy nàng trong thời gian ngắn, chờ tới khi nàng đứng vững liền buông ra.

Trong nháy mắt, ma chú làm cho nàng không thể động đậy, tựa hồ cũng giải trừ theo.

Tiểu Hồng cắn môi, hướng hắn gật đầu, coi như là tạ ơn, tiếp theo xoay người, nắm cây dù, vội vã đuổi theo phía trước, chạy đến bên cạnh chủ tử, che đầy mưa phùn đầy trời. Thân ảnh cao lớn kia, cũng lặng yên không một tiếng động, lặng lẽ đi tới. Mặc dù, hắn không có phát ra bất kỳ thanh âm gì, nhưng không biết tại sao, nàng chính là biết, hắn đã đi tới rồi. Hắn nhích tới gần, khiến cho tai nàng có chút nóng lên.

Nàng nắm chắc cây dù, hết sức không để cho chủ tử bị mưa. Nhưng là tâm tư của nàng có chút phân tán, thậm chí còn không tự chủ được, len lén nhìn bên cạnh, nhìn nam nhân to lớn kia.

Hắn đứng nghiêm, đang nhìn phía trước, đối chọi gay gắt với mọi vật, đầu ngẩng cao, không chú ý đến hai người nam nữ đang âm ỉ.

Sườn mặt (bên hông mặt) lãnh khốc, hiện lên vẻ mặt khó nắm bắt! Cực độ phiến chán, vẻ mặt không kiên nhẫn. Chẳng qua là, biểu lộ biến đi quá nhanh, mau đến mức nàng hoài nghi, mình hoa mắt nhìn lầm.

Nàng nhìn lầm rồi sao!

Tiểu Hồng nghiêng đầu nhỏ, cố gắng hồi tưởng những gì vừa nhìn thấy, vẻ mặt trong chớp mắt kia.

Bỗng nhiên, đôi tròng mắt đen sâu, u ám đột nhiên nhìn về phía nàng.

Đôi con ngươi lấp lánh hữu thần, giống như liệt hỏa, nhìn thẳng nàng, phảng phất có thể dễ dàng nhìn xuyên thấu nàng đang suy nghĩ cái gì. Khuôn mặt nhỏ nhắn, ửng hồng lần nữa. Tiểu Hồng chợt dạ, thiếu chút nữa làm rớt cây dù trong tay, nàng hoang mang rối loạn, ánh mắt vòng hướng khác, ngó thẳng phía trước, nhưng trái tim lại đập thật nhanh.

Hắn đang nhìn nàng.

Gần đây, nàng thỉnh thoảng phát hiện, tầm mắt xuyên thấu thẳng tắp của hắn hướng về mình.

Đó là bởi vì, nàng cũng thường xuyên len lén nhìn trộm hắn.

Mấy năm này, bởi vì chủ tử hai nhà càng đấu càng dữ, nàng thường gặp phải hắn. Nàng từ rất nhiều năm trước đã biết, hắn họ Cảnh, tên chỉ có một chữ Võ.

Nam nhân này trầm mặc ít nói, võ công cao cường, mỗi lần có người hành hung Nghiêm Diệu Ngọc, đều phải qua cửa ải của hắn trước. Mà qua nhiều năm như vậy, người đến đây trả thù, tất cả đều bại dưới tay hắn, không có một ai ngoại lệ. Mới đầu, Tiểu Hồng cực kỳ sợ diện mạo nghiêm khắc, lãnh khốc của Cảnh Võ. Nhưng là hết lần này tới lần khác chủ tử hai nhà không ai nhường ai, cơ hội nàng gặp hắn, nhiều không kể xiết. Chương 2.2

Ấn tượng của nàng với Cảnh Võ, cho đến mùa xuân ba năm trước, mới có biến chuyển.

Hôm đó, nàng ra cửa làm việc, tình cờ thấy Cảnh Võ bắt được một đứa bé ăn xin ăn cắp bánh bao, đang bị nhiều người vây đánh. Đứa bé ăn xin kia gầy đến da bọc xương, thời điểm bị bắt, sợ đến phát run.

Cảnh Võ không có đánh hài tử đối bụng kia, ngược lại móc ra tiền, thay hẳn trả nợ, còn bồi thường cho chủ quán.

Sau khi đám người truy đánh tản đi, hẳn cúi đầu xuống, nói chuyện với đứa trẻ đó.

Cách nhau quá xa, Tiểu Hồng nghe không được Cảnh Võ đến tột cùng là nói cái gì, nhưng nàng tận mắt nhìn thấy, vẻ mặt đứa bé kia, từ hoảng sợ biến thành cảnh giác, bất an, rồi lại chuyển qua tò mò.

Lúc sau, khi Tiểu Hồng nhìn thấy hài tử kia lần nữa, hẳn đã vào Nghiêm gia, thành người hầu của Nghiêm gia.

Trong lòng nàng biết được, hết thảy nhất định là do Cảnh Võ an bài.

Hắn nhìn như lạnh lùng, lại thay đứa bé ăn xin tìm một công việc cơm no áo ấm.

Thật ra thì,

Hắn cũng không phải là người lãnh khốc -

Đi theo bên cạnh chủ tử, tới một cửa hàng đồ cổ đằng trước.

Đại tiểu thư nổi giận dưng dưng, hất đầu đi vào, Nghiêm công tử lại mỉm cười, cũng đuổi theo vào. Bên trong cửa hàng đồ cổ, đồ không ít, tất cả rương gỗ lớn nhỏ cũng chất được khá cao, hơn nữa đường đi rất nhỏ, chỉ có thể chứa được vài người, mắt thấy số người đã đầy, nàng chỉ có thể thu dù lại, biết điều một chút đứng ở dưới mái hiên chờ.

Cảnh Võ cũng không tiến vào cửa hàng đồ cổ, nàng đứng ở bên trái cửa, hẳn đứng ở bên phải.

Ngoài cửa, nước mưa theo mái nhà chảy xuống dưới giống như chuỗi hạt châu rủ xuống. Bên trong cửa hàng, thanh âm đầu giá của chủ tử, mơ hồ truyền ra, bị tiếng mưa rơi pha loãng.

Len lén, Tiểu Hồng không nhìn được ngắm Cảnh Võ một cái.

Hắn mặc áo đen, đứng chấp tay, vẻ mặt đạm mạc, nhìn phớt lờ ở xa. Hắn cao lớn cường tráng, đối với mưa thu lạnh lẽo không để ý chút nào.

Trái lại nàng quần áo ẩm ướt, hai tay đều lạnh đến đông cứng. Nàng đem dù để ở một bên, dựa vào tường, giơ lên tay nhỏ bé lạnh như băng, nhẹ nhàng thổi và chà sát hai tay.

Gió thu vừa lên, rằng nàng thiếu chút nữa là run cầm cập. Trời ạ! lạnh quá. Tiểu Hồng tiếp tục thổi hơi vào tay, ở dưới mái hiên co rúm lại. Mưa phùn mênh mông, không tiếng động bay, khiến cho cảnh vật quanh mình cũng lộ ra vẻ mông lung, chỉ có nàng và hẳn đứng trước băng hiệu thì đặc biệt rõ ràng.

Sau đó, bất tri bất giác, nước mưa từ từ ngừng.

Nước mưa xuyên thành hạt châu bạc, trở nên càng lúc càng nhỏ, đinh đinh đan đan đánh vào phiến đá trên đường, cuối cùng hoàn toàn ngừng lại.

Bất quá, mưa mặc dù ngừng, gió thu lại tựa hồ như trở nên lạnh hơn.

Tiểu Hồng đứng ở chỗ cũ, chỉ cảm thấy có một chút choáng váng, cảnh vật ở phía trước trở nên mơ hồ. Nàng đang buồn bực, mưa rõ ràng đã ngừng, tại sao nàng nhìn ra ngoài, bốn phía vẫn là có chút mông lung?

Nàng suy nghĩ một chút, trong lòng bắt đầu bất an.

Không tốt, không phải bị cảm lạnh chứ?

Đang nghĩ như vậy, tiếng bước chân nhỏ vun đã từ phía sau truyền tới. Đại tiểu thư; sắc mặt khó coi, tức giận đi ra. “Tiểu Hồng, chúng ta đi!”

“Vâng!”

Nàng vội vàng nắm dù lên, quên bản thân đang không khỏe, bước nhanh theo. Nhưng là, nàng đi không được mấy bước, vẫn chưa thể đuổi kịp chủ tử, cả người đã đầu váng mắt hoa, chân mềm đến cơ hồ muốn té xuống.

Lại một lần nữa Cảnh Võ giữ nàng lại.

“Cô làm sao vậy?”

Thanh âm trầm thấp từ đỉnh đầu truyền đến, nàng ngẩng đầu, cố gắng đứng vững, nhưng chỉ cảm thấy một trận khó chịu, cảnh vật trước mắt đều xoay chuyển, nàng muốn ói.

Bàn tay to dò hương trán của nàng. Tay của hắn có chút lạnh, cảm giác thật thoải mái, trong khoảng thời gian ngắn nàng đã quên nên né tránh, thậm chí muốn thiếp đi.

“Đáng chết, cô phát sốt.”

Hắn mắng lên tiếng, vẻ mặt hung ác. Phát sốt? Người nào? Nàng sao?

“Đúng... Thật xin lỗi...” Tiểu Hồng nhìn bộ dáng hung thần ác sát của Cảnh Võ, trong lòng hơi sợ, lời xin lỗi không tự chủ được chạy ra khỏi cái miệng nhỏ nhắn.

Ai dè, nghe thấy nàng nói xin lỗi, hắn lại nhướng mày, nhìn nàng chằm chằm, thoát nhìn rất giống bộ dáng tức giận.

A, hắn giận thật à.

Thật là khó thấy được, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy bộ dáng tức giận của hắn. Bình thường, hắn luôn lãnh đạm, mặt không chút thay đổi, cho dù có vô ý bị thương, hắn cũng lãnh khốc như thường.

Tiểu Hồng nhìn hắn, không rõ bản thân chọc hắn chỗ nào. Lòng nàng lo lắng, không khỏi nói lắp bắp, lại một chuỗi lời xin lỗi thoát khỏi cái miệng nhỏ nhắn.

“Đúng đúng đúng. . . Thật xin lỗi... Ta ta ta. . . Ta không phải cố ý –. . .” Nàng thật để ý tâm tình của hắn. Nhưng là, mặc dù nàng đã hết sức nói xin lỗi, hắn lại có vẻ tức giận hơn. Hắn nhìn nàng, sau đó ngẩng đầu, tức giận nhìn chằm chằm phía trước, mở miệng sắp la lên.

Tiểu Hồng quá sợ hãi, trước khi hắn mở miệng, vội vàng nắm vạt áo của hắn.

“Đợi một chút, đừng gọi, người đừng gọi, ta không sao. . .” Nàng cố gắng đứng thẳng dậy, khẩn trương lắc đầu.

“Thật, người đừng quấy rầy đại tiểu thư –. . .” Nói xong, nàng xoay người, lại muốn đuổi theo.

Nhưng, Cảnh Võ lần nữa bắt được nàng.

“A!”

Tiểu Hồng thở nhẹ một tiếng, quay đầu lại, liền nhìn thấy trông đen nóng bỏng kia nhìn chằm chằm nàng. Mà bàn tay to của hắn, lại càng giống như vòng sắt, gắt gao nắm lấy cổ tay nàng.

Cảnh Võ nheo mắt lại, mặt tràn đầy lửa giận.

“Cô đứng cũng không vững, còn muốn đi nơi nào?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nóng lên, lòng tràn đầy bất an nhìn hắn. “Ta, ta phải đi theo... Đi theo đại tiểu thư...” Chân mày hắn nhíu lại, môi mỏng mím chặt, thần sắc lộ vẻ không vui. Tình huống liền bế tắc như vậy.

Tiểu Hồng bất an cực kỳ, trong lòng tràn đầy bất an và bất lực, căn bản không biết nên làm thế nào cho phải.

Vừa lúc đó, thanh âm Tiền Kim Kim vang lên.

“Này! Người đối với Tiểu Hồng nhà ta làm cái gì?” Tiếng bước chân vội vã, từ xa đến gần.

“Cảnh, cảnh gia?” Tiểu Hồng hé mở môi đỏ mọng, sợ hãi, nghi hoặc bất an hỏi nhỏ. Nàng không rõ, Cảnh Võ sao lại thế? Tại sao nhìn nàng như vậy? Tại sao không buông nàng ra?

“Chuyện gì xảy ra?” Thanh âm Nghiêm Diệu Ngọc truyền đến theo.

Cho đến lúc này, Cảnh Võ mới buông lỏng tay ra, lạnh lùng nói: “Nàng phát sốt.”

Trong nháy mắt, tất cả lực chú ý, cũng gom lại trên người nàng.

“Tiểu Hồng?” Kim Kim tiến nhanh lên, cầm tay nàng.

“Người khỏe không?”

“Nô tỳ không sao... Thật đấy...” Nàng yếu ớt cãi lại, nhưng tay của đại tiểu thư nhanh chóng phủ lên trán nàng. “Làm sao nóng như vậy?” Kim Kim cau mày.

“A, nô tỳ...”

Tiểu Hồng vẫn không có thể trả lời, chủ tử cũng đã quyết định.

“Quên đi, chúng ta khi khác đi dạo, trước đưa người trở về phủ.”

Vài câu ít ỏi, nhưng Tiểu Hồng bị làm cho sợ đến hai tay múa loạn, không ngừng lắc đầu. “Đại tiểu thư, không cần, nô tỳ tự mình có thể trở về, không muốn phá đi hứng thú dạo phố của người.”

“Yên tâm, hôm nay làm mất hứng thú của ta, tuyệt không phải là người.” Kim Kim liếc Nghiêm Diệu Ngọc một cái, tiếp theo xoay người, hướng phái cuối phố, khẽ vung tay lên. Chương 2.3

Những kiệu phu có huấn luyện đã chờ sẵn ở đó, tùy thời cũng đề cao cảnh giác, chờ chủ tử gọi về. Khi nhìn thấy tín hiệu, bọn họ khiêng chiếc kiệu ấm áp hoa lệ, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới, dừng ở trước mặt Kim Kim trước mặt.

“Chúng ta đi.” Kim Kim lôi kéo Tiểu Hồng, cùng ngồi lên chiếc kiệu rộng rãi ấm áp, hoàn toàn không để ý tới Nghiêm Diệu Ngọc đứng ở một bên. Trước khi lên kiệu, Tiểu Hồng còn có chút hoảng loạn, nàng lo lắng quay đầu lại, chỉ thấy Cảnh Vô đã trở về đứng sau Nghiêm Diệu Ngọc, vẻ mặt nghiêm khắc, không nhìn ra được vẻ mặt nào khác.

Nàng muốn nói cảm ơn hân.

Nhưng chủ nhân lôi kéo nàng lên kiệu, nàng thân bất do kỷ, ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có.

Sau khi ngồi lên chiếc kiệu ấm áp, Tiểu Hồng thật sự không nhìn được, khuôn mặt nhỏ nhắn dán lên song cửa sổ, len lén nhìn ra bên ngoài. Ngẩn ngứ trong nháy mắt, nàng vô tình chạm phải ánh mắt Cảnh Vô.

Trái tim, thỉnh thoảng đập loạn, khiến nàng có chút không thở nổi.

Hắn nhìn nàng, nàng biết, hắn thật ra là lo cho nàng.

Gương mặt Tiểu Hồng trở nên nóng hừng hực. Chỉ có nàng biết nguyên nhân sắc mặt đỏ ửng, không phải vì sốt cao, mà là vì nam nhân cao lớn trầm mặc bên ngoài chiếc kiệu ấm áp.

Nhưng, khi kiệu phu khiêng chiếc kiệu ấm áp, đi về Tiền phủ, không còn thấy được bóng dáng của hắn. Trong mắt không nhìn thấy, nhưng trong lòng của nàng, trong trí nhớ của nàng, hắn lại rõ mồn một. Không tự chủ, Tiểu Hồng cúi đầu xuống nhìn cổ tay mới vừa rồi bị Cảnh Vô nắm. Nhẹ vỗ về từng vòng da thịt hắn từng cầm, giống như nơi đó còn lại hơi ấm của hắn...

Mưa thu tiếp tục rơi cả tháng.

Vốn người nhiễm phong hàn, chỉ có Tiểu Hồng, nhưng chưa qua mấy ngày, gió thu mưa thu càng lúc càng lạnh, tiếng ho khan từ bốn phía cũng càng ngày càng nhiều.

Hai ngày trước, ngay cả Tiền Kim Kim cũng bị ho.

Tiểu Hồng nghĩ đến đây, trong lòng lại than thở. Không nghi ngờ chút nào, chủ tử của nàng là bệnh nhân không hợp tác nhất, mỗi ngày như cũ đều làm việc đến khuya khoắt mới tắt đèn đi ngủ.

Đến hôm qua, đại tiểu thư rốt cục chống đỡ hết nổi, bị bệnh ở trên giường.

Đại phu lâu năm đến đây chẩn bệnh, đặc biệt khai báo, cần để cho bệnh nhân nghỉ ngơi thật nhiều, cần thận kê thuốc, thu tiền rồi theo thị đồng đi.

Sau đó, như bình thường, Nghiêm Diệu Ngọc cũng tới thăm bệnh. Đi theo đến đây, còn có bốn tiểu tỳ nữ Giáp Ất Bính Đinh đôi mắt buồn ngủ đang ra sức ngáp dài

Cùng với Cảnh Võ.

Ngực Tiểu Hồng, mặc dù giống như có con nai con đang loạn nhảy, nhưng nàng vẫn miễn cưỡng duy trì trấn định, đón lấy một ít trần phẩm bổ khí trừ lạnh, còn có áo da ấm áp mà Nghiêm Diệu Ngọc đưa tới.

Khi Nghiêm Diệu Ngọc vào Trần Châu các, Tiểu Hồng lại chờ ở ngoài cửa, vểnh tai lắng nghe động tĩnh trong cửa, chờ tới khi nghe thấy được Nghiêm Diệu Ngọc kêu to, nàng lập tức nâng lên chén thuốc ấm áp, dùng tốc độ nhanh nhất đưa vào, lại dùng tốc độ nhanh nhất trốn ra.

Ai, chủ tử kiêu ngạo của nàng có một nhược điểm không muốn cho ai biết, chính là sợ uống thuốc đắng, bất luận nàng khuyên như thế nào, chủ tử không uống chính là không uống. Cũng may, Nghiêm công tử luôn xuất hiện đúng lúc, nhận lấy nhiệm vụ dứt thuốc khó khăn, bằng không Tiểu Hồng thật thúc thủ vô sách (không có cách nào). Vì để cho bệnh chủ tử mau tốt, nàng chỉ có thể kiên trì, tạm thời thật xin lỗi đại tiểu thư.

Ra khỏi Trần Châu các, là đến phòng khách ấm áp.

Bốn tiểu nha đầu mập mạp, đã sớm quen cửa quen nẻo, tự tìm một hang ổ trong phòng khách cho riêng mình, chỉ chốc lát sau liền buồn ngủ, tham lam cảm giác ấm áp khi ngủ.

Trong phòng khách, nhìn không thấy bóng dáng mà nàng tâm tâm niệm niệm (luôn nghĩ đến). Nàng biết, đây là thói quen của Cảnh Võ, chưa bao giờ vào phòng khách, chỉ biết lưu ở ngoài cửa coi chừng.

Vừa nghĩ tới Cảnh Võ, Tiểu Hồng mặt không khỏi nóng lên, trong lòng khẩn trương cực kỳ.

Trước kia, nàng ở trước mặt hần khẩn trương, là bởi vì sợ hần; nhưng là hôm nay, nàng ở trước mặt hần khẩn trương, không còn vì sợ hãi, mà. . . Mà là. . .

Trước đó không lâu, Cảnh Võ phát hiện nàng đang phát sốt. Mấy ngày trước, nàng đem quần áo của đại tiểu thư đi giặt chẳng may trượt chân ngã vào trong sông, cũng là hần ra tay cứu giúp. Hần chẳng những dùng nội lực làm ấm thân thể nàng, còn ôm nàng đi về cửa hàng của Nghiêm phủ, sai người tìm y phục cho nàng thay.

Trí nhớ của nàng về Cảnh Võ lại sâu hơn. Nhất là đôi tròng mắt đen kia, cùng với cảnh tượng hần ôm nàng xuyên qua đường cái, như thế nào cũng không quên dc, không ngừng không ngừng len lén nhô ra, làm cho nàng mấy ngày nay nhiều lần đỏ mặt.

Cẩn môi mềm, nhiệt năng ửng hồng kia lại hiện trên mặt nàng.

Tiểu Hồng đi vào nhà bếp, nổi lửa nấu nước, mở ra hộp trà, múc chút trà Ô Long thượng hạng cho vào ấm, sau đó dùng nhiệt độ thích hợp nhất, cẩn thận pha trà.

Nàng biết Cảnh Võ thích uống Ô Long thượng hạng, đây là tâm đắc mà mấy năm qua nàng len lén quan sát được.

Nước vừa chạm đến lá trà, hương trà nhẹ nhàng lan cả phòng, chất lỏng màu hổ phách, thanh thấu trong suốt, mùi thơm ngát nhàn nhạt.

Tiểu Hồng bưng chén trà sứ trắng, đi ra khỏi nhà bếp. Nàng khẩn trương đẩy cửa ra. Bước ra cánh cửa, quả nhiên nhìn thấy Cảnh Võ đứng ở ngoài cửa. Hần cứ luôn mặc trang phục màu đen, bên hông đeo một thanh kiếm, trầm mặc đứng ở đằng kia. Thấy nàng đi ra ngoài. Lòng mày hần cũng không nhướng nhưng buông mắt xuống nhìn nàng.

Ánh mắt nóng rực kia khiến nàng càng khẩn trương.

“Cảnh, Cảnh gia...” Nàng nỗ lực kiềm chế hai tay run rẩy, gương mặt nhìn hần, đem chén trà hương hần đưa tới, e lệ nói nhỏ: “Trời, trời lạnh, uống chút ít trà cho ấm.”

Hương trà nhàn nhạt, phiêu tán ở trong không khí lạnh mùa thu.

Cảnh Võ đều xem hết e lệ của nàng trong mắt. Hần biết, nàng rất dụng tâm ở chén trà này. Những năm gần đây, nàng bất luận làm bất cứ chuyện gì, cũng là tận tâm tận lực.

Tiểu Hồng đứng ở chỗ cũ, trong lòng có thật nhiều câu hỏi.

Là hấn không muốn uống trà? Hay là nàng pha trà, có chỗ nào không vừa ý của hấn? Bình thường hấn cũng sẽ không nói gì nhận lấy chén trà, yên lặng uống cạn trà nóng. Trong lòng nàng lo sợ bất an, càng bị ánh mắt nóng rực kia nhìn đến mặt ửng hồng. Nàng xấu hổ không dứt, không biết làm sao chuyển tầm mắt đi. Rốt cục, Cảnh Võ có động tác, hướng nàng vươn tay ra.

Hấn nhìn nàng chăm chú, vầng vàng nâng bàn tay nhỏ bé đang cầm chén trà của nàng.

Này, này này này này này... Đây là chuyện gì xảy ra?

Tiểu Hồng khiếp sợ, không có nửa điểm phản kháng, chỉ có thể nhìn Cảnh Võ từ từ nâng lên hai tay dâng trà của nàng, sau đó cúi đầu, trực tiếp từ chén trà nàng đang bưng, mút nhẹ trà nóng.

Trời ạ, trời ạ, trời ạ...

Khi hấn đưa mắt nhìn, nàng vừa then vừa quẫn, nhưng không dời được tầm mắt, lại càng không rút tay trở về được. Toàn thân nàng nóng lên, chỉ có thể theo ý tứ của hấn, đem chén trà bưng lên cao, để cho hấn uống trà.

Khói trắng lượn lơ dầy, nhưng không làm mờ tầm mắt của Cảnh Võ được.

Hấn rõ ràng nhìn thấy, khuôn mặt đỏ ửng lan tràn đến cả hai tai của thiếu nữ trước mặt.

Tiểu Hồng ngượng ngùng không dứt, chỉ có thể sững sờ nhìn hấn, thậm chí đã quên hô hấp, tay nhỏ bé đang cầm chén trà, hơi hơi run rẩy. Tim của nàng đập như sấm, giống như là sắp đập tới cổ họng. Bàn tay to ngăm đen kia ở trong thu lạnh, truyền ra hơi ấm đặc biệt. Tiểu Hồng mắc cỡ muốn rút tay lại, nhưng Cảnh Võ còn đang uống trà, từ từ, từng điểm từng điểm, từ trong chén nàng cầm, uống trà nóng nàng pha.

Những chiếc lá bị gió thu nhuộm đỏ, tung bay giữa không trung. Hương trà xanh, bao quanh nàng và hấn.

Nàng có thể cảm giác được, nhiệt độ trên tay Cảnh Võ, cảm giác được lòng của hấn, bàn tay của hấn, vầng vàng ôm trọn hai tay của nàng.

Động tác thân mật này đánh sâu vào, làm cho thân thể nàng run lên, thiếu chút nữa lật úp chén trà.

Nhưng Cảnh Võ mở ra bàn tay to, ổn định hai tay của nàng, dù vậy vẫn ung dung uống trà.

Thời gian lúc đó tựa hồ ngừng lại.

Tim của nàng đập, phát ra thanh âm thật lớn, thanh âm lớn đến mười con phố cũng nghe được. A, đáng ghét, hấn khẳng định cũng nghe thấy tiếng tim đập rối loạn của nàng.

Từ đầu tới đuôi, Cảnh Võ cũng ngó chừng nàng, đôi mắt kia ngay cả chớp cũng không. Khi hấn rốt cục uống xong chén trà này, thu tay lại, tay chân Tiểu Hồng đã nhũn ra, toàn thân hồng giống như một con tôm chín.

Tay đang cầm cái chén của nàng phát run, khuôn mặt đỏ rực, còn muốn duy trì lễ giáo, hướng hấn cúi người, nhưng chân mềm lảo đảo một chút.

“A.” Nàng thở nhẹ ra tiếng.

Hấn lần nữa vươn tay, cầm cánh tay của nàng.

“Cẩn thận.” Tay của hấn nóng như đang nung sắt.

“Tạ ơn... Tạ ơn Cảnh gia...” Nói cảm ơn xong, nàng giống như con thỏ nóng vội, cuống quýt đứng thẳng người, nhìn cũng không dám nhìn hấn một cái, Tiểu Hồng cũng không dám ở lâu. Đợi đến khi hấn buông tay ra, nàng xoay người đi vào cửa, chạy trời chết.

Hết lần này tới lần khác, càng nóng lòng nàng lại càng ngốc.

Tiểu Hồng thiếu chút nữa bị trượt chân té. May là, nàng kịp thời đưa tay vịn chặt cửa, mới giữ vững thân thể, không có ngã gục trên mặt đất. Nhưng nàng biết hấn đang nhìn. Nàng có thể cảm giác được, tầm mắt bức bách của hấn. Trời ạ, thật mất thể diện! Tiểu Hồng lúng túng không dứt, chống hai chân run rẩy, vội vã rời đi.

Gió thu nhẹ phẩy, thổi lên góc áo Cảnh Vô.

Hắn tiếp tục nhìn chăm chú bóng dáng đang dần xa kia, cho đến nhìn không thấy nữa mới thôi, hắn khẽ nhếch môi mỏng lên, lộ ra vẻ mặt những năm gần đây khó gặp.

3. Chương 3

Gió lạnh thổi nhẹ nhẹ, thổi qua rèm cửa của chiếc xe ngựa. Nhìn từ xa, bầu trời đầy sương, mặc dù là ở phía nam thiên tế đã không còn tuyết nhưng cái lạnh thì vẫn còn. Những con ngựa kéo cũng thở ra khói.

Tuy nhiên ở bên ngoài dù lạnh lẽo nhưng bên trong xe ngựa thì không lạnh chút nào.

Được người ta ca tụng là nhung hoàng kim, dệt thành tấm thảm thiết dầy, bao phủ toàn bộ bên trong xe ngựa, hơn nữa 4 phía được bao phủ cẩn thận bởi tấm vải gấm dày, gió rét bên ngoài cơ bản một nửa cũng không thể lọt vào.

Ở 1 góc trong chiếc xe ngựa có chiếc gối thật êm ái, Tiền Kim Kim dựa mình vào gối, nàng đang đọc một quyển sách.

Tiểu Hồng rất thận trọng khéo léo, luôn đứng một bên để hầu tiểu thư; tay chân khéo léo, thậm chí khi vào trong xe ngựa cũng rất thận trọng, bưng lên một chén trà thơm lừng.

Tiền Kim Kim gật đầu khen ngợi, nàng vừa thưởng thức ly trà nóng, vừa nhìn xuống và dừng lại trên quyển sách. Tiểu Hồng ở một bên, cũng không mở miệng, cô cúi đầu xuống, đem bộ tách trà tinh xảo xoay người đặt vào trong chiếc tủ gỗ trên kệ tường.

Những đồ vật bên trong chiếc tủ gỗ đều là những đồ vật do chính tay nàng sắp xếp, đặc biệt là chuẩn bị cho cuộc hành trình về phương nam này, để có thể mang được những nhu yếu phẩm phục vụ cho cả chủ tớ cả đoàn xe.

Kì thật ngoại trừ nàng ra thì không một ai khác biết được thật ra còn có một hộp trà và một hộp gỗ khác. Trà bên trong là giả, không phải là quân sơn mà là ô long. Còn trong hộp gỗ nhỏ thì...

Tiểu Hồng len lén quay đầu lại nhìn Du cô nương thì thấy nàng ta đang chăm chú vào trong trang sách thì lén lút đem cái hộp gỗ nhỏ đó ra, mở dây đỏ buộc cái hộp, mặt nàng chuyển sang màu đỏ, khẽ cắn đầu ngón tay, cô chăm chú nhìn món đồ trong chiếc hộp.

Đó cũng là một chén trà có hình thức đơn giản, cái chén trà này xanh trắng hơn chén mà Tiền tiểu thư sử dụng. Trước mắt là chén trà như thế, nó quá đơn giản và bình thường. Giá trị của hai thứ như thế thật khác xa nhau, nhưng... nhưng mà....

Khuôn mặt nhỏ nhắn chợt hồng lên,

Đây là chén trà mà Cảnh Vô đã dùng qua.

Đối với Tiểu Hồng mà nói chén trà này rất quý, bất kì vàng bạc châu báu cũng không thể đem ra so sánh. Nàng ái mộ người nam nhân kia, không chỉ dùng chén trà này, uống trà mà nàng pha, còn nắm tay nàng, cuối đầu nhìn chén trà, nàng bất giác thấy khuôn mặt trong chiếc cốc nhìn nàng soi mói, nàng uống cạn chén trà.

Nàng có ấn tượng với cảnh đó, nó in đậm trong lòng nàng, khiến nàng trong giấc mơ cũng nhớ đến, đôi tay hắn to lớn và thô ráp, khi hắn nhìn nàng đôi mắt như rực lửa.

Nàng càng nghĩ càng ngượng ngùng, trái tim đập thình thịch không thể khống chế được.

Đại tiểu thư lần này vất vả xuôi về phương nam, là để tranh giành mối làm ăn bán muối này, căn cứ từ trước đến nay, Nghiêm Diệu Ngọc nhất định cũng sẽ ra mặt.

Cùng đại tiểu thư cạnh tranh, nếu như Nghiêm Diệu Ngọc đến thì hộ vệ Cảnh Võ cũng sẽ xuất hiện. Vì vậy nên Tiểu Hồng đã lên mang theo loại trà mà hắn thích uống. Chỉ cần gặp nhau là nàng có cơ hội pha trà ô long mà hắn thích, tận tay mời hắn uống.

Lần này hắn sẽ uống như thế nào nếu nàng mang trà lên.

Trời ơi, thật xấu hổ.

Nàng cắn vành môi đỏ mọng, nuốt cục thẹn, hư quá! Nàng thật là một cô gái hư đốn và không biết xấu hổ, những ý nghĩ đầy trong đầu nàng, đều là những thứ mà một cô nương chưa xuất giá không nên biết. Càng không nên suy nghĩ đến.

Mà tất cả là đều do đi với đại tiểu thư, những năm gần đây, tình cờ nhìn thấy những chuyện xấu mà Nghiêm Diệu Ngọc đối xử với tiểu thư, nàng mới không cẩn thận biết thôi mà.

Ngày mà Cảnh Võ về, tự nhiên nàng can đảm hẳn, nàng dùng tiền lương của mình, cùng với tổng quản mua lại chiếc cốc, sau đó rửa cẩn thận sạch sẽ rồi cất cẩn thận.

Chỉ cần nhìn thấy chén trà, lòng nàng tự nhiên cảm thấy ấm áp và ngọt ngào.

Đôi tay trắng trẻo xinh xắn của nàng run run sờ nhẹ lên chiếc cốc. Rõ ràng là đã rửa sạch chiếc cốc nhưng nàng có cảm giác như trên miệng cốc còn lưu lại mùi vị của hắn. Nàng còn nhớ rất rõ những giọt trà đã rơi xuống khi hắn uống, khi hắn nuốt xuống thì một giọt trà lăn xuống cằm và rơi trên ngực hắn.

Nhớ đến đó khiến cho Tiểu Hồng đỏ mặt, nàng nhanh chóng rút tay lại và thoát nhanh khỏi ý nghĩ đó.

“Tiểu Hồng!”

Ừm, người đang suy nghĩ gì thế!

“Tiểu Hồng!”

Nàng không thể nghĩ được nữa, nhưng mà giọt trà kia sẽ rơi đến đâu nữa nhỉ.

“Tiểu Hồng!”

Ồ, nàng không thể nghĩ lung tung nữa.

Tiền Kim Kim ngồi trong góc xe nhìn tiểu nha hoàn của mình đang cầm trong tay chiếc hộp gỗ nhỏ, thỉnh thoảng lại đỏ mặt, lại lắc đầu. Cứ như vậy thật lâu, thậm chí ngay cả khi Tiền Kim Kim gọi mấy lần cũng chẳng chịu nghe. Con nha đầu này cẩn thận khéo léo, đi theo nàng cũng đã hơn 10 năm rồi, trước giờ không có việc gì là chậm trễ, đây là lần đầu nàng thấy Tiểu Hồng có bộ dạng thất thần như vậy.

Điều này khiến cho Tiền Kim Kim hiểu kì.

Nàng di chuyển thân thể, rời khỏi quyển sách, nhẹ nhàng đi đến sau vai Tiểu Hồng thăm dò, theo hướng mắt của Tiểu Hồng nhìn, phía bên đó là cái hộp gỗ nhỏ.

“Cái gì vậy?”

Trong lúc miên man suy nghĩ nghe tiếng của tiểu thư bên tai làm Tiểu Hồng giật thót vội vàng cầm hộp gỗ nhét vào trong hành lý.

“Đại tiểu thư”, nàng lật đật thưa.

Kim tiểu thư liếc nàng 1 cái

“Thưa gửi gì, ta biết hết cả rồi.”

Nhận thấy mình thất thố, Tiểu Hồng lấy tay che miệng lại, tay chân lóng ngóng, “Đại tiểu thư, cô, cô có gì chỉ dạy ạ?”

“Còn trà không? Trà của ta hết đã lâu rồi.”

“Có, có, có, em lập tức thay trà mới cho cô.” Tiểu Hồng vội vàng trả lời, quay người lấy bịch trà để trên kệ cạnh quyển sách và cốc trà màu trắng xanh kia. Cẩn thận thêm nước nóng vào bình trà.

“Ta mới gọi người mấy lần cũng không thấy người trả lời”, Kim Kim nhìn mặt a hoàn và thú vị phát hiện mặt Tiểu Hồng càng lúc càng đỏ. Giống như đang làm chuyện gì mờ ám bị người khác bắt gặp. Tiểu Hồng co vai lại, cúi đầu.

“Dạ. Em , em...”

“Người vừa nghĩ cái gì vậy? Nghĩ đến xuất thần luôn.”

Nghĩ cái gì thế? Trong đầu Tiểu Hồng xuất hiện một khuôn mặt của người đàn ông, nàng vội vàng lắc đầu, tất cả đều đỏ lên.

“Tiểu Hồng.”

“Dạ”

“Người nóng sao?”

“Nóng?” nàng không giải thích được. “Có một chút...” Kì lạ, làm sao tiểu thư biết được .

Tiểu Hồng còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy một người mặc áo đen bịt mặt, dùng lực ôm lấy nàng, bay lên không trung.

Theo bản năng nàng chỉ sợ đối phương thả ra, sợ nếu té xuống da thịt chia năm xẻ bảy. Cho đến khi 2 chân chạm đến vách núi mới dám ngẩng đầu lên.

Một đôi mắt lạnh nhạt đang nhìn chằm chằm vào nàng.

Là cảnh Võ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngốc nghếch này, hắn vừa nghĩ tới nếu lúc này hắn không xuất thủ thì có lẽ giờ này cô nàng ngốc này đã bị đâm chết tại chỗ rồi. Hắn nổi giận, mặt mũi xanh mét.

Tiểu Hồng co người lại, tay ôm đôi chân, trước mắt nàng là Cảnh Võ, có phải nàng hoang mang quá nên nhìn lầm không.

Không, không đúng, đây là ảo giác, hai tay nàng vẫn đang ôm chặt cánh tay của Cảnh Võ, lúc này nàng chợt bừng tỉnh, khuôn mặt xấu hổ đỏ lên, quả thật muốn chui xuống cái lỗ nào trước mặt quá.

Nàng then thùng không dứt, tim lại đập thình thịch lên, lại nghe thấy có tiếng quát phía trên đầu, ” Không biết võ mà xong ra, người không muốn sống nữa hả?” Trong lòng nàng chợt thụt lùi lại, như là mình làm điều sai trái, nàng luôn nhớ hắn như vậy, vậy mà vừa mới gặp hắn đã mắng nàng.

Nhưng mà Cảnh Võ mắng nàng khiến nàng hoàn hồn, nhớ về chiến trường,

“Chỉ cần bảo vệ Tiểu thư mạng ta đâu là cái gì chứ!” Nàng nhảy xuống, ba chân bốn cẳng bò xuống núi chạy trở về.

Chỉ là nàng vừa đi được nửa thước, bàn tay của Cảnh Võ lại túm nàng trở về.

“Loại nữ nhân này không đáng để người dùng tánh mạng để bảo vệ”

A. Nàng không cho phép bất cứ người nào nói xấu tiểu thư, ngay cả khi nàng ái mộ Cảnh Võ, chàng cũng không được phép, nàng tức giận che giấu sự then thùng, không nghĩ ngợi, níu tay áo của hắn, mắng :“Không cho phép người hạ nhục đại tiểu thư”, nàng la lên, mắt nhìn xuống xem tình hình bên dưới, vội vàng rút tay về và bò xuống núi.

Lúc này, Cảnh Võ khiêng nàng trên vai, nói: “Không cần người phải xuống, nữ nhân kia sẽ có người khác cứu”, Hắn nói đơn giản như vậy, nàng giây dựa.Hắn tung mình hướng vào rừng chạy trốn.

Tiểu Hồng không ngừng giãy giụa, hai tay đâm vào tấm lưng rộng kia nhưng vẫn không thu được kết quả gì, chỉ còn nước để mặc Cảnh Võ khiêng rời xa chiến trường.

“Buông tay ra, ta muốn đi cứu đại tiểu thư, buông tay ra, đại tiểu thư...” Nàng thét chói tai, suốt đường đi không biết kêu bao nhiêu lần đại tiểu thư. Nhưng chỉ thấy Cảnh Võ khiêng nàng đi càng lúc càng xa, âm thanh đao kiếm rớt cuộc cũng không nghe thấy nữa.

Nàng kêu la một hồi cũng mệt , cuối cùng cũng im lặng.

Khi nàng lên tiếng lần nữa , truyền đến tai người khác đó là âm thanh khóc thút thít.

Cảnh Võ nhú mày lại nhưng thật không biết phải làm sao. Lúc này hắn mới phát hiện hắn kiên cường, có thể chịu đựng được khó khăn, đau đớn nhất nhưng không cách nào chịu đựng được người nào đó đau lòng khóc nức nở. Tim của hắn giống như bị ngàn vạn cái kim nhỏ đâm vào.

Khi hắn nhận thức được, thì nàng đã lớn lên, từ một cô nhóc lột xác thành thiếu nữ hiểu chuyện, mắt của hắn không thể rời khỏi nàng.

“Đừng khóc.” Hắn nhú mày nói.

Tiếng khóc vẫn không ngừng khiến người ta thương tâm .

“Ta nói đừng khóc”, hắn dùng khẩu khí hơi nghiêm nghị để nói.

Yên lặng, tiếng khóc ngừng, hai vai Tiểu Hồng hơi run run.

Bởi vì cố nén nên trong miệng phát ra tiếng như con vật nhỏ kêu, được một lát thì lại òa khóc. Cảnh Võ từ nhỏ đến giờ lần đầu có cảm giác thất kinh, cảm giác nước mắt của nàng thấm cả áo hắn. Nước mắt chảy xuống lưng hắn.

Cảnh Võ cắn răng đi sâu vào rừng, dựa vào thính giác, ngoài tiếng khóc thút thít của Tiểu Hồng, hắn còn nghe tiếng nước chảy. Lần theo tiếng nước, hắn tìm được một vách núi bên cạnh một con suối trong vắt, lúc này hắn mới đem Tiểu Hồng còn đang khóc đặt xuống đất. Nàng vẫn còn đang khóc, đôi mắt đã sưng lên như hột hạnh đào.

Hắn muốn là nàng không được khóc, nhưng nghĩ đến lúc này nói nàng không được lên tiếng, đối lại nàng còn khóc to hơn, tuy trong lòng buồn bực thế nhưng hắn phải nuốt những điều bực tức kia vào bụng.

Tiểu Hồng khóc một hồi cho đến khi mệt. Mắt đau mới thở dốc một hơi, không khóc nữa. Đối phương lấy khăn tay nhúng nước suối trong vắt đem đến đưa cho nàng.

Nàng vốn không muốn lấy nhưng đối phương cứ dí sát mặt buộc lòng nàng phải cầm lấy.

“Cám ơn”, nàng nhỏ giọng.

“Lau sạch mặt đi”. Hắn vòng tay lại ,liếc xuống nhìn nàng.

Nàng khóc thút thít, mặc dầu không cam tâm, nhưng cũng biết điều nghe lời, dùng cái khăn lau nước mắt, nước suối mát lạnh khiến nàng thư thái hơn.

Tiếng nói của người đàn ông phía trên vang lên, “Sao lại khóc?”

Nàng nhìn hắn oán giận, vẻ mặt cực kỳ oán: “Ta lo lắng cho đại tiểu thư”

Lại là Tiền Kim Kim, Cảnh Võ nhú mày, cắn răng nói: “Đừng lo lắng, đã có người đi cứu nàng ta”

Tiểu Hồng ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe lên hy vọng. “Là Nghiêm công tử sao”. Cảnh Võ gật đầu. Có Nghiêm Đại Ngọc giúp đỡ, Kim tiểu thư nhất định sẽ bình yên vô sự. Nghĩ đến đây, Tiểu Hồng mới thở phào nhẹ nhõm, nước mắt mới thật sự ngừng rơi, giống như chưa từng khóc.

“Nữ nhân kia đối với nàng thật quan trọng như vậy sao?” Hắn cau mày. Hắn có thể hiểu Tiểu Hồng đối với Tiền Kim Kim trung thành nhưng là trung thành đến ngay cả mạng sống cũng không màng thì lại là chuyện khác.

Nàng trả lời không chút nghĩ ngợi:

“Dĩ nhiên”

“Cũng không đáng cho nàng đem tánh mạng ra đánh đổi.”

“Ta cam tâm tình nguyện. Đại tiểu thư đối với ta ân trọng như núi, ta...” nhìn thấy sắc mặt Cảnh Võ không được tốt, nàng ngừng lại, nói với hắn một cách nhất gừng. “Chẳng phải người cũng thế sao”.

Về mặt hắn lạnh nhạt

“Không phải”

Tiểu Hồng hít một hơi, tựa như hần vừa mới nói những lời không thể nào chấp nhận được.

“Tại sao người lại muốn hộ vệ cho Nghiêm công tử”

“Ta nợ hần”

“Ta cũng vậy. Ta...”

“Nàng nợ nữ nhân kia thứ gì,” Cảnh Võ hỏi dồn

“Ta... ta.... ta...”. Tiểu Hồng lắp bắp ta.... mấy lần, nói không thành lời.

Nàng vừa lương thiện vừa đơn giản, không tính toán thiệt hơn, càng không nghĩ đến những tính toán của Kim Kim đối với nàng, không đáng cho nàng bảo vệ.

“Nàng là nha đầu của nàng ta, nhưng mà nàng không nợ nàng ta cái gì cả.” Cảnh Võ vừa nói vừa nhìn vào cặp mắt trong suốt kia, “Cho nên giữ lại cái mạng của nàng, đừng có vì loại nữ nhân kia mà đánh mất mạng”. Hần không thể hết lần này đến lần khác đem nàng về từ quỷ môn quan được

Kia, loại, nữ , nhân,

Loại nào? Loại nào?

Bất luận là Cảnh Võ chỉ nữ nhân nào, nàng vừa nghe qua cũng biết đó không phải là những từ dùng để khen ngợi. Ngược lại còn có ý chán ghét và chửi bới. Tiểu Hồng chịu không nổi bầu không khí này, chột nắc vạt áo của hần trước mặt mà néo, nàng quá nổi giận nên tâm tình xấu hổ cũng biến đâu mất.

“Không cho người dùng cái khẩu khí này mà nói đại tiểu thư nhà ta.” Nàng cảnh cáo.

Cảnh Võ không nhúc nhích, hần ngược lại lợi dụng lúc nàng chủ động đến gần, duỗi tay ra để nàng dễ dàng ngã vào lòng ngực hần.

Tiểu Hồng lúc này mới hoàn hồn, thất kinh kêu lên, trong phách chốc cơn tức giận bay đi hết “Cảnh, Cảnh gia”. Gương mặt thanh tú trước mặt làm cho những lời nàng chưa kịp nói ra đã quên sạch, trái tim đập thình thịch, chỉ còn biết bối rối.

Hần sửa lại kiểu ngồi, càng dựa gần hơn.

Nàng không tài nào nhúc nhích được, chỉ có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của hần. Gió làm nàng cảm thấy môi khô nên theo bản năng dùng lưỡi liếm đôi môi.

Cánh tay của Cảnh Võ siết chặt lấy người Tiểu Hồng. Nàng thật hấp dẫn khiến hần dường như không còn lý trí: “Hãy nhớ lấy lời ta”. Đó là lời cảnh cáo cuối cùng của hần, “đừng vì Tiền Kim Kim mà liều mình nữa”. Sau đó hần cúi xuống, hôn lên chiếc miệng nhỏ nhắn. Từ lâu đã muốn thưởng thức nụ hôn ngọt ngào này.

Câu trả lời của Tiểu Hồng chỉ là một tiếng kêu khê.

Nàng muốn phản đối hần, nhưng không thể làm được chỉ có thể hòa tan khi hần hôn nàng, nàng khờ khạo ngu ngốc đáp lại nụ hôn của hần, theo cách vừa mới học được, dùng đầu lưỡi mơn man trên đôi môi hần cho đến khi hần phát ra tiếng rên khê.

Nàng choáng váng té trong lòng Cảnh Võ, run rẩy cầm vạt áo của hần, nụ cười thẹn thùng ngọt ngào ngay khóe miệng, trong lòng âm thầm quyết định.

Kiếp này ngoại trừ hần ra, nàng sẽ không lấy ai.

4. Chương 4

CHƯƠNG 4.1

Đã nguyện với lòng rằng kiếp này nếu không lấy hấn nàng sẽ không lấy ai hết, vừa ghi khắc trong lòng như vậy thì đột nhiên người này lại bội bạc đi truy sát Nghiêm Diệu Ngọc.

“Làm sao lại là người chứ.”

“Là ta thì sao” . Hấn lạnh giọng.

“Nhưng...nhưng...nhưng ...Người là hộ vệ của Nghiêm công tử”, nàng nhìn lên một cách kinh ngạc lẫn sợ hãi. “Hấn.. người phải bảo vệ công tử chứ.”

Cảnh Vô chớp mắt, “Đó là chuyện trước kia.”

Trước kia? Có ý là nói từ nay về sau hấn sẽ không còn trung thành với Nghiêm gia nữa. Hấn là người tốt, là một trang nam tử nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng hôm nay....

Đúng lúc đó, có tiếng gõ cửa ở phía sau.

Cảnh Vô lúc này mới buông tay ra , xoay người ra mở cửa.

Ngoài cửa có hai tên đại Hán, đang mang tới một thùng nước nóng, bọn họ đi một cách im lặng, thậm chí cũng không thèm nhìn nàng một cái, để xuống một thùng tắm lớn, lập tức xoay người đi ra, nhân tiện đóng luôn cửa.

Cảnh Vô không thèm để ý đến Tiểu Hồng ngọc ghéech đứng cạnh bên, cởi hết những thứ dơ bẩn trên người xuống, trên người còn sót lại chiếc quần dài.

Mặc dù ánh đèn mờ mờ nhưng có thể nhìn rõ mọi thứ, nàng đã nhìn thấy toàn bộ, hơn nữa.... hơn nữa khi Cảnh Vô đi về phía thùng tắm, lúc giơ chân lên ngay cả thứ không nên thấy, nàng cũng đã thấy rất rõ ràng..

Tiểu Hồng chậm một bước để đưa tay lên che khuôn mặt đang đỏ bừng vì xấu hổ. Đến khi nghe tiếng nước chảy, nàng không nhịn được lại mở mắt hé hé nhìn.

Chỉ thấy Cảnh Vô đã nhảy vào thùng nước, khi hấn ngồi xuống, nước trong thùng chảy tràn ra ngoài.

Hấn thật không coi ai ra gì, ngồi trong thùng tắm, thậm chí còn khép mắt lại.

Hơi nóng bốc lên ngày càng nhiều.

Xuyên qua khe hở nàng nhìn thấy những giọt nước lấp lánh ánh đèn đang trượt trên thân thể cường tráng kia, hai cánh tay mạnh mẽ gác hồ trên bộ ngực rắn chắc bất giác buông thông xuống để dọc theo thùng tắm.

Trời ạ, nàng xấu hổ quá!

Nàng không dám nhìn nữa, trong lòng nàng tự mắng nhiếc mình thậm tệ. Nhưng trong khoảng thời gian ấy, nàng lại quên đi mất, bây giờ là lúc nào rồi mà nàng vẫn ngẩn người nhìn hấn chăm chăm. Thừa dịp Cảnh Vô nằm trong thùng tắm, nhắm mắt nghỉ ngơi, nàng phải thừa cơ hội chạy trốn, nàng để ý hai tên hấn kia mới vừa đi, mặc dù đóng cửa nhưng không có khóa.

Quyết định như vậy xong, nàng đi nhẹ nhàng đến bên cửa.

Một thước

Hai thước

Ba thước

A, nàng đến nhanh cánh cửa

Rốt cuộc cũng cầm đến cái then.

Trong nháy mắt, giọng nói trầm trầm cảnh cáo phát ra từ đằng sau lưng.

“Tốt nhất là nàng không nên làm như vậy.”

Nàng sợ hãi cuống quýt quay đầu lại. Chỉ thấy cảnh Võ không động đậy, ngay cả mắt cũng không mở.

“Ngoài cửa có người canh chừng rồi”, hắn nói rõ.

“Ta.... ta chỉ muốn bơi thôi.”

Cảnh Võ thấy nàng chẳng biết cách nói dối. “Nàng không biết bơi, hồi trước chẳng phải ta kéo nàng lên bờ đó sao?”

Thật là quá đáng.

Tiểu Hồng giận quá, thật giận quá, nàng giậm mạnh chân. Tức quá rồi cuộc thì người muốn gì?

Cảnh Võ bấu môi mỏng dính của hắn lại, không báo trước, hắn lập tức đứng lên, bao nhiêu nước trút xuống phía dưới, chảy xuống cặp móng vuốt cao

Lại một lần nữa Tiểu Hồng trợn tròn mắt, há miệng.

Khi hắn quay người lại, không nói một tiếng, nàng cũng xoay người sợ thấy cái không nên thấy, tim nàng đập nhanh, nghe thấy tiếng mặc quần áo, sau đó trở nên thình lạng.

Không thấy có tiếng động. Nàng tò mò hé mắt nhìn lên, lại nhìn thấy Cảnh Võ đang nằm trên giường cùng với quần áo. Người này, thật không xem nàng ra gì cả.

Tiểu Hồng nhìn Cảnh Võ, rồi nhìn cái cửa, nàng có thể đẩy cửa ra, nàng có thể chạy trốn nhưng đúng như hắn nói, nàng không thể bơi lội, nàng không thể trốn, cho dù muốn chạy trốn cũng trốn không thoát cuối cùng tự tìm phiền toái mà thôi.

Do dự trong chốc lát, nàng rốt cục xoay người qua, tìm góc cách hắn xa nhất, chầm chậm ngồi xuống, còn đề phòng theo dõi hắn.

Cả phòng trong yên lặng, trong lòng của nàng so với trước còn rối loạn hơn.

Một hồi lâu sau, Tiểu Hồng cắn môi, mới nho nhỏ kêu lên:

“Cảnh Võ?”

“Chuyện gì?”

“Người, người thật... thật giết đại tiểu thư sao?” Giọng nói khê run, mang chút thốn thức

Một lát sau, hắn mới trả lời. “Không có.”

Đơn giản hai chữ nhưng lại làm cho nước mắt Tiểu Hồng trong nháy mắt trào ra. Nàng nuốt nước miếng đánh ực một cái, ngăn chặn một tiếng nấc sắp bật thốt lên nghẹn ngào.

Cho đến lúc này, nàng mới phát hiện mình mới vừa ngừng thở

Trước đây, nàng sợ Cảnh Võ thật đã giết đại tiểu thư. Nàng sợ hắn quyết như thế. Sợ người nam nhân mà nàng thâm ngưỡng mộ, giết người nàng tôn kính nhất trên cõi đời này

May là không có... May là không có...

Nước mắt chảy xuống gương mặt, Tiểu Hồng vùi mặt vào đầu gối, khóc rầm rức, cho đến hồi lâu sau mới mệt mà mơ màng ngủ.

Đêm khuya yên tĩnh, Cảnh Võ nằm trên ván giường cũng không nhúc nhích, lẳng lặng lẳng nghe tiếng nàng nức nở.

Mỗi một tiếng nức nở đó thật ra thì cũng như xé lòng của hắn.

Khi hắn chém giết Nghiêm Diệu Ngọc, trở lại trên thuyền, lão Ngũ bu lại, trong mắt có chút bất an.

“Thiếu Gia, con tin không có trong kế hoạch, cô ta đang bên trong.”

“Ta biết.”

“Cô nương này nàng...”

“Nàng sẽ không làm hư chuyện. Người đi tìm chiếc xe ngựa.” Tiếng nói trầm , trong đêm tối như nói với mỗi người .“Nếu như xảy ra chuyện, ta sẽ chịu trách nhiệm.”

Bắt Tiểu Hồng, đúng là không có trong kế hoạch. Nhưng khi hắn nhìn thấy nàng lần nữa che Tiền Kim Kim, muốn hi sinh cho Tiền tiểu thư, thì hắn tức giận không thể lí trí nên hắn đã mang nàng theo.

Ở phía sau tiếng khóc lóc rớt cục từ từ cũng nín lại, Cảnh Vô lại đợi một lúc lâu, cho đến xác định nàng đã mệt mỗi ngủ rồi, lúc này mới từ từ ngồi dậy. Người con gái kia đang ngồi co rúc ở góc tường, ngủ thiếp đi. Cảnh Vô xuống giường không tiếng động, đi tới.

Bởi vì lạnh, nàng thu người lại.Ngon đèn dầu yếu ớt, phản chiếu những giọt nước mắt vẫn còn chưa khô trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Người nhỏ, khóc đến đỏ cả mặt, cả mũi, giống như con thỏ gặp nạn, mặc dù đã ngủ vẫn còn nhú lông mày lại, thỉnh thoảng lại run lên vì lạnh.

Cảnh Vô ngồi xổm người xuống, đem Tiểu Hồng đang ngủ say bế lên. Nàng không tỉnh lại, một đêm bị hành hạ, đã làm cho nàng mệt muốn chết rồi.

Hắn đem nàng đặt ở trên ván giường, còn kéo thảm lông cừu, đắp lên cho nàng

Trong giấc ngủ Tiểu Hồng không tự chủ níu lấy thảm lông cừu mềm mại, đem nó kéo đến dưới cổ. Chẳng qua là, thảm lông cừu ấm áp khiến trong giấc mơ nàng tủi thân, một giọt nước mắt chảy xuống má nàng.

Giọt nước mắt kia khiến Cảnh Vô rút tay lại.

Hắn phát hiện hắn không thể kìm chế đã vươn tay chùi đi giọt nước mắt, dùng bàn tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn.Trong giấc mộng Tiểu Hồng đem mặt vùi vào lòng bàn tay của hắn, sau đó vùi sát trong lòng bàn tay hắn, theo bản năng tìm kiếm nơi phát ra hơi ấm.

Cử chỉ vô tâm này khiến lòng Cảnh Vô động lòng, không để bị nàng ảnh hưởng. Hắn không nói chỉ nhìn nàng, biết mình nên để nàng đi, nhưng nàng đã biết hắn chính là Nhân diện nhân, để nàng trở về, thì hư cả bố cục. Chuyện đã đến nước này, hắn chỉ có thể đem nàng theo bên người, bảo đảm kế hoạch tiến hành thật thuận lợi.

Hít vào một hơi thật sâu, Cảnh Vô bắt buộc mình rút tay về, xoay người rời khỏi khoang.

Mấy tên thủ hạ, ở trên bong thuyền canh gác .

Hắn đã nhịn mười năm. Vì tất cả, lần này, hắn nhất định phải làm cho tới cùng.

Cảnh Vô đi tới mũi thuyền, cứ nhìn vào khoảng không trong bóng đêm, để mặc gió lạnh đang thổi vào người.

Xe ngựa ở trên đường nhanh chóng đi về phía trước. Năm ngày trước, khi Tiểu Hồng tỉnh lại nàng cũng đã phát hiện ra mình đang nằm ở trong xe ngựa tối đen như mực.

Bên ngoài rất nhiều người, tất cả đều cưỡi ngựa nhưng lại để nàng trong xe ngựa.

Mặc dù trong xe có nệm êm, có cả thảm lông cừu, còn có hộp cao điểm , nhưng ngay cả cửa sổ cũng không có, chiếc xe ngựa chạy như điên về phía trước, xóc nảy làm cho nàng ở trong xe ngựa cũng bị ném tới ném lui .

Những người này cứ đi bên nàng rất cẩn thận.

Bọn họ đi vội vàng cả ngày đêm, dùng xe nghỉ ngơi dùng cơm, cũng tuyệt nhiên không dừng ở chỗ có người khiến nàng nghĩ cách kêu cứu cũng không có cách nào.

Chỉ có ở nơi hoang dã, trước không đến thôn, sau không đến phòng trọ đó là chỗ bọn họ dừng lại nghỉ ngơi, Cảnh Vô đi tới, mở cửa xe, rót nước trà cho nàng. Lúc này, khi Cảnh Vô mở cửa, Tiểu Hồng đang mệt tựa vào trên cửa xe. khi cửa bị mở ra, nàng choáng váng thiếu chút nữa đã ngã xuống xe ngựa. Hắn nhanh chóng ôm lấy nàng.

“Nàng có khỏe không?” Nhìn thấy sắc mặt nàng trắng bệch, hơi thở yếu ớt, bộ dạng mong manh, trong đầu của hắn lại căng thẳng.

Dĩ nhiên không tốt!

Nàng rất muốn hô to như vậy nhưng nàng làm không được. Vừa mới hé miệng, nàng đã cảm thấy một trận buồn nôn, nàng vội vàng ngậm miệng.

Cảnh Võ nhíu đầu lông mày, lấy thăm lông cừu, choàng qua người nàng.

“Người làm gì ! Người!” Nói chỉ nói một nửa, nàng ngậm miệng lại, vì sắp sửa nôn ra.

Cho đến khi biết mở miệng không gặp nguy hiểm nữa, nàng mới ngẩng nhìn bốn phía, lúc này mới phát hiện, xe ngựa cũng không phải là dừng ở giữa đồng trống, mà là đang ở trước một tòa nhà lớn.

Cửa lớn Tòa nhà có màu son, ngói xanh tường trắng, hướng hai bên mở rộng trùng điệp, cơ hồ không nhìn thấy cuối. Cửa lớn ở trước để hai pho tượng Điều công rất tinh tế, uy nghiêm linh động sư tử bằng đá, chia ra hai bên, sừng sừng đứng đó. Sau đó, phiến màu son ở cửa chậm rãi mở ra.

Bên trong cửa, dọc theo chính giữa bàn đá xanh, có chường trên trăm nô bộc đứng hai bên, tất cả đều một mực cung kính cúi đầu chờ.

Khi Cảnh Võ ôm nàng, nhảy vào kia sâu cửa đại viện, đứng ở phía trước là một người duy nhất mặc đồ tương đối đắt tiền, nhìn như tổng quản, tuổi trung niên, hướng bước về phía trước một bước, dẫn đầu khom lưng cúi người chào.

“Cung nghênh thiếu gia trở về phủ.” CHƯƠNG 4.2

Lời nói vừa dứt, mọi người chỉnh tề khê khom người, trăm người đồng thanh đi theo mở miệng: “Cung nghênh thiếu gia trở về phủ.”

Cảnh Võ sắc mặt không thay đổi, ôm Tiểu Hồng bước lên thềm đá, đi vào trong thính đường, vừa tiếp tục đi sâu vào, vừa lên tiếng:

“Phái người giúp bọn hắn đem chiếc xe ngựa kia xử lý sạch, không nên lưu lại dấu vết, một lát nữa kêu mọi người đến nghị sự đường tập hợp.”

“Dạ.” Tổng quản gật đầu lên tiếng, lúc này mới rời đi.

Tiểu Hồng đỏ mặt hơi lạnh, muốn nôn nhưng choáng váng chịu đựng chỉ có thể tùy ý Cảnh Võ ôm. Xuyên qua đi vào viện, qua cây lim xây thành hành lang gấp khúc, thấy có tuyết trắng đang rơi.

Mỗi một cái sân, cũng đều được quét dọn hết sức sạch sẽ.

Trên đường đi, người thấy Cảnh Võ, cũng sẽ tránh sang một bên, khom người cúi đầu chờ hắn đi qua. Cuối cùng, rốt cục hắn ôm nàng bước vào một gian phòng ấm áp.

Có người đã sớm đóng kín cửa sổ, hơn nữa đốt thêm lò lửa, để trên bàn bình trà còn bốc khói.

Để nàng nhẹ nhàng trên giường, động tác kia rất êm dịu.

Ngoài cửa, một người đã chạy tới.

“Thiếu Gia, đây là nước ô mai, có thể cô nương cần.” Người hầu, đem khăn vải ấm áp cùng nước ô mai đưa lên.

“Để trên bàn là tốt rồi.” Cảnh Võ cởi cái bao tay da trâu xuống, nói.

“Dạ.” Đặt đồ xuống, người hầu cung kính thối lui, vẫn không quên đóng cửa. Tiểu Hồng nửa khép lấy mắt, đột nhiên cảm giác được một thứ mềm mại của vải vóc ấm áp đang sờ mặt của nàng, lau đi mồ hôi lạnh. Nàng sợ hết hồn, co rúm lại một chút, đồng thời kinh hoàng mở mắt ra.

Phản ứng sợ hãi lại khiến cho Cảnh Võ lo lắng nhưng hắn không có dừng tay lại mà còn chậm chạp đem khăn ấm nhẹ lau trên mặt, trên trán nàng.

Cho đến lúc này cảm xúc kinh hoàng mới từ từ lắng xuống. Tiểu Hồng mở to mắt, lẳng lẳng ngắm người nam nhân vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mặt .

Trong ánh mắt đó nàng phát hiện thì ra hẳn rất quan tâm đến nàng.

Cảnh Võ đặt khăn vải xuống, bưng chung nước ô mai, vén chân lên đắp, còn cầm lấy thìa, dích thân đút cho nàng, Tiểu Hồng lúc này mới vội vàng ngồi thẳng người.

“Ta tự uống.”

Cảnh Võ không có kiên trì, đưa luôn cho nàng.

Chất lỏng ngọt ngào ảm áp chậm rãi vào cổ họng, từ từ xuống dạ dày, đang cầm chun nước ô mai, nàng càng khẳng định một việc. Trong phòng này người hầu được huấn luyện vô cùng nghiêm chỉnh, tuyệt tậm thời không cần thêm. Nhưng Tiểu Hồng không giải thích được chính là những nô bộc này là những người cũ nhưng đất đai cũng như ngôi nhà là mới xây.

Những cây trụ ở đại sảnh mới tinh, cửa sổ mới, cái bàn mới, thậm cả giường chiếu, chăn đệm cũng mới tinh.Nàng có thể đoán được căn nhà này phải vừa được xây dựng xong.

Tiểu Hồng mê mòng ngẩng đầu lên, nhìn ra bên ngoài, gió tuyết bám vào quần áo của Cảnh Võ.

“Ta cứ ngỡ người chỉ là hộ vệ.”

Nàng đột nhiên phát hiện, thật ra thì nàng cũng không rõ lắm lai lịch của Cảnh Võ .Mặt hắn vẫn lạnh lùng, đôi môi mím lại, vẫn im lặng

“Cảnh Võ, người rốt cuộc là ai?” Tiểu Hồng hỏi tới .

Mấy ngày qua ở trên xe ngựa, nàng suy nghĩ rất nhiều, nhưng làm sao cũng không thể nghĩ ra. Mỗi lúc nghỉ ngơi, Cảnh Võ mở cửa để nàng xuống xe hóng mát thì bốn phía đều có thêm người bên cạnh, nàng cũng không còn cơ hội hỏi.

Vốn dĩ nàng cho rằng hẳn tập kích thuyền hoa là vì tiền.

Nhưng đến nơi này rồi nàng lại nghĩ nếu như mọi thứ nơi đây hết thảy thuộc về Cảnh Võ, như vậy hẳn hiển nhiên không thể nào thiếu tiền.

“Tại sao người muốn làm như vậy? Người cùng Nghiêm công tử chẳng lẽ có thù hận gì à? chỉ có như thế người mới chịu ẩn thân ở Nghiêm gia, làm hộ vệ của hắn? Hay là người có chuyện gì khó nói.”

Nàng nói nhỏ nhẹ .

Cảnh Võ đem thanh đao đeo ngang hông bỏ xuống, phịch một tiếng đặt ở trên bàn lớn, sắc mặt tái xanh.

“Cho dù chuyện có như vậy cũng không liên quan đến của nàng.”

Một chút vui vẻ trên mặt Cảnh Võ bỗng chốc trở nên lạnh lùng.

Trong đôi mắt kia lại sắp nhỏ lệ , dù nàng biết cũng có lúc nên nhường hắn, nhưng nàng không nhịn được cắn môi tức giận nói.

“Nếu như chuyện không liên quan đến ta, vậy thì thả ta trở về đi!”

“Không được!”

“Tại sao không được?”

“Bởi vì ta nói không được!”

Tiểu Hồng thất kinh rút người lại, đôi tay nhỏ bé che bộ ngực, một giọt nước mắt đọng lại trong hốc mắt rơi xuống.

Không thể nhìn nàng lại khóc , hắn ngừng lại rồi thở ra , tay nắm chặt xoay người muốn bỏ đi, nhưng nàng lại không buông tha.

“Đợi một chút!” Nàng theo đuổi ở phía sau hắn, “Người đừng đi — có phải bởi vì người có nhược điểm ở trên tay người ta? Cho nên không thể không làm những chuyện này?”

Cảnh Võ dừng chân lại, xoay người qua .

“Người không phủ nhận hai điều này.” Nàng nhìn thấy vẻ mặt quật cường của hắn

Tiểu nữ nhân này quá cơ trí .

“Nếu như ta nói là vì tiền?” Hắn ép khóe môi.

Khuôn mặt nghiêm trang lạnh lùng, có chút dã man khiến nàng có chút sợ hãi. Tiểu Hồng không nhịn được lui một bước, hoảng loạn nói ngập ngừng.

“Nhưng người không thiếu tiền, không phải sao?”

“Không ai chê nhiều tiền đâu.”

Một lần nữa Hắn tiến sát lại, nụ cười chế nhạo trên đôi môi mỏng của hắn.“Tiền Kim Kim tiền nhiều như thế , nhưng suốt ngày buôn bán là vì cái gì chứ, cũng không phải vì tiền sao.”

“Đại tiểu thư nàng!” Tiểu Hồng nhìn lên , trước mắt là người đàn ông cao lớn khiến nàng khiếp đảm lui một bước, nhưng vẫn là không nhịn được thay chủ nhân cãi lại: “Đại tiểu thư không vì tiền!”

“Nàng ta ngay cả muối cũng có thể lấy ra bán, người nói, nàng ta không phải là vì tiền ư?”

Nghe đến đó, Tiểu Hồng giận quá , quên cả sợ hãi, nên đưa tay ra đâm mạnh vào lòng ngực hắn, nói :“Kiếm tiền chẳng qua là đại cô nương hứng thú mà thôi! Hơn nữa đại tiểu thư không có bán tiểu muối, chẳng qua là muốn các nàng đó cùng đi nói chuyện làm ăn. Không cho phép người nói đại tiểu thư ta như vậy, người là người ngoài, người không hiểu”

Nữ nhân này, trong đầu chỉ có đại cô nương của nàng ta mà thôi!

Lần lượt hai chữ “hộ vệ”, hơn nữa còn là “người ngoài” khiến cho Cảnh Võ đang bình thường bỗng dưng tức giận. Hắn nhanh tay, tức giận túm lấy Tiểu Hồng, kéo nàng sát vào lòng ngực, cúi đầu xuống chặn đôi môi xinh xắn kia lại.

“A...” Tiểu Hồng vừa xấu hổ, giãy dụa trong lòng ngực của hắn . “Người. . . Đáng giận...”

Nàng phun ra miệng chữ nào, cũng bị hắn nuốt lấy.

Hơi nóng của người đàn ông bao phủ lấy nàng, bàn tay to ôm chặt nàng, dù nàng có đưa tay đẩy vai của hắn thì hắn vẫn không nhúc nhích.Nàng có thể ngửi được mùi trên người hắn, cảm giác được thân thể hắn.

Mới đầu, hắn mạnh mẽ như thế, nhưng từ từ cũng trở nên nhẹ nhàng,từ tốn

Hắn liếm đôi môi của nàng, đùa giỡn lưỡi của nàng, đôi tay nhỏ bé lúc này đánh hắn ngừng lại không tự chủ, bây giờ thành nắm vạt áo của hắn.

Môi của hắn nóng quá, tay cũng nóng quá. Chẳng biết lúc nào, tay của hắn dò vào vạt áo bên trong của nàng, chui vào cái yếm thật mỏng của nàng, cảm nhận sự căng tròn của bờ ngực.

Tiểu Hồng khẽ run sợ, toàn thân nàng mềm nhũn, nàng không tự chủ được co rụt người lại, khẽ lên tiếng.“A...”

Nghe được tiếng kia từ trong miệng mình bật ra, nàng mắc cỡ, cuống quýt, nhưng cố không thở dốc. Cảnh Võ không chịu bỏ qua cho nàng, nhẹ nhàng mút đôi vành tai, đôi tay ấm áp rờ lên ngực nàng, cho đến khi toàn thân nàng tê dại như nhũn ra, hai tay vịn thật chặt vào cổ của hắn , mặc dù biết rõ nên dừng lại, nhưng không làm được, ngược lại còn muốn gần sát hắn hơn nữa, nhích đến gần đôi bàn tay của hắn.

Bởi vậy, chủ động là Cảnh Võ, ngược lại thấy phản ứng của nàng không cách nào tự kiềm chế. Vừa bắt đầu, chỉ là muốn dọa dọa nàng mà thôi, để cho nàng chú ý nơi khác, nhưng phản ứng của nàng ngọt ngào như thế, hắn cảm giác được sự e lệ dục vọng của nàng, cảm giác được tay nàng ôm chặt lấy hắn, cảm giác được nàng không tự chủ đã tiến lại gần sát hắn, cảm giác được sự căng tròn của hai bầu ngực, khi tay hắn rờ đến như muốn mời gọi hắn thưởng thức.

Hắn không cách nào kháng cự.

Bàn tay to nắm đen, kéo vạt áo thêu hoa ra , kéo cái yếm thật mỏng ra.

Nàng tỉnh lại một chút, vươn tay nhỏ bé ra để có thể che thân thể lại, nhưng Cảnh Võ giữ tay nàng lại , thân thể ướt mà không một thứ gì che đậy.

Này, thật xấu hổ quá mức , hắn không nên... Không nên...

Tiểu Hồng trong lòng đang lo sợ, nhưng mắt cứ nhìn, Cảnh Võ cúi đầu xuống, dùng lưỡi ướt át ngậm lấy nhũ hoa của nàng.

Hắn liếm , khe cắn mút lấy.

“A. . .” Tiểu Hồng run sợ , kêu ra tiếng.

“Người ngoài?” Hắn ngẩng đầu, ôm lấy hông của nàng, dùng đôi mắt đen kìa nhìn nàng, khàn giọng hỏi: “Thì ra nàng cho ta là người ngoài? Nàng không thích ta?” Thân thể nàng lại run rẩy, khuôn mặt đỏ lựng

“Ta. . . Ta mới không có! Ta không thích người!”

“Không có?” Cảnh Võ nheo mắt lại , bàn tay lần đi xuống dưới váy nàng.

“A, người làm cái gì? Không... A... Cảnh, Cảnh Võ... Không được...” Nàng đỏ bừng cả khuôn mặt, cuống quýt bắt được cánh tay cường tráng của hắn. “Không nên... Không thể... ”

Sức lực yếu ớt của người con gái căn bản không ngăn cản được ý đồ xấu của nam nhân. Nàng kẹp chặt hai chân lại, nhưng đôi bàn tay kia lại còn mạnh hơn.

A, không...

Ngón tay xấu xa dò dẫm vào trong quần lót nàng, xoa nắn nơi mẫn cảm nhất.

Đôi mắt Cảnh Võ nóng rực như lửa, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn.

Hắn nhìn nàng, không phát hiện ra bất kỳ phản ứng nào quá tệ, nhìn sự kinh sợ cùng dục vọng đồng thời giao hòa trên khuôn mặt thuần khiết của nàng.

Tiểu Hồng run rẩy, hoàn toàn không biết làm sao, ngón tay thô ráp hắn một cách vô tình vuốt ve nàng.

“Nói lại lần nữa xem, nàng không thích ta.” tiếng nói hắn khàn khàn.

“Ta. . . Ta không... A. . .” Nàng mới nói ra hai chữ, ngón tay thô ráp đã đi vào nàng. “Không, người đừng... đừng...” Những câu nói không trọn chữ, thân thể mềm yếu lại một lần nữa không tự chủ được giao hòa cùng hắn.

Cảnh Võ không thể nhịn được nữa, không đùa nữa, cuối cùng khoái cảm mãnh liệt, như một loại mũi tên xuyên thấu nàng, nàng cũng không chịu nổi, trào lên thân thể cường tráng của hắn , run rẩy.

Nàng nhạy cảm, thuần khiết.

Hắn không nên đối đãi như vậy với nàng, nhưng hắn không thể khống chế, muốn nhìn thấy nàng vì hắn mà giận giữ, đem hết tinh thần đặt vào hắn, quên Tiền Kim Kim chết tiệt kia đi. Song, thời điểm khi hắn càn rỡ trên chóc nàng, lại bị dục vọng hành hạ. Hắn muốn nàng, nghĩ đoạt lấy nàng hoàn toàn, đem sự cứng rắn, sự đau đớn chôn sâu vào trong thân thể của nàng, làm cho nàng vĩnh viễn thuộc về hắn. Đây là lần đầu tiên hắn mãnh liệt như vậy, không muốn buông tay, rời xa nữ nhân này.

Cảnh Võ hít sâu một hơi, đem mặt vùi bên cổ nàng, cảm giác được nhịp đập nho nhỏ phát ra từ trái tim đang dán vào lồng ngực của hắn. Nàng nhúc nhích, mồ hôi từ trán của nàng chảy xuống khuôn mặt, sau đó tụ lại ở cổ của hắn, hòa lẫn vào mồ hôi của hắn.

Qua một hồi lâu kim chế, rốt cục cũng thả nàng ra, xoay người đi ra cửa ngoài.

Trong phòng, chỉ còn Tiểu Hồng đang mềm nhũn, đầu óc trống rỗng, đỏ bừng hai gò má. Nàng nhắm chặt hai mắt lại, co rúc ở góc giường lớn, hối hận vì lúc ở trong ngực Cảnh Võ, không kháng cự chút nào thậm chí còn hưởng ứng theo bàn tay của hắn.

5. Chương 5

Thì ra là bị hầu hạ mệt mỏi như vậy.

Tiểu Hồng núp ở góc tường, ngồi ở dưới bóng cây, hai tay ôm lấy đầu gối, mỗi một thở dài một hơi. Nàng đang nhớ lại những ngày tháng còn làm nha hoàn.

Hầu hạ đại tiểu thư, nàng chỉ cần cẩn thận, cuộc sống có thể nói bình an. Bây giờ, nàng bị người khác vây quanh hầu hạ chưa tới nửa tháng đã thấy khó chịu rồi.

Mỗi sáng sớm, chỉ cần nàng vừa tỉnh dậy, nhóm nha hoàn đầu tiên sẽ đi vào thỉnh an, hầu hạ rửa mặt cho nàng. Sau đó, nhóm nha hoàn thứ hai sẽ đưa lên đồ ăn sáng thịnh soạn, và đứng ở một bên đợi cho đến khi nàng dùng cơm xong, thì dọn dẹp chén đĩa. Nhưng nàng cứ để ý là các nha hoàn đó đã đứng đợi bao lâu để chờ nàng thức dậy, sợ làm cho người ta chờ lâu nên nàng càng lúc càng dậy sớm, nhưng ý nghĩ của các nha hoàn này tương thông với chủ hay sao mà dường như lúc nào cũng dậy sớm hơn nàng.

Nàng thậm chí bắt đầu nghĩ những nha hoàn kia căn bản là không ngủ. Mà khi dùng cơm nếu có người bên cạnh nhìn chăm chú, nàng cũng cảm thấy mất tự nhiên. Nàng cố gắng muốn ăn nhanh một chút, để nha hoàn có thể mau mau đi nghỉ ngơi, nhưng càng nghĩ như vậy, nàng dường như càng không muốn ăn, bất luận là món ngon vật lạ gì quả thật tất cả nàng nuốt không trôi.

Không chỉ có như thế, bọn nha hoàn mặc xiêm y vào cho nàng, mặc dù tuyệt mỹ, cho dù đẹp hơn trang phục ngày xưa nhưng thật sự nàng không quen, thường đi được mấy bước sẽ vướng chân vào váy áo.

Vì tránh né bọn nha hoàn quá độ quan tâm, một lần Tiểu Hồng ăn sáng thật nhanh, tìm cách trốn bọn nha hoàn đến một nơi yên tĩnh để suy nghĩ. Tòa nhà này rất lớn, có rất nhiều nơi đáng xem. Tiểu Hồng ngẩng đầu lên, dùng tay nhỏ bé chống cằm suy tư. Đại cô nương đạo này có khỏe không? Có ăn ngon không? Có mặc ấm không? Người khác hầu hạ đại tiểu thư có thể quen không?

Mặc dù mọi người trong phòng này đối với nàng một mực cung kính, nhưng là bất luận nàng hỏi thăm, vừa nhắc tới hai nhà Nghiêm, Tiền làm sao, mọi người sẽ toàn bộ câm miệng không dám đề cập tới.

Về phần Cảnh Võ!

Kể từ chiều hôm đó, Cảnh Võ xử sự như vậy nàng dường như tránh hẳn. Cũng may hẳn tựa hồ cũng rất bận rộn, chưa từng gặp nàng.

Nhưng đêm đó đã in đậm vào lòng nàng từng chút một không cách nào quên được, nhất là khi hắn mạnh mẽ dùng bàn tay xoa nắn khắp thân thể nàng làm cho nàng run rẩy, làm cho nàng khóc. Trời ạ! Tiểu Hồng biết rõ bản thân không nên suy nghĩ, nhưng cũng không cách nào khống chế để không nghĩ đến, bất luận ban ngày hoặc đêm tối, thậm chí ở trong mộng, cũng hiện lên rõ ràng.

Một lần nữa nàng lại nhớ đến, khép hai mắt, rụt người lại, nhớ đến hình ảnh Cảnh Võ ngang ngược làm chuyện xấu với nàng.

“Ta nói, người cũng hiểu?”

Tiếng của nam nhân, từ xa đến gần.

“Dạ.”

Chỉ có một chữ, lại làm cho Tiểu Hồng chột hoàn hồn. Nàng đã quá quen thuộc tiếng nói trầm thấp kia. Vần vện chỉ một chữ, nhưng nhận ra đó là giọng nói của Cảnh Võ.

Nàng giống như sắp sửa bị bắt quả tang nên nhanh chóng chuẩn bị chạy trốn, nhìn xung quanh cả vườn hoa nhưng không thấy một ai. Giọng một người đàn ông truyền tới. Thanh âm kia rất gần, hơn nữa, cũng rất quen tai. “Tiền Kim Kim lên đường đi trước về phía nam, ta đã lấy Nghiêm gia hơn trăm vạn lượng bạc.”

Trăm vạn lượng bạc?

Sắc mặt Tiểu Hồng thoát cái biến thành trắng bệch.

Đây chính là một khoản tiền thật lớn, cho dù đối với Nghiêm gia mà nói, cũng sẽ là một đả kích lớn. Tâm ý nàng hoảng loạn, ngẩng đầu lên, mới phát hiện phía trên tường trắng, có một cửa sổ chạm rồng vòng tròn lớn, tiếng nói phát ra chính là từ chỗ đó.

“Đây là sổ sách ghi chép ta ghi lên được, về phần sổ sách của Nghiêm gia cũng có thể thấy là ta ghi chép giả.” - giọng nói nam nhân kia nghe có vẻ đắc ý còn cười lên mấy tiếng.

“Chuyện còn lại thế nào?” Cảnh Vô hỏi.

“Cũng sắp xếp xong xuôi rồi.”

“Tiền Kim Kim ném tú cầu chọn rể, là chuyện gì xảy ra thế?”

Nghe thấy nhắc đến tên của chủ, Tiểu Hồng cũng nhịn không được nữa, len lén ngồi thẳng lên, gục đầu ở ngoài cửa sổ, nhìn thật nhanh vào bên trong. Sự việc bên trong làm cho nàng hoảng sợ ngay cả con người cũng có thể rút ra ngoài, vì cái người đang nói chuyện với Cảnh Vô là Lưu Nghiễm!

Lưu Nghiễm là Nghiêm gia trưởng phòng, người mập mạp đôn hậu, nhưng thật đa mưu túc trí, đầu óc rất rõ ràng. Nghiêm gia buôn bán mỗi ngày người ra vào như sao nhưng hẳn nhớ được rõ ràng, chưa bao giờ làm lỗi.

Giống như Cảnh Vô, Lưu Nghiễm cũng là người Nghiêm Diệu Ngọc tín nhiệm nhất, nể trọng nhất, tuyệt đối không có ai hoài nghi hẳn phản bội Nghiêm gia.

Tiểu Hồng thất kinh đến mức nếu không dùng hai tay bịt miệng thì đã phát ra tiếng rồi.

Nếu không phải nàng tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, đến nằm mơ nàng cũng không thể tin được hai người kia có liên thủ với nhau, một thì chém giết Nghiêm Diệu Ngọc, một thì chiếm đoạt của Nghiêm gia trăm vạn lượng bạc.

Trong phòng hai nam nhân còn đang thương nghị. “Ai dám để Tiền Kim Kim ném tú cầu? Đến cuối cùng, nàng có gả vào Nghiêm gia hay không thì kế hoạch cũng coi như là thành công một nửa.”

Trong giọng nói Cảnh Vô không có kiên nhẫn. “Chuyện này, còn mất thời gian bao lâu?”

Lưu Nghiễm cười mấy tiếng, cố gắng trấn an. “Rất nhanh thôi, đến lúc đó ngay cả Tiền Kim Kim cũng sẽ bị một đòn chí mạng!”

Tiểu Hồng cũng không nghe nổi nữa !

“Các người muốn làm gì đại tiểu thư ?” Qua cửa sổ, nhìn chằm chằm nam nhân trong nhà, nàng tức giận lớn tiếng chất vấn.

Hai nam nhân đồng thời ngẩng đầu, trên mặt Lưu Nghiễm toát ra kinh ngạc, nhưng gương mặt Cảnh Vô vẫn như cũ không chút thay đổi, bộ dáng lãnh đạm, cho dù bị phát hiện đang trù tính chuyện xấu, cũng không đổi sắc mặt.

Tiểu Hồng nổi giận đùng đùng, nàng dọc theo vách tường vòng một vòng vất vả mới tìm được vào phòng, nàng đẩy cửa khép lại, lúi cúi áo choàng vướng chân vướng tay lại nhanh nhanh chạy đi vào.

“Các người sao có thể làm loại chuyện này.” Nàng vô cùng đau đớn, phỏng đoán cái kế hoạch này còn đáng sợ hơn nàng tưởng tượng nhiều.

“Rốt cuộc còn có ai là đồng mưu của các người ?” Nàng hỏi tới. Trong phủ Nghiêm khẳng định còn có những người khác đồng mưu cùng bọn họ, nếu không khôn khéo thì dù Nghiêm Diệu Ngọc, có tín nhiệm cũng sẽ rất nhanh phát giác chuyện kỳ quặc.

Lưu Nghiễm thân thể mập mạp, từng bước lui về sau, hai thớ thịt trên mặt, hiện đầy mồ hôi hột. Hắn lấy ra khăn tay, lau chùi mồ hôi, khoe miệng còn miến cưỡng cười.

“A, Tiểu Hồng cô nương.” Hắn vừa lấy lòng vừa nói.

“Trang phục này thật thích hợp người.”

Lời tán dương này không có ý nghĩa đối với Tiểu Hồng. Nàng ép lên đi trước, vội vàng cảnh cáo: “Nếu người mưu đồ bất chính, muốn tổn thương đại tiểu thư, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!”

“Ách, làm sao có đâu, ta làm sao đối với đại tiểu thư như vậy chứ!”

“Ta nghe thấy tất cả rồi.”

Lưu Nghiễm há miệng, dùng ánh mắt nhìn về phía Cảnh Vô cầu cứu. “Cái kia, hiểu lầm, hiểu lầm.”

“Chẳng lẽ, người thâm thụt ngân sách Nghiễm gia cũng là hiểu lầm?” Nàng vươn tay nhỏ bé ra, phẫn nộ chỉ vào một quyển sách mỏng trên bàn. Hồng bét, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực!

Bây giờ giải thích vô dụng, Lưu Nghiễm lập tức quyết định chiêu tẩu vi thượng sách. “Ta nói, Cảnh Vô...”

Hắn càng nói càng đi ra xa, nháy mắt đã thấy đến cạnh cửa. “Ta đi ra ngoài trước, chuyện còn lại, chúng ta đến thành hướng đông rồi hãy nói.” Nói xong, hắn xoay người, thân thể mập mạp nhanh chóng biến mất.

Trong phòng phút chốc chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Lo âu không dứt, Tiểu Hồng chỉ có thể nhìn về Cảnh Vô, vội vàng muốn biết nội tình. “Kế hoạch của các người rốt cuộc là cái gì?”

Hắn nhàn nhạt trả lời. “Ta không thể tiết lộ.”

Nàng hít sâu một hơi, siết chặt quả đấm.

“Ta biết, người là người tốt.” Đó là do nhiều năm qua nàng để ý. “Ta không tin người là tự nguyện làm những chuyện này.” Trong lòng nàng còn một tia hy vọng.

Hắn từng đã cứu nàng, hắn từng quan tâm nàng khi nàng cảm lạnh, hắn từng đã giúp khi đứa bé đang đói, Tiểu Hồng trước mắt, phẳng phất hiện lên nhiều năm trước tới nay, ánh mắt nàng ngượng ngùng, từng theo đuổi hắn, nhìn chăm chú hắn lúc này nên đoán được hết thảy. Một tội ác tày trời, vong ân bội nghĩa, thì sẽ không có những cử chỉ ôn nhu, nghĩa hiệp như vậy.

Hắn nhìn nàng, một hồi lâu sau, mới từ từ hỏi: “Nếu như ta nói là ta tự nguyện thì sao?”

“Không” Ánh mắt Tiểu Hồng tràn đầy tín nhiệm. “Người nhất định là bị ép buộc.” Những người kia sai khiến ? Lợi dụ? Hay là cưỡng bức?

Khi hắn khinh bạc nhìn nàng, nàng làm sao còn có thể tín nhiệm hắn như vậy?

Nghe giọng nói kiên định kia, tròng mắt Cảnh Vô phát ra tia nhìn dữ dội, nét mặt hắn trở nên nghiêm khắc, nàng cố gắng giữ cho mình chút bình tĩnh.

Những thứ trên gương mặt kia thay đổi, không qua được ánh mắt Tiểu Hồng, nàng khích lệ, đi tới bên cạnh hắn và thậm chí còn đưa tay lên đôi bàn tay thô ráp của hắn.

“Nói cho ta biết, là ai muốn người làm những chuyện này ?” Thân hình cao lớn vừa trở nên cứng lại. Bất giác hắn mím chặt môi, lúc trước hắn nhẹ nhàng, giờ đây một lần nữa nhúu đôi mày lại, lấy gương mặt khô khốc lãnh cảm đối diện với ánh mắt đầy hy vọng của Tiểu Hồng.

“Bây giờ quay đầu trở về vẫn còn kịp mà.” Ngữ khí của nàng gần như cầu khẩn, bởi vì hắn dừng tay hay không, không chỉ liên quan đến cá nhân vận mệnh hắn, nó cũng ảnh hưởng đến tương lai của nàng. “Không nên mắc thêm lỗi lầm nữa, chúng ta... Chúng ta... Ta với người...” Chương 5.2

Trong lời nói của nàng giống như đâm vào tim hắn. Ánh mắt Cảnh Vô buồn bã, không hề nhìn nàng, bước đi hướng ngoài phòng.

“Đừng đi.” Lời khẩn cầu trong giọng nói, hơi có nước mắt. Giọt nước mắt đọng trên khóe mi rơi xuống

Hắn đưa lưng về phía nàng, bờ vai rộng rãi, cứng đờ, nhưng không quay đầu lại.

“Cảnh Võ!”

Lần này, hắn giống như là hoàn toàn không nghe thấy, đi thẳng ra.

Nước mắt Tiểu Hồng tràn trụa trên khuôn mặt, nhìn chăm chú vào bóng cao lớn kia. Cảnh Võ cũng không có một lần quay đầu lại.

Tiểu Hồng day dứt mãi, đầu óc trống rỗng ngã người xuống ghế, yên lặng khóc một hồi lâu, khi nàng đã bình tâm được một chút để ý nhìn xung quanh thì phát hiện chùng ba, bốn quyển sổ mỏng được đặt trên bàn.

Đây là những thứ ta nhớ được đã ghi chép lại.

Mới nãy, chính tai nàng nghe Lưu Nghiễm chính miệng thừa nhận.

Bên trong những thứ kia sổ sách, ghi lại khoản thiếu hụt của Nghiêm phủ, Lưu Nghiễm còn nói, phải chờ tới đại tiểu thư gả đến Nghiêm gia, kế hoạch của bọn họ mới coi là thành công một nửa, có thể thấy được âm mưu của bọn họ không thể dừng lại được nữa rồi.

Tiểu Hồng đứng dậy, đến gần cái bàn, cầm lấy một quyển sổ sách.

Đã như vậy, để cho đại tiểu thư xem qua, nói không chừng còn có thể vặn hỏi. Là có thể tra rõ những gì bị thiếu hụt kia, vấn đề là nàng làm như thế nào để đem những sổ sách này đưa đến tay đại tiểu thư.

Tiểu Hồng ngẩng nhìn bốn phía, trải qua mấy ngày bị Cảnh Võ giam lỏng ở chỗ này, mỗi khi nàng nhích tới gần bất kỳ cửa ra vào cũng đều sẽ có nô bộc xuất hiện, lễ phép kiên định xin nàng dừng bước.

Nàng có thể đi lại trong phạm vi chỉ ở phòng mà thôi.

Chỉ cần nàng có thể đem sổ sách đến Tiền gia, tổ giặc chuyện ác Lưu Nghiễm bòn rút .

Bởi vì đại tiểu thư là phu nhân tương lai của Nghiêm gia, Tiểu Hồng quyết định chạy đi mật báo.

Ngoài nguyên nhân đó ra thì đây cũng là vì Cảnh Võ, ngay cả hắn khi hắn im lặng hay làm tổn thương nàng nhưng nàng tin tưởng hắn không phải là ác nhân, nàng đoán hắn bị ai đó uy hiếp, nàng hận mình vô dụng, đại tiểu thư cùng nàng tuyệt đối đủ khả năng cứu thoát hắn.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng từ đằng sau đi tới: “Tiểu Hồng cô nương?” Một nha hoàn bưng mâm trà, mỉm cười đi đến. “Thì ra là ngài ở chỗ này, tôi cũng tìm chung quanh nhưng không thấy.”

Tiểu Hồng theo bản năng nắm sổ sách dẫu đằng sau lưng, lấy những dải lụa của chiếc áo choàng che lại. Đây là lần đầu tiên nàng phát hiện loại trang phục này thì ra là cũng có một chút hữu dụng.

Nha hoàn không có nhận thấy được có cái gì khác lạ, liền đem mâm trà đặt xuống mặt bàn.

“Đây là súp mới hoa quả ngâm nhĩ hạt sen vừa nấu xong, ngài mau uống cho nóng.”

Tiểu Hồng cắn môi, nhìn chén canh mùi thơm ngát tỏa ra bốn phía, nhưng nàng không buồn đưa tay đụng tới, mặc dù nàng lúc sáng ăn không nhiều lắm nhưng là lúc này, tâm tình nàng không thoải mái nên không có khẩu vị mà đụng tới.

“Ta ăn không vô.”

“Vậy, Tiểu Hồng cô nương muốn ăn cái gì?” Nha hoàn không chịu buông tha cho. “Ngài cứ việc nói, cho dù trong phủ không có, ta cũng có thể đi ra ngoài mua.”

Đi ra ngoài? Hai chữ này làm cho Tiểu Hồng chú ý. Đúng vậy, nàng làm sao không nghĩ tới chớ? Nàng bị giam lỏng trong này tất nhiên là mọi người biết rõ nàng nhưng ở đại môn thì không ai nhận ra nàng hết. Muốn vào ra tòa nhà, căn bản là rất dễ dàng.

Trong đầu nàng lóe lên ý tưởng

Tiểu Hồng chậm rãi, một tay bưng súp lên, trước cúi đầu uống một hớp, một tay kia nàng tìm cái khay mâm trà vừa dày lại vừa cứng, sau đó, nàng đặt chén súp xuống, khăn trương hắng giọng.

“hừm!”

Nha hoàn lập tức quan tâm bu lại.

“Dạ?”

“Đúng, thật xin lỗi!” Tiểu Hồng giờ mâm trà gõ xuống.

Đồng!

Nha hoàn ngã xuống đất, cổ họng cũng không thốt được một tiếng liên bất tỉnh. Tiểu Hồng vội vàng đứng lên, mặc cảm phạm lỗi, dùng tay nhỏ bé vuốt vuốt đầu nha hoàn, lục lọi trong chốc lát, xác định không có chảy máu, nàng vừa lăm bắm nói xin lỗi, vừa dùng tốc độ nhanh nhất, đổi xiêm y với nha hoàn, đồng thời cũng thay đổi kiểu tóc, sợ bại lộ rồi phiền phức, nàng còn đem nha hoàn đến góc phòng chỗ ít bị phát hiện nhất.

Bởi vậy, trước khi nha hoàn tỉnh lại, nàng còn có thể tranh thủ một ít thời gian, đủ cho nàng chạy ra khỏi nơi này.

Xác định sổ sách giấu vào trong váy áo, Tiểu Hồng hít sâu một hơi, dùng hai bàn tay vỗ trên gương mặt cho tỉnh táo mới cất bước đi ra ngoài.

Nàng không ngừng tự nói với mình phải buông lỏng, cái gì cũng đừng suy nghĩ, coi như là một chuyến đi, chẳng qua là ra cửa, tựa như nàng qua nhiều năm như vậy, là thói quen đi thay đại cô nương đến nơi khác thôi, hoặc đang đi công chuyện.

Có lẽ, tư thái của nàng thức sự quá tự nhiên, cũng có lẽ là nàng giả dạng giấu diếm được tai mắt của cảnh vệ.

Tóm lại, Tiểu Hồng cứ như vậy dưới ban ngày ban mặt, nghênh ngang đi ra khỏi tòa nhà kia đang lúc bị giam lỏng đến hơn nửa tháng, ra khỏi tòa nhà sau, nàng đi dọc theo đường phố yên lặng, đi từ từ trong chốc lát, cho đến nhìn thấy cách đó không xa phố xá náo nhiệt, nàng nhận ra mình đang ở kinh thành thành tây Uy Đức. Thì ra là, Cảnh Võ mang nàng về kinh thành thật.

Cho đến khi đi vào phố xá sầm uất, Tiểu Hồng mới dừng bước lại, hít sâu một hơi.

Sau đó, nàng bắt đầu chạy đi thật nhanh. Người đi kẻ đến hai bên đường náo nhiệt, gần đến đường Huyền Vũ, hai bên đường phố càng náo nhiệt, nàng hai tay ôm chặt sổ sách, dùng tốc độ nhanh nhất, chạy trốn thật nhanh.

Có nhiều lần nàng đụng phải người đi đường, nhưng ngay cả thời gian nói xin lỗi cũng không có, chỉ có thể chạy tiếp về phía trước.

Nhờ cây, nhờ cây, nàng không thể dừng lại!

Tiểu Hồng không biết mình chạy bao lâu, nàng chạy trốn đến khi bộ ngực, thắt lưng trắc đau nhức, nhưng vẫn là không chịu dừng lại, cuối cùng rốt cục nàng cũng tới đường Huyền Vũ, một đường phố buôn bán náo nhiệt vô cùng thương hành, nàng bắt đầu lao đảo.

Thương gia tuổi trẻ Hỏa Kế, lập tức tiến lên đón, nàng thở dốc dường như không còn chút sức lực nào để nhúc nhích, dìu nàng vào bên trong: “Cô nương? Cô nương? Cô có khỏe không? ” mau, mau thay ta báo cho Trần chương quý!” Nàng thở hào hển, lời còn chưa hết câu thì Trần chương quý với mái tóc hoa râm xuất hiện trước cửa, nhìn lên thấy là nàng, chương quý kinh ngạc hô lên.

“Tiểu Hồng?”

“Trần chương quý.” Nàng giống như là buồn ngủ gặp chiếu manh, nắm tay áo của trần chương quý thật chặt. “Ta có chuyện gấp phải lập tức báo cho đại tiểu thư biết.”

Kinh thành quá mức rộng lớn, nàng biết mình có chặt đứt hai chân cũng không chạy về Tiền gia được, cho nên chỉ có thể đến một trong những nơi buôn bán của Tiền gia tại kinh thành, tìm người có thể tín nhiệm, trước là đem nàng đi trốn hai là mang tin đến cho đại tiểu thư. Đang lúc buôn bán trong thành này, Trần chương quý là một người lớn tuổi trung thành với tiền gia từ trước đến nay.

“Thật tốt rồi, người đừng vội, nghỉ ngơi đi.”

“Cám... cám ơn Trần chưởng quỹ.” Trần chưởng quỹ đỡ nàng dậy, đi vào bên trong, mỗi khi Tiền gia buôn bán thì cũng được chuẩn bị một gian như thế để tới xem xét việc buôn bán hoặc dùng cơm, ” ta rót chén trà cho người.” Trần chưởng quỹ nói, thay nàng rót một chén trà nóng, mới thân thiện hỏi: “Tiểu Hồng, người làm sao trốn ra được ?” tin tức tiểu nha đầu, bị Ngân diện nhân bắt đi đã sớm truyền khắp kinh thành.

“Chuyện này không quan trọng, ta, ta phải tìm đại tiểu thư trước...”

“Người đừng lo lắng.” Hắc ám giọng nói: “Ta sẽ phái chiếc xe đưa người trở về.”

“Cám ơn Trần chưởng quỹ.” Cảm xúc căng thẳng qua đi, Tiểu Hồng chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, nàng ngồi ở trên ghế, cảm giác mình không nhúc nhích được nữa.

“Đừng nói như vậy.” Trần chưởng quỹ thở dài một hơi, thần thái khó nén mỗi một, “Tiền gia từ trên xuống dưới, đều bận rộn chuẩn bị chuyện ném tú cầu kiếm chồng của tiểu thư, cho nên rối ren chút ít.”

“Đại tiểu thư thật muốn vứt tú cầu?” Tiểu Hồng khó có thể tin.

“Còn giả được không?”

“Nghiêm công tử đâu? Hắc ám không phải là bị thương sao?”

“Đúng vậy, thân thể bị thương, ngay cả tâm cũng khiến cho đại tiểu thư tổn thương!” Trần chưởng quỹ tiếc rẻ lắc đầu, đi ra ngoài, còn đóng cửa lại.

Tiểu Hồng ngồi im ở trong ghế, hai tay giơ lên khẽ run bưng lên tách trà nóng Tiểu Hồng lấy quyển sổ giấu trong váy ra giống như là đang cầm bảo vật quý giá trên tay.

Có những chứng cứ này, là có thể khiến cho Cảnh Vô quay đầu lại.

Bất luận sau xảy ra chuyện gì, đại cô nương hoặc Nghiêm công tử sẽ vì hắc ám, hắc phạm tội hình quá nặng, cho dù pháp luật có khai ân, cũng tránh không khỏi kiếp lao ngục, nhưng nàng sẽ chờ hắc ám, cho dù đợi đến tóc trắng xoá, nàng cũng tuyệt không hối hận, một giọt nước mắt rơi trên sổ sách, khiến chữ viết hơi nhòe.

Lúc này, ở bên ngoài có tiếng chân người đi tới, nàng cho là Trần chưởng quỹ rốt cục muốn gọi nàng lên xe, nàng vội vàng lau khô nước mắt.

Thanh âm già nua, kèm theo tiếng bước chân, từ từ đi tới gần cạnh cửa.

“Người đang ở bên trong.” Trần chưởng quỹ vừa nói.

A! Sẽ không phải là, đại tiểu thư biết nàng trốn về đến tin tức, lập tức đặt hạ trù bị chuyện kiếm chồng, tự mình chạy tới đi?

Tiểu Hồng cảm động vội vàng lê bước hai chân đang nhúc nhích mỗi chạy tới mở cửa, ..

“Đại tiểu thư, ta...!”

Trên khuôn mặt mong đợi hoan hỉ nhìn người đứng bên ngoài cửa với Trần chưởng quỹ làm nàng hoảng sợ.

Người tới không phải là Tiền Kim Kim, mà là Cảnh Vô.

minhtrangxx87

6. Chương 6

Chương 6.1

Mùa đông mặc dù lạnh nhưng bên trong Tiền Gia lúc nào cũng có hỏa lò nên không lạnh lẽo, bốn mùa đều ấm áp. Nhưng giờ khắc này, Tiểu Hồng lại cảm thấy giống như mình đang ngã vào trong thau nước lạnh, lạnh thấu xương.

“Trần chương quỹ, người không phải nói...” Nàng bị đá kích lớn.

Lão nhân gia trên mặt có chút bất an, nhưng cuối cùng vẫn ngoan cố quyết tâm tránh ánh mắt của nàng, quay qua Cảnh Vô khê khom người: “Cảnh gia, Tiểu Hồng đây giao lại cho người.”

“Những người khác đâu?”

“Ta chuẩn bị hết rồi, chuyện Tiểu Hồng cô nương đến nơi này sẽ không tiết lộ ra ngoài đâu.”

“Làm phiền người.”

“Cảnh gia khách khí, kế hoạch của người đến nước này khiến tôi thấy tôi đã có chút hữu dụng”.

“Người thật bận rộn rồi”.

Trần chương quỹ gật đầu, từ từ lui về phía sau. Xe đã đến, người dàn thành hai bên, chờ đợi.

“Ta đi trước, xong việc thì ngài tự nhiên mở cửa đi ra.” Nói xong, hắn xoay người bước ra sân.

Tiểu Hồng cũng còn đang trong tư thế cũ, kinh ngạc không nhúc nhích được, nàng nghe hai người nói, càng nghe càng khiếp sợ, ngay cả cánh tay đặt ở trên cửa, cũng trở nên lạnh lẽo. Thì ra cái kế hoạch kia so với suy nghĩ của nàng còn đáng sợ hơn, nó chu đáo chặt chẽ to lớn hơn. Ngay cả bên trong Tiền gia, cũng có người tham gia.

Rất rõ ràng, bọn Lưu Nghiễm không chỉ muốn ăn tươi nuốt sống Nghiễm gia, ngay cả Tiền gia, bọn họ cũng không có ý định bỏ qua cho. Người mà đại tiểu thư tín nhiệm nhất, nể trọng nhất Trần chương quỹ, đã nhiều năm giúp đỡ Tiền gia vậy mà cũng tham gia, vậy có bao nhiêu người tham gia kế hoạch ác độc này. Vừa nghĩ tới đại tiểu thư, bên cạnh không biết bao nhiêu là bất lợi, khiến Tiểu Hồng tê dại, đặt cánh tay nhỏ bé trên cửa nắm thật chặt thành quả đấm, Tiền gia liên tục lâm nạn mà nàng thân làm nha hoàn cũng không thể giúp gì được, chỉ có thể đứng nhìn những thứ người lòng lang dạ sói kia từng bước hại đại tiểu thư.

Nếu như, trong khoảng thời gian này, đại tiểu thư thật xảy ra chuyện gì, nàng cả đời cũng sẽ không tha thứ cho mình!

Tiểu Hồng tâm tư đang hoảng loạn, Cảnh Vô nhãn mày nhìn vào khuôn mặt nhỏ, hắn cố nén tức giận, một lúc lâu sau, mới mở miệng.

“Nàng trốn không thoát đâu.” Hắn tàn nhẫn nói.

Nàng cố gắng để không run rẩy, không khóc, kiên định ngẩng đầu lên, dũng cảm đối mặt với hết thảy. “Tiền gia bên trong rốt cuộc còn có bao nhiêu người tham gia chuyện này?”

Cảnh Vô không trả lời nàng, mà tiến lên, khí thế chậm chạp của hắn khiến người khác sợ hãi. Đến nam nhân cũng cảm thấy sợ hãi. Tiểu Hồng tránh những bước đi của hắn, nàng nửa dán thân thể trên cánh cửa, cố gắng kéo khoảng cách của hai người ra nhưng vẫn cảm giác được rõ ràng da thịt chạm vào nhau dưới mấy lớp quần áo.

Ý nghĩ của đêm đó lại xuất hiện trong đầu.

Nàng đỏ mặt lên, xấu hổ, và tức giận với bản thân mình.

Đã đến nước này rồi mà còn nghĩ đến chuyện tình cảm nữ nhi. Chuyện đã đến nước này nàng đã không chạy trốn được thì cũng phải cố gắng tiếp tục cố gắng chứ.

“Người...Người thật không chịu thả ta đi?” Nàng lần nữa xác định.

Đang đưa tay cầm lấy sổ sách, Cảnh Vô, chậm chạp quay đầu lại, nhìn thẳng cặp mắt trong suốt đầy hi vọng kia, từ từ nói.

“Không.”

Ánh mắt kia đang nhìn khiến nàng cảm nhận được hắn đang tức giận vì nàng đã bỏ trốn.

Đột nhiên, trong lúc này nàng cảm thấy bản thân phải nói cái gì đó.

“Cảnh Vô.” Nàng thấp giọng .

Hắn ngay cả ngẩng đầu cũng không ngẩng lên, cứ cúi đầu chăm chú vào mấy quyển sách, xem có giống với sách của Lưu Nghiễm để lại không, hắn xác định nội dung bên trong không có thay đổi gì.

Tiếng nói nhẹ nhàng lại vang lên: “Cảnh Vô.”

Hắn kìm chế để không quay đầu lại.

Đáng chết! Hắn đang cẩn thận. Hắn không còn một chút tín nhiệm đối với Tiểu Hồng nữa, sợ nước mắt của nàng sẽ làm dao động lí trí hắn. Hắn sợ nếu để lại sổ sách thì một lần nữa nàng có cơ hội trốn, lại trốn thoát mà chạy về Tiền gia.

Ở trong đầu của nàng, còn có Tiền Kim Kim. So ra với hắn, Tiền Kim Kim kia còn quan trọng hơn.

Tâm trạng hắn chưa xót, hắn ghét tùy ý làm càn, khiến cho mọi người phí công phí sức. Độc chiếm Tiểu Hồng, trên thực tế hắn đang đồ kị Tiền Kim Kim.

Về phần Tiểu Hồng, không biết Cảnh Vô đang tức giận nên nhẹ nhàng nói một câu như đổ thêm dầu vào lửa.

“Vì đại tiểu thư, ta không thể không đi”.

Cảnh Vô hít sâu một hơi, thân hình cao lớn của hắn khẽ run lên bởi ghen tỵ

“Ta không đánh nữ nhân.”

Tiểu Hồng sững sốt một chút: ” Ô, ta biết !” Nàng nhìn hắn đầy tin tưởng, hắn ngay cả đối với tên hành khất nhỏ kia cũng nhẹ nhàng như vậy, làm sao có thể có đánh nữ nhân được chứ?

Tròng mắt đen thay đổi trên khuôn mặt nhỏ bé, ánh mắt hắn giống như ngọn lửa thiêu đốt người khác. Tức giận muốn xả ra. “Người đừng thử sức chịu đựng của ta”

“Ta? Ta nào có...” Tiểu Hồng cảm thấy cực kỳ oan ức, đầu tiên là nàng cuống quýt phủ nhận nghĩ một lát sau đó sợ hãi hỏi một câu.

“Người muốn đánh ta?”

“Không phải.” Người hắn muốn đánh là Tiền Kim Kim kia.

Ồ!

Tiểu Hồng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiếng nói trầm ấm lần nữa vang lên: “Ta sẽ dùng cách khác trừng phạt người.”

“Cách gì?” Nàng hỏi tới .

Cảnh Vô nheo mắt: “Người muốn biết?”

“Á...” Nàng không cách nào quyết định được, căn môi nghiêng đầu suy tư, điệu bộ ngơ ngác như con nai con khiến người khác say đắm.

Ngọn lửa dục vọng trào dâng trong lòng Cảnh Vô. Hắn nhìn lướt qua nàng, những điều ngọt ngào ngẩn ngủ trước đây không thể nào làm thỏa mãn hắn. Ngược lại còn trở nên mạnh mẽ hơn.

Hắn muốn nàng ngọt ngào, muốn nàng ôm chặt hắn, bối rối khóc trước hắn, chống cự hắn, hoảng sợ, khóc lóc trước hắn.

Ánh mắt sắc bén của hắn liếc qua căn phòng.

Khốn kiếp!

Cảnh Vô mắng thầm

Thời cơ không đúng.

Mặc dù Trần chương quỹ trong thời gian ngắn nhất, phái người báo cho hắn, không để cho Tiểu Hồng bại lộ, nhưng cũng không thể bảo đảm, trên đường đi không có bất kỳ người nào nhận ra nàng. Vì an toàn hắn lập tức mang nàng rời đi, không để ảnh hưởng đến kế hoạch.

Hơn nữa địa điểm cũng không đúng.

Trong thư phòng đầu mặc dù thời tiết ẩm áp, nhưng chỉ có cái bàn, cho dù hắn cố tình làm vậy cũng không có chỗ để làm, “Trùng phạt” nàng như vậy thật hay nhưng nơi này là thư phòng Tiền Kim Kim hay dùng! Nghĩ tới đây, Cảnh Vô đột nhiên cảm thấy không muốn tiếp tục đứng thêm một chút nào nữa, Hắn đem sổ sách nhét vào trong ngực, lấy tay kéo Tiểu Hồng.

“Đi!”

“A a a, ” nàng vội vàng ấn núp .

“Ta không thể đi.”

“Nàng không quyền để có lựa chọn.”

“Cho dù muốn ta đi, ta cũng phải về bên cạnh Đại tiểu thư.”

“Nàng nằm mơ.” Hắn nói.

Tiểu Hồng lui lui, rúc vào góc tường, trốn phía sau tủ sách, biết có thói lui cũng không thể nên nhìn vào khuôn mặt nghiêm trang của hắn ,mà nói:

“Chỉ cần người thả ta trở về, ta . . . Ta... Ta...”

Nàng nhìn thẳng Cảnh Vô, giọng nói có phần gay gắt, nhưng vẫn kiên trì muốn nói hết “Ta sẽ làm bất cứ điều gì..... ”

Hắn tiến tới gần tủ sách, đôi lông mày thoáng cau lại, trong nháy mắt trở nên dị thường, sắc bén, khiến người khác sợ hãi.

“Vì Tiền Kim Kim, nàng nguyện ý hy sinh đến vậy sao?”

Ngữ khí của hắn không có chút nhẹ nhàng nào nhưng cũng không tỏ ra nguy hiểm.

Tiểu Hồng có cảm giác bất an cho bản thân mình, nhưng khi nghĩ đến chủ đang trong cơn nguy nan nàng quyết định dẹp hết mọi thứ trong lòng, liều mạng bằng bất cứ giá nào: “Ta phải đi bảo vệ đại tiểu thư.”

Nàng nhỏ giọng nói. Nàng tránh cái nhìn đầy soi mói của Cảnh Vô.

“Cho nên, nàng nguyện ý làm bất cứ chuyện gì?”

Giọng nói nghe thật lạnh lùng, như không hề quan tâm đến nàng.

Tiểu Hồng cắn răng, gật đầu.

“Bất cứ chuyện gì.”

“Nếu như ta nói, ta muốn nàng?” CHƯƠNG 6.2

Đột nhiên, nàng không thở nổi.

“Muốn ta?”

Nàng hoài nghi ngẩng đầu lên, tái diễn hai chữ này trong đầu .

Môi Cảnh Vô khẽ cong lên, khiến cho người ngoài thoát nhìn càng thấy vẻ lạnh lùng khinh người của hắn “Nàng hiểu.” Hắn chỉ ra.

“Thân thể của nàng.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vì lời nói kia khiến trong phút chốc ửng hồng, giống như đang trang điểm vậy.

Không biết tại sao, mặc dù trong lòng nàng ban đầu đã sớm nhận định như vậy rồi nhưng hấn nói như vậy, khiến nàng thấy thật trần trụi, yêu cầu thân thể của nàng, trong lòng của nàng cảm thấy thật khó chịu, thật khó chịu.

Nhìn thấy mặt hấn vẫn lạnh lùng chờ, nàng khó khăn há miệng, một lát sau sau, mới nói ra:

“Được.” Giọng của nàng thật nhỏ.

Hấn cố ý ép hỏi. “Nàng nói gì?”

Tiểu Hồng có chút động lòng. Chán, nàng biết rõ ràng là hấn nghe thấy !

“Ta nói được!” Nàng nhìn thẳng Cảnh Võ, tức giận nói.

“Ta sẽ đáp ứng người.”

Cảnh Võ cười, trong nháy mắt nhìn hấn thật dữ tợn.

“Chỉ cần là vì Tiền Kim Kim, đổi lại là nam nhân khác, nàng cũng nguyện ý trao thân cho người ta đúng không?” .

Tia mắt hấn u ám nhìn như muốn nghiền nát bất kỳ vật gì.

Lời nói kia rõ ràng khiến lòng nàng nhói đau.

Không phải, không phải, nhưng nếu không phải Cảnh Võ, nàng tuyệt đối sẽ không đáp ứng...

Tiểu Hồng muốn giải thích, nhưng hấn cũng không cho nàng cơ hội nói chuyện, bàn tay to túm được nàng đang ẩn núp ở phía sau tủ sách, kéo bà vai nàng, bước đi ra ngoài.

“Á!” Nàng kinh hoảng khê lên tiếng .

“Đi thôi!” Cảnh Võ khiến nàng bối rối, đi thẳng về phía trước, tiếng cười của hấn quanh quẩn bên tai.

“Chúng ta đi tìm một chỗ để làm điều này cho thật tốt .”

Thái độ Cảnh Võ làm cho Tiểu Hồng cực kỳ bất an .

Hấn không có găm thét, cũng không có mắng chửi. Nhưng ánh mắt của hấn, cử chỉ của hấn lạnh lẽo không chút tình cảm chút nào, thái độ hấn đối đãi với nàng giống như đối với người xa lạ. Cảm xúc nàng rối loạn, nàng phát hiện Cảnh Võ đưa nàng trở lại khuôn viên mà mấy canh giờ trước nàng đã rời đi cũng không dám lên tiếng phản kháng .

Hấn nắm tay so với lúc trước có phần mạnh bạo hơn, thậm chí khê làm đau nàng. Nàng không dám lên tiếng, chỉ có thể nhìn .

Cho đến khi đi vào một phòng rộng rãi. Xuyên qua cách bài biện bố trí rõ ràng cho thấy thân phận cao quý nam nhân hiện đang ở thư phòng, vào phòng khách, vào phòng ngủ sau, Cảnh Võ mới dừng bước lại, ngồi xuống bàn.

“Cởi.” Hấn nói.

Tiểu Hồng, đứng ở trong phòng ngủ ngay cả dũng khí ngẩng nhìn bốn phía cũng không có. Nàng bất an mà không dám làm gì, chỉ cảm thấy trước mắt, Cảnh Võ trở nên cực kỳ xa lạ

“Cái gì?”

Giọng của hấn lạnh lùng “Y phục của nàng.”

Cái này, Tiểu Hồng hoàn toàn hiểu. Nàng cắn chặt cánh môi, thân thể nhẹ nhàng run rẩy, bởi vì tia nhìn của hấn không chứa chút tình cảm, nàng cảm thấy nhục nhã không dứt.

Không sai, là chính miệng nàng nhận lời, nhưng vốn dĩ là nàng không tưởng tượng được hấn lại dùng thái độ như thế này đối đãi với nàng. Đôi tay trắng nõn chậm chạp cởi từng lớp vải trên người xuống để lộ da thịt mềm mại.

Tiểu Hồng xấu hổ, cởi chiếc áo dài ra, hai tay che chắn bộ ngực lại, giữ lại chiếc áo yếm trên người, cúi đầu không dám nhìn người ngồi cạnh bên bàn. Cảnh Võ dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn nàng.

“Toàn bộ.” Hấn vừa hạ lệnh.

Thân thể nhỏ bé lại run lên, giống như người trước lúc bị chết.

Nàng ngẩng đầu lên, trong mắt nước mắt lóng lánh, không tự chủ được, muốn tìm kiếm một chút xiu nhẹ nhàng từ nơi hấn, ít nhất đừng làm cho nàng cảm thấy như thể tứ cố vô thân.

Nhưng khi nhận được ánh mắt lạnh lẽo kia nàng tự động cup mắt lại.

Bên trong cặp mắt kia không có chút gì nhẹ nhàng, chỉ thấy được sự châm chọc cùng sự tức giận phát ra.

Cho nên, Tiểu Hồng chỉ có thể run rẩy, tiếp tục nói dây lưng cởi áo ra. Nàng cố tình cởi thật chậm, nghĩ cách để không trần trụi, thời khắc này khá dài để hành hạ nàng, miếng vải cột bên hông cũng rớt, những dải lụa mềm mại rơi xuống chân nàng. Nàng bước đi ra ngoài, chân hai giẫm lên váy, chiếc váy tuột xuống cho đến trên thân thể mềm mại chỉ còn cái yếm cùng chiếc quần lót, nàng đánh mất dũng khí không cách nào tiếp tục nữa.

“Ta, ta làm không được...”

Thấy nàng bất động thật lâu, Cảnh Võ cười híp nửa mắt, tàn nhẫn ép hỏi: “Tại sao?”

“Nàng dám làm, cũng chỉ đến nước này thôi hả?” Hấn cười nhạt một tiếng: “Nàng thề son sắt trung thành, thậm chí không đủ để cởi hết xiêm y ra?”

“Đây là hai việc khác nhau!”

“Cho nên nàng không dám làm, chẳng qua là ngoài miệng nói thôi?”

“Không!” Nàng phủ nhận.

“Vì đại tiểu thư!”

Tiểu Hồng không có cơ hội nói cho hết lời, trong nháy mắt, Cảnh Võ giống như là mãnh thú bị chọc giận, bắt được nàng, đem nàng đặt lên giường, từ trên cao nhìn xuống hấn nhẹ răng cười.

“Như vậy, ta làm thay nàng!”

Hấn ác ý nín lấy cái yếm, thô lỗ xé rách, ngay cả cái quần lót, cũng nhanh chóng kéo xuống. Tiểu Hồng chỉ cảm thấy mình giống như lâm vào trận cuồng phong. Hấn thô bạo xé rách, không chỉ là quần áo nàng, còn tấm lòng của nàng nữa, xiêm y của nàng bị lột sạch, tự ái của nàng cũng không còn một chút nào.

Một giọt nước mắt, từ khóe mắt lặng lẽ chảy xuống.

Cảnh Võ đang hồ hởi với thân thể trần trụi của nàng nhưng vẻ mặt lạnh lùng kia có chút dao động khi thấy những giọt nước mắt của nàng.

Bởi vì tức giận nên hấn rất quyết tâm, làm nàng nhục nhã nhưng khi vừa thấy nước mắt nàng, lửa giận trong lòng hấn lại dần dần vụt tắt.

Nhìn từng giọt từng giọt rơi trên mặt nàng hấn đột nhiên chán ghét cái thủ đoạn khiến nàng nhục nhã này, càng ghét cách đối đãi của mình với nàng.

Tâm tình hấn biến đổi khiến khuôn mặt hấn cũng biến đổi.

Tiểu Hồng đã nhận ra, không khí khiến người ta sợ hãi đã dần dần lắng xuống, nàng nhìn chăm chú vào hấn, nước mắt cứ lặng lẽ rơi. Sau đó như không kim được nàng bỗng nhào vào lòng hấn khóc thật to, đem tất cả những uất ức, những thiệt thòi của mình hóa thành những giọt nước mắt thấm ướt cả áo của hấn giống như thừa nhận bị người yêu vứt bỏ.

“Người khi dễ ta!” Nàng khóc thút thít lên án hấn,

Cảnh Võ ôm lấy nàng, nặng nề thở dài.

“Đừng khóc.”

Những quả đấm trên tay nàng cứ liên tục đấm vào lưng của hắn. “Người khi dễ ta! Người khi dễ ta!”

Nàng cười đau khổ với việc mà hắn làm đối với nàng..

Hắn cứ mặc nàng đánh chỉ trấn an nhẹ nhàng.

“Xuyt, đừng khóc nữa.” Hắn ôm lấy nàng, dán miệng mình vào miệng nàng để nàng không khóc nữa, ôm ấp, trân trọng như đây là bảo vật quý trọng lắm.

Tiểu Hồng vẫn không ngừng khóc, tiếng khóc phát ra hức hức. Không thể làm gì, Cảnh Võ cúi đầu xuống, hắn cứ để môi mình trên chiếc miệng của nàng tuyệt nhiên không hôn, tiếng khóc nàng từ từ ngừng lại.

Cảnh Võ nhẹ nhàng hôn lên đôi môi, khiến Tiểu Hồng có chút ngạc nhiên nàng mở to nước mắt con người còn đang lóng lánh những giọt nước mắt hắn trấn an khiến nàng từ từ tỉnh lại.

Hắn khó chịu nhìn y phục trên người vì người con gái lúc này thật hấp dẫn.

Âm thanh đó không làm nàng sợ, nàng ngược lại còn muốn nghe được nhiều hơn nữa. Vốn dĩ thân thể nàng trần trụi làm nàng cảm thấy thẹn thùng nhưng tuyệt nhiên không cảm thấy sợ hãi tí nào.

Tiểu Hồng chủ động vươn tay ôm cổ Cảnh Võ lại, nàng đang học cách hôn từ hắn, dán đôi môi nhỏ nhắn ngốc nghếch; hôn hắn, thân thể nàng nhỏ bé mỏng manh sánh đôi cùng thân thể cường tráng của hắn tạo sự khác biệt rõ rệt.

Bàn tay to ngăm đen của hắn vuốt ve lên da thịt trắng nõn trên bầu ngực của nàng, cùng nàng hưởng trọn một đêm ngọt ngào nữa.

“Nàng là của ta.” Cảnh Võ mạnh mẽ ôm nàng hôn nồng nhiệt khắp người nàng, khắp nơi đều lưu lại nụ hôn của hắn.

Hơi thở vừa xa lạ vừa quen thuộc kia bao phủ lấy nàng, nàng khẽ run rẩy, hôn mê, mặc hắn muốn làm gì thì làm, không phản kháng, cũng không muốn phản kháng. Bàn tay to thô ráp của hắn kéo cặp chân nàng ra. “A. . .” Nàng muốn ngăn sự tiếp xúc quá thân mật này nhưng hắn đã nghiêng người hôn nàng thật sâu.

Cảnh Võ đứng dậy, cởi áo ra, lại tiếp tục tư thế lúc nãy, nàng chỉ có thể mở đôi mắt nhìn thân thể hắn cùng với hơi thở nóng rực cùng dục vọng đang trào ra. Đau đớn, nước mắt của nàng vừa rơi xuống.

Cảnh Võ nhận ra thứ nước mắt kia ở bờ tai của nàng, di chuyển nhẹ nhàng kiên nhẫn khiến đau đớn của nàng từ từ biến mất hắn mới tiếp tục tiến sâu vào nàng, chiếm nàng hoàn toàn.

Khi hắn bắt đầu tiến vào nàng, nàng thở hào hển, khi cuộc mây mưa kết thúc trên thân thể trắng nõn của nàng từng giọt từng giọt mồ hôi chảy xuống. Nàng nằm ngửa ra giữa hai chân thô ráp hắn lại tiếp tục dán người vào người nhỏ bé của nàng.

“Tiểu Hồng.” Ý loạn tình mê, Cảnh Võ thấp giọng .

“Hử?” Mắt nàng long lanh nước, thân thể xinh đẹp, càng lúc càng căng thẳng khi cuộc vui sắp tàn

Hắn càng lúc càng mạnh mẽ rồi từ từ dừng lại.

Nàng không biết làm sao nhìn con người nàng vừa yêu vừa hận này.

Cảnh Võ nhìn chăm chú nàng, dục vọng từ từ tiêu tan, nhưng lại muốn nàng nữa, thấy nhịp thở trên người nàng mạnh .

“Ta vẫn còn là người ngoài sao?” Hắn hỏi.

Tiểu Hồng trả lời một tiếng nhẹ nhàng. Nàng đưa tay lên eo kéo hắn về phía mình, hắn tiến vào sâu nhất trong nàng.

Bọn họ cũng quên lãng cái lạnh lẽo của mùa đông bên ngoài trời.

minhtrangxx87

7. Chương 7

CHƯƠNG 7.1

Ánh nắng xuyên qua những chấn song của khung cửa sổ chạm trở tỉnh xảo lọt vào phòng. Tiểu Hồng đang ngủ chợt giật mình vì trời sáng mà cũng vì hương vị ngọt ngào của giấc mộng đêm qua. Những năm gần đây nàng dậy rất sớm, chỉ cần có chút ánh sáng là nàng đã thức dậy rồi.

Nhưng hôm nay không giống như ngày xưa, khi mở mắt tỉnh lại nàng đã thấy ngay người nam nhân trước mặt, còn rất gần nàng.

A!

Tiểu Hồng mở to mắt, trong khoảnh khắc đó mọi giác quan của nàng đều như không hoạt động, hoang mang nhớ lại. Nàng len lén ngẩng đầu lên nhìn Cảnh Võ đang ngủ say. Đêm qua từng động tác của hắn đối xử với nàng từng chút một lần lượt hiện ra giống như đèn kéo quân.

Thì ra là giữa nam nữ sẽ có sự thân mật như vậy.

Người lớn tuổi nhất trong Tiền gia chính là phu nhân, còn người lớn lên một chút đã xuất giá, nàng cũng nghe qua chuyện nam nữ nhưng cũng chỉ là hời hợt nhưng Cảnh Võ đã cùng nàng thực hành.

Tiểu Hồng rốt cục cũng hiểu tại sao mọi người chỉ cần nói đến chuyện này cũng sẽ đỏ mặt.

Nàng nhìn Cảnh Võ ngủ, trong lòng ấm áp, len vươn tay ra, muốn vuốt tay lên mặt hắn để khuôn mặt hắn khắc sâu vào tâm trí nàng, nhưng những đầu ngón tay non nớt kia chưa kịp đụng đến khuôn mặt hắn đã vội rút về. Cảnh Võ nói không sai. Nàng đã thích hắn, nếu không, cũng sẽ không đáp ứng yêu cầu của hắn, đem thân thể cho hắn. Hết lần này tới lần khác, hắn khư khư cố chấp, không nghe nàng khuyên, bất luận như thế nào thì đại tiểu thư nhất định sẽ tin tưởng nàng. Đại tiểu thư cùng Nghiêm công tử, hai người chẳng những thông minh, hơn nữa tài ăn nói cũng giỏi như vậy, không giống miệng của nàng, nhất định có thể làm cho Cảnh Võ quay đầu lại.

Sau đó, có lẽ... Có lẽ hắn có thể hiểu được, nàng thật sự vì muốn tốt cho hắn. Trong lúc này nàng vẫn hy vọng.

Tiểu Hồng cắn cắn môi, nhìn lại Cảnh Võ một cái, quyến luyến không muốn xa, mới ngồi dậy, xuống giường đi tìm quần áo bị ném đầy ra đất. Đôi bàn chân trắng muốt chưa kịp chạm đất đã bị bàn tay to mạnh mẽ níu lấy tay của nàng.

Cảnh Võ thức giấc!

“Nàng muốn đi đâu?” Hắn nhíu đôi mày ngồi dậy, chấn lòng rút xuống lộ ra vùng ngực cường tráng hấp dẫn ánh mắt Tiểu Hồng.

Đêm qua, ngay tại chỗ này nàng không biết mắc cỡ đã hôn, liếm, sờ soạn, đấm đuối, thậm chí trên da thịt hiện giờ còn lưu lại vết răng, A xấu hổ quá! Quần áo nàng nắm trong tay vội che kín thân thể trần truồng, mắc cỡ quá nên nhìn xuống đất, không dám nhìn chăm chăm vào ngực hắn nữa. Tim nàng bỗng đập dữ dội.

“Ta phải đi.” Nàng nhắc nhở. “Ta đã đáp ứng điều kiện để người thả ta đi.”

“Ta không có.”

Cái gì?

Tiểu Hồng chợt ngẩng đầu.

“Người rõ ràng đã nói!” Không phải là muốn nuốt lời đó chứ.

Cảnh Võ không đổi sắc mặt, lần nữa lập lại. “Ta không có.”

Mắt nàng chợt sắc lại, vẻ mặt trở nên thật tình vô cùng. “Đừng lo lắng, ta sẽ đi cầu xin thay người, người cho dù vào đại lao, cũng có thể chỉ ba hay năm năm.”

Cảnh Vô nhìn nàng. Hắn đè nén tức giận, im lặng buông tay nhảy xuống giường, lấy áo mặc lên. “Ta không cần nàng đi cầu xin.”

“Như vậy, người muốn đổi ý?”

“Ta không có đổi ý.”

“Nhưng ngày hôm qua, người rõ ràng nói! Chỉ cần, chỉ cần ta nguyện ý...” Nàng đỏ bừng cả khuôn mặt, vừa thẹn vừa vội, nói không ra điều kiện, chỉ có thể tiếp tục nói.

“Người nói, ‘Như vậy’ sẽ thả ta đi.”

“Không, tự nàng nói, nguyện ý làm bất cứ chuyện gì, van xin ta thả nàng đi.” Cảnh Vô nhìn nàng, nàng cho đến lúc này mới hiểu ra mấu chốt. “Nhưng là, ta cũng không có đáp ứng.”

Đã bị “Như vậy” nên Tiểu Hồng cũng u mê.

Nhớ lại chuyện hôm qua, thật sự hắn không có đáp ứng bất cứ chuyện gì. Hắn chỉ nói hắn muốn nàng.

“Nhưng là, người đã theo... Người đem ta... Chúng ta đã...” Nàng xấu hổ không dứt, mặt đỏ lên, nhưng vẫn nói không nên lời, chỉ có thể hoang mang rối loạn trách.

“Người, người không giữ lời hứa! ”

” Không, ta chỉ nói dối nàng.” Điểm này, hắn cũng là rất thích toan tính thừa nhận.

“Người... Người...” sự mất mát của nàng trước mắt nên muốn mắng cũng mắng không nổi nữa, Cảnh Vô trang phục chỉnh tề xong, mới xoay người nhìn thẳng hồi lâu cũng nói không ra lời nào.

“Năm sau, ta sẽ cưới nàng làm vợ.”

Hôm qua, khi nàng vì Tiền Kim Kim nguyện ý đem thân thể đồng ý đáp ứng hắn, Cảnh Vô giận đến mức mắt biến thành màu đen, ghen tỵ, những rung động trong người hắn bị lí trí thiêu rụi, thiếu chút nữa hắn đã đem nàng ra bóp nát rồi.

Đáng chết, vì kế hoạch nên hắn phải đợi đến năm sau mới có thể cưới Tiểu Hồng. Trong khoảng thời gian này, hắn quyết định đối đãi với nàng thật tốt, không để cho nàng có cơ hội tìm người đàn ông khác mà báo đáp.

Tiểu Hồng còn ngu ngơ ở nơi đó.

Cái gì? Hắn nói cái gì?

Hắn nói – muốn kết hôn cùng nàng? Nhưng nếu, Cảnh Vô lúc trước không xảy ra chuyện này chắc nàng cực kì vui sướng. Nhưng đã đến nước này, nàng căn bản không vui nổi, chỉ cảm thấy hắn giờ khắc này, nói muốn kết hôn nàng, hay cùng nàng đẩy mạnh xuống sông cũng không có gì khác biệt.

Cảnh Vô tiếp tục lạnh lùng không chút nể tình ra lệnh “Trước khi thành thân nàng vẫn phải ở đây” Tiếp theo, hắn cầm lấy cây đao trên bàn rồi ra khỏi phòng ngủ.

Cho đến khi bóng dáng kia mất hút Tiểu Hồng mới định thần lại, Nàng lo lắng chạy lên trước, xuyên qua khách sảnh, kéo mở cửa, tức giận không dứt hô to.

“Cảnh Vô, ta không lấy chồng!” Nàng giận đến dậm chân thật mạnh, quyết định phản kháng.

“Người nghe được không ? Ta không lấy chồng! Ta không lấy người...”

Hắn không quay đầu lại, thậm chí không có dừng bước lại.

“Người là tên nuốt lời khôn kiép!” Tiểu Hồng la hét . Đây là tiếng kêu tức giận nhất mà nàng nghĩ ra. lần lượt quanh quẩn ở trong đình viện.

“Cảnh Vô!”

Tiểu Hồng không thể tin được, mình lại nhìn lầm người. Qua nhiều năm nàng đi theo bên cạnh đại tiểu thư, giúp đại tiểu thư nói chuyện làm ăn, nàng biết cách thăm dò tin tức, biết cách uy hiếp, và cũng biết nhìn người.

Cũng bởi vì như thế, nàng trước sau tin tưởng, Cảnh Võ không phải là người xấu, hẳn làm việc ác đó nhất định đằng sau có nguyên nhân.

Cho dù hẳn chém bị thương Nghiêm công tử, cho dù hẳn cùng Lưu Nghiễm liên thủ, lấy của Nghiễm gia một khoản tiền lớn, nàng vẫn cho hẳn là quân tử, làm những việc kia chắc hẳn có nỗi khổ tâm nào đó.

Nhưng đến hôm nay, quá nhiều chuyện chứng minh lúc trước nàng quá ngây thơ, cũng có thể nói là sai lầm. Kể từ khi bị Cảnh Võ bắt trở về, hẳn càng tăng thêm người hầu hạ, nàng bắt luận đi tới chỗ nào, phía sau cũng đều một nhóm lớn bám đuôi, bọn nha hoàn nhắm mắt nhắm mũi theo sau. Không dám lơ là nếu không sợ nàng đánh bất tỉnh. Tiểu Hồng bắt luận tỉnh, ngủ, đều ở lo lắng, cái gọi là kế hoạch rút cuộc là tiến hành tới chỗ nào rồi? Nhưng là duy nhất có thể thấy rõ là trước sau nàng vẫn không thấy bóng dáng Cảnh Võ.

Nàng nói với người hầu hạ nàng, rằng nàng muốn gặp Cảnh Võ, nhưng ai cũng nói là hẳn đã ra ngoài vẫn chưa về.

Chẳng lẽ, hẳn tránh nàng sao?

Kiểu này cùng không thể rời đi, giống như trước để cho Tiểu Hồng khổ sở. Nàng suy đi nghĩ lại, rốt cuộc quyết định không ăn nữa.

“Ta không ăn.”

Lần này nói không ra lời, tất cả sắc mặt nha hoàn trong nhảy mắt trở nên trắng bệch.

“Tiểu Hồng cô nương?”

“Đi nói cho Cảnh Võ, trừ phi hẳn thả ta đi ra ngoài, nếu không ta sẽ không ăn một miếng thức ăn.”

Nàng cố gắng không nhìn tới trên bàn thịnh soạn món ngon.

“Nhưng không ăn cái gì, thân thể của ngài sẽ chịu không nổi.”

Nha hoàn đau khổ khuyên. Lúc này, Tiểu Hồng hai mắt nhắm nghiền.

“Ta sẽ không ăn ” nàng cường điệu .

Bọn nha hoàn không làm được gì, chỉ có thể ở một bên cố khuyên, nhưng một canh giờ đi qua, hai canh giờ đi qua, thức ăn trên bàn tất cả đều nguội lạnh, Tiểu Hồng vẫn là không chịu ăn, cuối cùng chỉ có thể bắt đầu dọn xuống. Một bữa ăn triển khai sắc hương vị đều đủ cả, đưa tới đồ ăn càng lúc càng khiến người khó có thể chống cự.

Từ nướng nhũ chim bồ câu, da gà giòn, đến thịt kho tàu, thịt bò hấp cá hoa vàng, rồi đến đường phèn canh hạt sen, cây mơ cao, đậu hủ, dưa chua áp, phật nhảy tường, những thứ thức ăn ngon nhiều đến ngay cả cái bàn đều không để hết.

Mỗi một món ăn, chỉ là nhìn cũng có thể làm cho người ta nước miếng chảy ròng, mà bụng đói nhưng Tiểu Hồng là kiên nhẫn, không chịu động đũa một chút nào.

Thấy nàng ý chí kiên định, bọn nha hoàn, bắt đầu đổi biện pháp, hướng nàng thiện lương tính tình hạ thủ. “Tiểu Hồng cô nương, xin cô đó ăn một chút gì đi!”

“Đúng a!”

“Bằng không, cũng uống một ngụm trà?”

“Ngài không ăn, chúng tôi cũng sẽ chịu phạt.”

“Ngài nhẫn tâm xem chúng tôi chịu phạt sao?”

“Tiểu Hồng cô nương? van xin ngài.”

Nàng cũng là nha hoàn, dĩ nhiên biết nha hoàn làm khó. Nhưng là, đang mang đại cục, nàng chỉ có thể đắc tội, hạ quyết tâm, tiếp tục tiến hành tuyệt thực để chống đối.

Ba ngày trôi qua, Tiểu Hồng không ăn uống gì.

Những nha hoàn ngoài cửa chưa từ bỏ ý định, khuyên nàng ra khỏi cửa phòng, đến trong đình viện lớn giải sầu, vừa đưa tới chút cháo loãng đặt ở trên bàn, nhưng là nàng đói bụng đến dạ dày đau, sớm đã không muốn ăn.

Bông tuyết, từng mảnh rơi xuống.

Tiểu Hồng khoác chiếc áo ấm, ngồi ở trên ghế trong đình , nhìn ngoài đình bị tuyết trắng bao trùm đình viện thành một màu trắng . Trong bụng truyền đến cô lỗ cô lỗ tiếng kêu, nàng trong lòng lộn xộn, không tự chủ được nhớ tới Cảnh Vô, mắt tự nhiên đỏ đỏ.

Ngày thứ ba, hắc vẫn không có xuất hiện.

Nàng bụng càng đói, càng suy nghĩ lung tung.

Cũng đến lúc này, có phải nàng không thể hy vọng vào Cảnh Vô nữa sao? Chẳng lẽ, hắc để nàng chết đói, cũng không nguyện để nàng đi sao?

Mặc dù nói, hắc từng nói qua muốn kết hôn với nàng, nhưng không chừng chẳng qua là thuận miệng nói thôi, trong lòng của hắc chắc là xem nàng là thứ xui quấy phiền toái

Nếu nàng chết đói thật thì chắc là giảm đi một cái phiền toái cho hắc?

Hắc, hắc hắc hắc hắc hắc, thật ra thì, trong lòng của hắc một chút cũng không cần nàng sao?

minhtrangxx87 CHƯƠNG 7.2

Nghĩ tới đó,Tiểu Hồng bắt đầu chảy nước mắt

Đình ngoài bông tuyết, vẫn không có thanh bay xuống. Khí trời lạnh quá lạnh quá, lạnh đến ngay cả thở ra hơi thở cũng hóa thành một làn khói trắng. Nhìn tuyết trắng, nàng không biết tính sao, lại nhớ đến trước kia, bưng trà cho Cảnh Vô uống.

Khi đó, nàng còn len lén ngưỡng mộ hắc.

Khi đó, hắc đang cầm tay nàng, uống cạn chén kia trà.

Khi đó, nàng lặng lẽ cho rằng hắc thích nàng, còn vì thế mà mừng rỡ. Bất cứ lúc nào cũng thấy trong lòng ngọt ngào.

Giọt nước mắt ẩm áp trong phút chốc lăn xuống khuôn mặt tái nhợt của nàng. Dư vị ngọt ngào trong lòng đã chuyển sang nỗi đau dứt đau khổ. Không chỉ có như thế, lòng của nàng còn cảm thấy đau, quá đau, giống như là có người đã dùng hết sức để dả kích nàng .

Cả người nàng như nhũn ra, thấy đau ngực, giơ tay định lau đi nước mắt trên mặt, lại phát hiện bản thân không còn chút sức lực, không cách nào giơ tay lên mặt được.

Giọng của nha hoàn từ xa truyền đến.

“Tiểu Hồng cô nương, ngài có khỏe không?”

“Ta... Ta không sao...” Nàng ráng sức nói, không muốn ở trước mặt nha hoàn tiếp tục khóc.

Nhưng khi nàng cố gắng đứng dậy, đi trở về phòng, thì bóng đen bao phủ khắp người nàng trong nháy mắt, Tiểu Hồng té xỉu .

“Tại sao không ai cho ta biết?”

Nghe được tin tức Tiểu Hồng đói bất tỉnh, Cảnh Vô trong thời gian ngắn nhất vội vã chạy trở lại.

“Là bọn nha hoàn tự ý cho là cô nương đói đã lâu, tự nhiên sẽ ăn. Các nàng tự lo lắng mọi chuyện nên không báo sợ quấy rầy chánh sự.”

Thái dương Cảnh Võ nhú lại, nắm chặt tay.

Đáng chết, đồ chết tiệt “Chánh sự”! “Sau này chỉ cần là việc của nàng, bất luận việc lớn việc nhỏ, ta cũng muốn nghe!”

Tổng quản cuống quýt gật đầu.

“Dạ, tôi nhất định phải người thông báo, nhất định.”

Cước bộ Cảnh Võ không ngừng.

“Đại phu đâu?”

“Đã tới rồi.”

Tổng quản bước nhanh đuổi theo.

“Đại phu nói, Tiểu Hồng cô nương lâu không ăn cơm, phải điều dưỡng thật tốt. Nhưng là, Tiểu Hồng cô nương vẫn là không chịu ăn cơm, ngay cả thuốc cũng không chịu uống.”

Hắn len lén nhìn coi sắc mặt chủ tử, kiên trì nói một hơi

“Nàng nói, trừ phi chủ tử thả nàng, nếu không thà rằng chết đói.”

Cảnh Võ cắn chặt răng.

“Nàng mấy ngày không ăn rồi?”

“Đến hôm nay, đã là ngày thứ ba.”

Đáng chết, cái tiểu nữ nhân kia thật là quật cường!

“Gọi phòng bếp chuẩn bị chút ít cháo loãng, lập tức đưa tới.”

“Dạ.” Tổng quản đáp, tự mình chạy đi phòng bếp.

Cảnh Võ bước nhanh xuyên qua hành lang gấp khúc, bước vào viện rộng lớn. Mấy nha đầu nhìn lên, biết là đại họa, mọi người xanh cả mặt, run rẩy không dứt.

“Đi ra ngoài.” Hắn lạnh giọng hạ lệnh.

Tất cả nha hoàn như được đại xá, mọi người phía sau tiếp trước chạy đi ra ngoài như gặp cướp.

Cảnh Võ bỏ đi cái bao tay, đi vào trong phòng ngủ, cách một tấm màn lụa, mơ hồ có thể nhìn thấy Tiểu Hồng nằm ở bên trong.

Hắn đi ra phía trước, nhắc màn lụa lên .

Thiếu nữ nằm ở trên giường xinh xắn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như tuyết.

Mới mấy ngày ngắn ngủn, nhưng nàng lại gầy nhiều như vậy.

Cảnh Võ ở bên giường ngồi xuống, đưa tay dò mạch cổ của nàng, xác định mạch đập nàng mặc dù yếu ớt, nhưng vẫn đang đập, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng nằm ở nơi đó, thoát nhìn thấy đã yếu mà còn thất thần, khô khốc vì mấy ngày không ăn uống. Thân thể đã gầy yếu như vậy, làm sao chịu nổi ba ngày không ăn uống gì? Hắn bận rộn... “Chánh sự” chết tiệt gì đó, chính là hy vọng có thể nhanh chóng giải quyết chuyện đó cho xong, để cho Tiểu Hồng có thể sớm ngày nhập môn, ai biết nàng làm ra loại việc ngốc này chứ.

Bàn tay to lạnh lạnh, xoa khuôn mặt tái nhợt tái nhợt của nàng tỏ ý thương tiếc vô hạn.

Xúc cảm ấm áp kia khiến Tiểu Hồng chậm rãi tỉnh lại. Nàng mở mắt, nhìn thấy Cảnh Võ trên thành giường còn hoảng hốt cho là mình vẫn đang ở trong mộng.

“Cảnh... Cảnh Võ?” Nàng còn đang mê man, tiếng gọi cũng thật yếu ớt.

Hắn nheo mày rậm, không rút tay về, nhẹ nhàng lấy ngón cái khê vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Tại sao không ăn cơm?”

Tiểu Hồng nhắm mắt lại, sau nữa mở mắt ra, xác định hẳn trước mắt, không phải là nàng đang ảo giác. Hẳn thật trở lại, hơn nữa an vị ở bên giường của nàng.

Nàng trừng mắt nhìn, đầu mũi đau xót.

“Người không phải là không quan tâm ta sao? Người không phải là bất kể sự sống chết của ta sao?”

Nàng quay mặt đi, không chịu nhìn. “Bây giờ tại sao lại muốn tới hỏi cái này?”

Bàn tay đem mặt của nàng quay lại.

“Ta đang bận.” Trong mắt của hắn có điều gì khó nói.

Tiểu Hồng Không có chút phản kháng, mím cái miệng nhỏ nhắn tái nhợt, nhìn Cảnh Vô, trong lòng chẳng những giận hắn, cũng thật giận mình.

Rõ ràng đã sớm nghĩ kỹ, nếu là hắn tới, nàng sẽ phải nhắc lại quyết tâm ra đi. Nhưng là, hôm nay thấy hắn, nàng bật thốt lên trước hết cũng là oán trách hắn chẳng quan tâm nàng.

Nước mắt, từ khóe mắt lặng lẽ chảy xuống.

Cảnh Vô vươn tay, lau đi một ít giọt nước mắt khiến cho hắn thấy đau ngực .

“Bọn họ không có nói cho ta biết.”

Cho nên, hắn là quan tâm nàng?

Tiểu Hồng cắn môi, rưng rưng nhìn thấy hắn, nho nhỏ hy vọng vừa lặng lẽ dâng lên. “Cho nên, người không biết?”

“Ta không biết.” Nghe thế một câu, lòng của nàng thấy ấm áp. Ai biết, trong nháy mắt, lời hắn nói ra khỏi miệng giống như là một thùng nước lạnh chạm mặt nàng. “Làm như vậy, thật rất ngu.” Cảnh Vô tàn khốc bình luận, trừng mắt đen u ám nhìn nàng. “Tuyệt thực cũng không thể khiến ta thả nàng đi, khi tất yếu, ta sẽ rút đồ ăn cho nàng.”

“Người ghê tởm này – ”

Tiểu Hồng tức giận ngồi dậy, nghĩ muốn đẩy hắn ra nhưng bởi vì đứng dậy quá nhanh, trước mắt lần nữa tối sầm, cả người choáng váng không dứt, thiếu chút nữa vừa muốn té xỉu.

Cảnh Vô tiếp được nàng, thuận thế ôm vào trong ngực, mới không có làm cho nàng té xuống giường.

“Buông — . . .” Miệng nàng trắng bệch, ngồi phịch ở trong lòng ngực của hắn, nhưng còn muốn phản kháng. Bất đắc dĩ toàn thân nàng vô lực, căn bản không thể động dậy.

Nàng suy yếu để cho Cảnh Vô kinh hãi tức giận. Nàng thậm chí không có khí lực đẩy hắn.

“Người đáng giận.” Nàng ảo não, bực mình vừa suy yếu, hàm chứa nước mắt mặn.

Không để ý tới phản kháng yếu ớt kia, Cảnh Vô đem thân thể nàng ôm lấy, làm cho nàng ngồi ở trên bắp đùi mình, dựa vào lồng ngực của hắn. Đang lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa. “Đi vào.” Hắn cất giọng nói.

Nghe được có người muốn vào, Tiểu Hồng có chút bối rối, cảm xúc xấu hổ vừa toát lên đầu. Nàng giãy dụa, muốn từ trên đùi của hắn xuống , nhưng không có khí lực.

“Nàng đứng cũng không vững, còn muốn đi nơi nào?” Hắn ngồi ở trên giường, một tay nắm cả hông của nàng.

“Để cho ta đi xuống...” Nàng xấu hổ đỏ mặt, khẩn trương yêu cầu. “Ta sẽ không chạy trốn, như vậy... Như vậy không ra thể thống gì...”

“Đáng đời nàng.” Hắn vòng ôm càng chặt hơn, còn tựa vào bên tai nàng, vừa cắn tức vừa ác ý nói: “Đây chính là hậu quả nàng không ăn cơm.”

Nha hoàn cảnh giác sợ hãi, đã bưng cháo loãng, cẩn thận nhẹ nhàng đi đến.

Tiểu Hồng lúng túng không dứt, thật sự là xấu hổ khi bị người khác bắt gặp, không thể làm gì khác hơn là đem gương mặt vùi vào trong ngực Cảnh Vô, không dám ngẩng đầu, chỉ dám liếc mắt nhìn. Hắn một tay nhận lấy cháo loãng nha hoàn đưa lên, cũng không để ý có người ngoài, cứ như vậy dùng cánh tay sắt vòng quanh nằng, một tay nắm chén, một tay cầm thìa, múc một ngụm cháo loãng, tự mình uy hiếp nằng. “Mau ăn, nếu không đừng trách ta rút.”

Tiểu Hồng cắn môi, tức giận nhìn chằm chằm hắn

“Nàng không ăn thì ta còn nhiều phương pháp để nàng mở miệng.”

Nàng biết hắn là nói thật

Nha hoàn bên cạnh, đã sớm thức thời lui ra ngoài.

Tiểu Hồng vừa tức vừa quẫn, nhưng là nhìn về mặt hắn bá đạo, trong lòng vừa không khởi động. “Người tại sao muốn quan tâm ta có ăn cơm hay không?”

Cảnh Vô buồn bã, bàn tay to nắm thìa, lược lược căng thẳng .

Nhìn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nằng, là như thế thấp thỏm bất an, như thế sầu lo.

Mặc dù, hắn không thể hướng nằng đảm nhiệm hết thảy, nhưng là tối thiểu, hắn có thể làm cho nằng biết một chuyện.

Hắn ngẩng nhìn nằng, khàn giọng nói: “Bởi vì ta muốn”

Tiểu Hồng nhẹ thở dốc một hơi, trèo ở vạt áo của hắn, chiến chiến rưng rưng xác nhận.“Thật?”

“Thật.”

Thanh âm của hắn, ngoài ý muốn khàn khàn.

Thìa lần nữa tiến tới bên mồm của nằng. Cảnh Vô nhìn nằng, nói ra lời khẩn cầu nhất từ lúc chào đời đến nay.

“Cho nên, đem cháo ăn, có được hay không?”

Có chút cứng ngắc, nhưng trong mắt của hắn không thể che hết lo lắng.

Tiểu Hồng cho là mình sắp khóc lên. Trên thực tế, nước mắt đã sớm chảy xuống má phẫn.

Hắn dịu dàng, cùng với hắn thừa nhận chuyện, làm cho nằng nguyện ý mềm hoá, không hề kiên trì lấy sức khỏe bản thân, bức bách hắn để nằng rời đi. Vào giờ khắc này, những chuyện khác, cũng trở nên không quan trọng.

Lần này, nằng không tiếp tục phản kháng, mở ra cái miệng nhỏ nhắn, nuốt cháo loãng xuống miệng.

Chẳng qua là, lâu không ăn cơm, thức ăn vừa vào miệng, nằng nhưng lại không nhin được muồn ỏi. Nằng lấy tay đảo im miệng, qua một lúc lâu, mới có thể đem kia một ngụm nhỏ cháo loãng nuốt xuống. “Thật xin lỗi.” Sợ hắn cho là nằng là đổi ý không ăn, nằng cuống quýt ngẩng đầu, cố gắng giải thích .

“Ta không có chịu được - . . .”

“Nàng bụng rỗng quá lâu, vừa bắt đầu cũng là như vậy.” Cảnh Vô trấn an, trong mắt dịu dàng, không có trách cứ. “Không vội, sau một, hai muỗng, sẽ tốt hơn thôi.”

“uh”

Nàng ngoan thuận phục, từ trong tay của hắn nuốt xuống muỗng cháo loãng thứ hai, cảm giác buồn nôn quả nhiên không hề mãnh liệt như vậy nữa. Hắn từ từ nhìn nằng, khi nằng nuốt xuống mới múc một thìa khác, không mang đến áp lực cho nằng. Cho đến khi chén trong tay Cảnh Vô đã trống một nửa, nằng mới ngẩng đầu lên, ngưng ngưng nhìn hắn.

“Ta ăn không vô.” Tiểu Hồng nhẹ nói, sợ hắn không tin, còn mạnh hơn.“Thật.”

“Ta biết.”

Hắn đem bát cháo còn dư để trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh giường, gơ ngón cái, nhẹ nhàng lau nước cháo đọng trên khóe miệng của nàng.

Khuôn mặt Tiểu Hồng đỏ bừng, nhìn nam nhân trước mặt này, trong lòng rất ấm áp. Mặc kệ hắn vỗ về nàng, nâng người nàng lên, cúi đầu hôn nàng. Nàng có thể nghe thấy nhịp đập của mình. Vốn là, Tiểu Hồng còn tưởng rằng, Cảnh Vô lại muốn nàng. Nhưng, hắn chỉ là vỗ về nàng nhẹ nhàng. Sau khi hôn nàng, hắn dịu dàng ôm nàng nằm lại trên giường.

Hắn làm cho nàng tựa trong ngực, lòng bàn tay to nhẹ nhàng vỗ về lưng. Nàng hai mắt nhắm nghiền, cổ họng cùng ngực khẽ co rút nhanh.

Cảnh Vô tim đập mạnh nhẹ nhàng vuốt ve.

Nàng quá mệt mỏi, không muốn chống cự cái gì nữa, cũng không muốn tranh chấp cùng hắn, không muốn phá hỏng cái không khí ấm áp hạnh phúc này.

Hắn ở đây mới là quan trọng nhất.

Tiểu Hồng trốn tránh thực tế, lắng nghe nhịp tim hắn đập, sà vào lòng hắn không nghĩ nhiều đến cái khác. Không lâu sau nàng vào giấc ngủ Cảnh Vô trước sau không rời khỏi nàng.

8. Chương 8

CHƯƠNG 8.1

Bên trong hồ tắm lớn, bên ngoài tuyết trắng rơi đầy trời.

Tiểu Hồng buông lỏng toàn thân ngâm mình trong làn nước nóng đầy cánh hoa, hồ tắm này cực kỳ rộng rãi, lớn đến độ nàng có thể đi qua đi lại, sâu đến gần vai nàng giống như một cái ao. Là hắn đặc biệt sai người đem tới từ phía nam.

Một ngày sau đó, Cảnh Vô dường như một tác cũng không rời, ở một bên chăm sóc nàng, tự mình chăm sóc nàng ăn cơm, uống thuốc, không để ý nàng chống cự, ôm nàng ngủ, thậm chí... thậm chí còn nói, phải giúp nàng tắm... Nàng mắc cỡ tốt đỉnh, liên tục bảo đảm, tuyệt đối sẽ không té xỉu ở trong bồn tắm, hơn nữa chỉ cần có chuyện, tuyệt đối sẽ lên tiếng cầu cứu, hắn mới tình nguyện chờ ở ngoài cửa.

Cũng không biết, có phải bởi vì lúc trước tuyệt thực quá hay không mà thân thể của nàng trước sau không cách nào hoàn toàn khôi phục, mới chớp mắt một thoáng trôi qua, nàng thường cảm thấy khó chịu, thể lực lại chỉ phục hồi như cũ sáu, bảy phần.

Mặc dù, ban đêm, Cảnh Vô cũng cùng nàng ngủ, nhưng là hắn lại chưa từng làm chuyện đó với nàng. Trong nước nóng Tiểu Hồng nhẹ nhàng thở gấp ra một hơi.

Nàng thường xuyên có thể cảm giác được ánh mắt hắn nóng rực, thậm chí cảm giác được sự kiềm chế dục vọng của hắn.

Cảnh Vô không hề làm chuyện đó đối với nàng nhưng khi mà hắn hôn nàng, càng lúc càng cuồng nhiệt, người không hề không được ngược lại là nàng, mỗi lần vùi trong người hắn và khi hắn dừng lại, cơ hồ nàng không biết xấu hổ kháng nghị hắn, yêu cầu hắn tiếp tục.

Hắn đối với nàng rất tốt, rất tốt, tốt đến nỗi nàng thường cho là mình đang ở trong mộng...

Nước ấm áp làm cho nàng thanh tĩnh.. Cửa lớn vào hồ tắm đột nhiên bị người khác đẩy ra. Tiểu Hồng sợ hết hồn, nhanh tay nắm khăn vải để trên hồ, che kín bộ ngực nở nang rất tròn của nàng. Nàng vội vã quay đầu lại, phát hiện quả nhiên là Cảnh Vô.

“Người, làm sao người có thể chạy vào?” Nàng mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Nàng tắm quá lâu, ta không nghe thấy tiếng nước chảy, nghĩ nàng té xỉu.” Hấn nói không chớp mắt, đi về phía nàng. “Hồ tắm này quá lớn, nàng có thể chết chìm ở bên trong.”

Ánh mắt nóng rực kia lướt nhanh trên người Tiểu Hồng, tim nàng đập thật nhanh, lấp bắp, mặt đỏ tới mang tai nói:

“Ta, ta đã muốn, người người người mau đi ra... Ta lập tức.. A...”

Cảnh Vô lại ngồi chồm hổm xuống ở bên hồ tắm.

Nàng xấu hổ không dứt, ở trong nước nóng cuống quýt lui về sau, nhưng vì trơn nên bị trượt chân, không nhận được kinh kêu ra tiếng.

“A!”

Cảnh Vô nhanh chóng vươn tay, bắt được cánh tay nở nang của nàng, thuận thế đem nàng kéo ra khỏi mặt nước, ôm vào trong ngực. Tiểu Hồng cũng lên tiếng.

“Nhìn xem, nàng trượt chân.” Mặt hấn không đổi sắc nói.

Ô ô, cũng là hấn làm hại nàng, hấn còn có mặt mũi nói!

“Mau, mau buông.” Lấy khăn vải rút ra che ngực. Trên mặt Tiểu Hồng đỏ ửng, nhanh chóng khuếch tán tới toàn thân, nàng núp ở trong lòng ngực của hấn, lấy tay che ngực, nóng nảy nhỏ giọng la hét.

“Ta ướt hết rồi sẽ làm ướt người.”

Cảnh Vô cúi đầu, nhìn tiểu nữ nhân mềm mại, ánh mắt phát sáng.

“Ta không ngại.”

Tiểu Hồng nhìn Cảnh Vô, bởi vì ánh mắt hấn vô cùng ấm áp, làm hại nàng lần nữa nhớ lại cảnh hoan lạc nóng bỏng kia, nàng than nhẹ một tiếng, toàn thân tê dại, hai chân như nhũn ra.

“Này. . . Người... Người đừng như vậy...” Nàng cắn môi, đỏ mặt rung giọng nói.

“Sao vậy?” Hấn hỏi.

“Như vậy... Nhìn ta . . .” Thanh âm Tiểu Hồng nho nhỏ, xấu hổ nói. Nàng thoát nhìn cứ như là đang thẹn thùng, hấn thật muốn cắn nàng một cái. Nhưng, thân thể của nàng còn yếu chưa phục hồi lại được. Cảnh Vô hít sâu một cái, cắn răng lần nữa, không chế dục vọng của mình.

Hấn lui về phía sau một bước, nắm khăn vải đặt trên giá gỗ

“Xoay qua chỗ khác.” Hấn mở miệng.

Hấn lo lắng nhìn mặt của nàng, hấn sẽ không nhận được hôn nàng, mà nàng trần truồng, thân thể hồng hào, sẽ khiến cho hấn không thể khống chế mình.

Giọng Tiểu Hồng nhỏ nhẹ:

“Người. . . Người xoay qua chỗ khác là tốt... Ta tự mình làm lấy.”

Đề nghị bác bỏ, Cảnh Vô một lần nữa nói. “Xoay qua chỗ khác.”

Nàng xấu hổ cắn môi, biết kiên trì cũng vô dụng, chỉ có thể biết điều một chút xoay người sang chỗ khác.

Chiếc khăn vải khô ráo phủ lấy tấm lưng nhạy cảm của Tiểu Hồng. Ngay khi tấm khăn phủ lên, nàng run rẩy, để ý đến hành động của người đứng sau.

Cảnh Vô đứng ở sau lưng nàng, nhẹ nhàng chậm chạp, lau chùi bọt nước trên người nàng, lau đi lau lại trên người nàng. Từ đầu đến chân, từ sau tới trước, hấn cũng không có bỏ qua cho. Tiểu Hồng hơi thở khê dồn dập.

Lúc Cảnh Vô ngồi xổm người xuống, lau hai chân của nàng, nàng không nhận được vừa muốn né tránh.

“Đừng cử động.” Hấn nói, tiếng nói có chút bực dọc

Nàng không dám lộn xộn, hai chân khẽ run.

Hơi thở hấn ấm áp, phớt qua chân của nàng, hông của nàng, lưng của nàng, sau đó trở lại cổ của nàng, bắt đầu lan qua mái tóc dài ướt đầm của nàng.

Phòng tắm ấm áp lại ướt ướt, nhưng ngực nàng đứng thẳng, Tiểu Hồng xấu hổ quá, lấy tay che ngực mình lại, cần môi cơ hồ muốn bật ra tiếng rên rỉ.

Sau đó, bàn tay Cảnh Vô cầm lấy khăn vải đi ra. Tiểu Hồng sợ hãi quay đầu lại, không thấy hấn ở phía sau nữa, không biết là nên cảm thấy mừng, hay là cảm thấy thất vọng.

Tiếp đó, Cảnh Vô cầm áo nàng lên, đích thân mặc xiêm y vào cho nàng.

“Giơ tay lên.”

Hấn nói. Mặc dù, Tiểu Hồng rất xấu hổ muốn đào lỗ để chui xuống nhưng là lại sợ mở miệng kháng nghị, chỉ sợ kéo dài thời gian hấn mặc áo cho nàng, vì muốn cho xong chuyện, nàng chỉ có thể biết điều một chút giơ tay lên, xuyên tay qua chiếc áo đơn kia.

Bàn tay Cảnh Vô nhanh nhẹn vòng qua người nàng cột lấy vạt áo, vừa lấy ra một trâm gài tóc, ghim trên mớ tóc dài của nàng.

Khi hai tay hấn để trên gáy nàng, nàng có thể cảm giác được hơi thở nóng bỏng của hấn phả ra.

Nàng nhớ quá nhớ quá, muốn áp vào trong lòng ngực của hấn, muốn hấn hôn nàng.

Cảnh Vô tỏ vẻ đau khổ, tránh xa Tiểu Hồng là điều quá khó.

Tiểu nữ nhân trước mặt, hơi run rẩy, mới vừa tắm, toàn thân phảng phất màu hồng phấn mềm mại như đoá hoa. Hấn muốn hôn nàng, muốn đem thân thể mạnh mẽ của mình vùi vào thân thể mềm mại của nàng cảm giác nàng đối với hấn không cách nào khống chế. Nhưng nàng còn yếu, không thể đáp ứng dục vọng của hấn được. Tự mình chăm sóc Tiểu Hồng là điều hấp dẫn đáng sợ nhất. Hấn thích cảm giác mềm mại nàng rúc vào trong lòng ngực của hấn; thích xem vẻ mặt nàng ngượng ngùng, hấn thích quan tâm nàng, cho dù có mang đến cho hấn đau khổ gì đi chăng nữa.

Thật lâu, hấn hít một hơi, chút lý trí còn sót lại ngăn chặn hấn bế nàng lên.

Mặt của nàng hồng giống như màu hoàng hôn chân trời, đôi mắt linh động lúc này buông xuống, lông mi thật dài giống như cây quạt, che cảm xúc xấu hổ nơi nàng.

Cảnh Vô ôm nàng, xuyên qua cửa hiên, đi trở về phòng ngủ, sau đó cẩn thận đem nàng thả trên giường.

Trong phòng duy trì nhiệt độ hấn yêu cầu hợp với thân nhiệt của người. Trong lòng nàng biết, hấn yêu cầu, chính là sợ thân thể suy yếu của nàng bởi vì rét mà cảm lạnh.

Tiểu Hồng len lén giương mắt, nhìn cái người đứng ở bên cạnh bàn, đem chén thuốc từ trong bầu rót vào trong chén, nàng hơi áy náy.

Nàng không phải là cảnh vàng lá ngọc, nhưng cách Cảnh Vô đối đãi với nàng, giống như nàng là trân châu bảo bối, chăm sóc che chở tỉ mỉ. Nếu như, hấn rút tay khỏi Nghiêm Gia thì tốt quá. Nàng mỉm cười chua chát. Cảnh Vô Cầm lấy chén nhỏ, hướng nàng đi tới.

“Uống thuốc.”

“Xiêm y của ngươi ướt.” Tiểu Hồng nhắc nhở hấn, hấn không thèm nói lại, trước hết thay nàng bưng thuốc. “Người đi thay quần áo trước đi không thì cảm lạnh.”

Sắc mặt Cảnh Vô, tựa như chỉ trong nháy mắt, trở nên mềm mại chút ít.

“Nàng uống thuốc trước đi đã.” Hấn nói.

Tiểu Hồng biết, hấn thật sự quan tâm nàng.

Trải qua mấy ngày nay, nàng rõ ràng cảm giác được, Cảnh Võ đang dùng hành động, không nói gì nhưng thể hiện hần quan tâm nàng sâu sắc.

Biết Cảnh Võ thấy nàng uống xong thuốc mới chịu đi thay y phục, Tiểu Hồng vươn ra hai tay, nhận lấy chén thuốc, cầm chén thuốc ấm áp từ từ uống.

Chén thuốc uống lúc ấm mới tốt nhất. Mắt của nàng bắt giác khê ướn, khi nàng tắm nha đầu đã mang thuốc đưa tới, nàng không cẩn thận ở trong bồn tắm quá lâu, trong khoảng thời gian này, là hần cẩn thận duy trì nhiệt độ, không để thuốc nguội đi.

Nhìn thấy giọt lệ nơi khóe mắt nàng. Hần mở miệng hỏi thăm: “Đắng quá hả?”

“Không đắng.” Tiểu Hồng lắc đầu, nhìn nam nhân, cảm động nói: “Một chút cũng không đắng.”

Cảnh Võ giơ tay lên, lau đi nước mắt nơi khóe mắt nàng nhẹ nhàng nói: “Đừng khóc.”

Về mặt thật dịu dàng. Gần đây, ở bất cứ nơi đâu, nàng cũng có thể cảm nhận được hần quý trọng che chở nàng. Tình ý đối với hần, từ từ sâu sắc nàng hoàn toàn không cách nào nắm trong tay.

Nàng uống xong ngụm cuối cùng, hần đem chén thuốc thả lại trên bàn, lúc này mới chuẩn bị cởi áo ướt trên người xuống.

Tiểu Hồng nhìn hần, lặng lẽ xuống giường đi tới trước mặt hần, cầm lấy dây đai lưng trên người hần, mặt đỏ bừng nhìn lên.

“Để cho ta.”

Cảnh Võ cúi đầu, ngắm nhìn nàng, hồi lâu sau, mới thả bàn tay to của hần xuống. Tiểu Hồng ngượng ngùng cúi đầu, giúp hần cởi dây đai lưng xuống, thay áo ngoài, sau đó lấy ra một cái áo, giúp hần mặc vào.

Hần nhìn chăm chăm vào nàng, đôi bàn tay nhỏ bé của nàng, kéo tay áo dọc theo thân người của hần, cột lại dây lưng, sửa sang lại nếp nhăn trên áo, nàng xấu hổ, lưu luyến không rời, giống như tiểu thê tử, giúp trượng phu yêu mến mặc quần áo, cho đến khi rời thân thể cường tráng của hần. CHƯƠNG 8.2

“Xong rồi.” Nàng nói.

Cảnh Võ giơ tay lên, vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, hần muốn hôn nàng, nhưng hần biết nếu như vậy hần nhất định sẽ không nhận được dục vọng.

Cho nên, hần nhẹ vỗ về mặt của nàng, lấy ngón tay khê lướt qua cánh môi mềm mại, đem những điều kia bỏ vào trong lòng cất dấu, sau đó khàn giọng nói, “Ta phải đi ra ngoài một chút, nàng nghỉ ngơi thật tốt, ta buổi tối sẽ trở lại.”

“Uh.” Nàng gật đầu, thậm chí lộ ra vẻ mỉm cười.

Hần nhớ lại nàng cười luôn lộ ra nụ cười e lệ đối với hần.

Mặc dù chuyện này, nàng không nói ra miệng nhưng hần rõ ràng hiểu được nàng sầu lo, nàng giãy dụa.

Hần tưởng niệm nụ cười nàng từng lộ ra đối với hần, kia e lệ, vui sướng, luôn e ngại khép nhanh nụ cười lại.

Đã lâu rồi nàng không cười thật lòng.

Cảnh Võ ở trong lòng âm thầm thề. Hần phải dốc lòng làm xong chuyện kia để đem lại nụ cười cho nàng.

Cuộc sống lặng lẽ, lại trôi qua một chút, không biết tại sao, Tiểu Hồng vẫn yếu, thường đang ăn cơm, đã cảm thấy trong dạ dày quay cuồng, ói một trận, dường như ăn cái gì cũng không được.

Có lẽ, lần đó tuyệt thực thương tổn đến dạ dày.

Vì chuyện này khiến cho Tiểu Hồng có chút như đưa đám.

Sáng sớm ngày hôm nay, Cảnh Võ theo nàng ăn xong đồ ăn sáng, vội vàng đi ra phía trước. Nàng chỉ sợ hần lo lắng, vẫn cố nén đến sau khi hần rời đi, mới đem tất cả đồ ăn sáng phun ra.

Mấy nha hoàn bị làm cho sợ đến xanh mặt, vội vàng muốn đi báo cho Cảnh Võ. Là tiểu hồng giữ lại, khuyên can mãi, mới khuyên đổi phương tin tưởng nàng, chỉ là một lúc buồn nôn mà thôi.

Một nha hoàn, đưa tới một bình trà nóng, cho nàng súc miệng.

Đó là một bình trà hương, vào cửa đã mang theo mùi hoa lài thơm ngát. Nàng uống vài ngụm quả nhiên cảm thấy khá hơn chút .

Nhìn ấm trà, Tiểu Hồng không nhịn được hỏi: “Ở đây có ô long không?”

“Có a, Tiểu Hồng cô nương muốn uống ô long sao? Nô tỳ sẽ đi pha một bình.”

“Không, không phải .” Nàng lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, “Không phải là ta muốn uống.”

Mấy ngày nay, Cảnh Võ luôn chiều cố nàng làm cho nàng lúc nào cũng muốn nên vì hấn làm một chút gì.

“Như vậy, Tiểu Hồng cô nương muốn ô long làm cái gì?” Nha hoàn tò mò hỏi.

“Ta...” Cả người nàng nóng rang, mặc dù có chút xấu hổ, nhưng vẫn khua lên dũng khí, nhìn những nha hoàn kia nói: “Ta muốn pha cho hấn uống.”

Không cần nói rõ, bọn nha hoàn cũng biết, “Hấn” trong miệng Tiểu Hồng nói là ai. Các nàng bèn nhìn nhau cười, không dám chậm trễ, rồi rút bần rộn.

“Nô tỳ lập tức đi lấy ô long tới đây.”

“Nô tỳ đi nấu nước nóng dưới phòng bếp.”

“Nô tỳ đi lấy ly.”

Các nàng chia nhau đi lấy các thứ lúc pha trà cần có, một lát sau, mới chạy vội trở lại.

“Tiểu Hồng cô nương, đây là ô long thượng hạng.”

“Nước đây, nước đây.”

“Bình cùng ly cũng đến đủ.”

Những nha hoàn nhìn nàng, trên mặt mỗi người đều mang theo nét hưng phấn, còn liên tiếp thúc giục nàng.

“Mau mau mau, vừa rồi nô tỳ đã hỏi đại nương ở phòng bếp, chủ tử giờ phút này đang đãi khách, một lát cô nương tự mình đưa đi, ngài ấy nhất định sẽ thật cao hứng.”

Trái tim Tiểu Hồng đập mạnh, khuôn mặt nóng nóng, mặc dù e lệ, nhưng vẫn ở dưới cái nhìn soi mói của bọn nha hoàn, đích thân từ từ chiều theo phương thức của mình, cẩn thận, rót một bình ô long.

Trà Ô Long này cấp bậc vô cùng tốt, không thua lúc trước nàng từng pha.

Nước nóng vừa đổ vào bình, mùi hương trà nhất thời tràn đầy ở trong không khí, nàng nghĩ tới hấn đối với nàng thật là tốt, càng cẩn thận pha một bình trà ngon.

Đây là điều duy nhất nàng có thể làm cho hấn lúc này.

Tiểu Hồng nhanh chóng đổ nước thứ nhất cùng vị chất của trà đi, sau đó rót nước nóng vào lần thứ hai, đến khi hương trà thật thơm, lúc này mới nâng ly trà bỏ lên cái khay.

“Tiểu Hồng cô nương, chúng nô tỳ bưng đi là tốt, phòng khách không gần đây đâu”

“Không sao, xin cho ta tự mình đưa tới.” Nàng mỉm cười, từ chối nhã nhặn ý tốt của mấy nha hoàn, kiên trì muốn tự mình bưng khay trà, đưa đi phòng khách cho hấn. Khay trà thật sự có chút nặng, nhưng đây là tâm ý của nàng, nếu để cho người khác cầm, dường như giảm bớt cái gì. “Vậy cô nương cẩn thận một chút, nếu mệt mỏi, nên nói với chúng nô tỳ, đừng ráng sức.”

“Ta biết rồi.” Tiểu Hồng gật đầu, lúc này bọn nha hoàn mới mỗi người mang theo tươi cười, cao hứng phần chân vây quanh nàng, cùng nhau đi đến sảnh trước.

Gần đến ngoài cửa, nàng không nhịn được dừng bước lại, quay đầu lại nhìn bọn nha hoàn.

“Xin lỗi, có thể cho mình ta đi vào được không?”

“Dĩ nhiên.”

Các nàng thật sự muốn nhìn vô nhưng lại sợ chủ tử thường ngày không tùy tiện nói cười nên các nàng chỉ đành phải rụt rít đứng lại, không dám tiến lên trước nữa.

Xác định phía sau không có người nào, Tiểu Hồng mới từ từ tiến vào đại sảnh.

Nàng trước đem khay trà đặt trên bàn ở phòng ngoài đại sảnh, len lén từ những kẽ hở của rèm che nhìn người người ngồi ở trên chủ vị trong tiền thính, còn có một người nam nhân mập mạp nàng chưa từng thấy, Tiểu Hồng trở lại bên cạnh bàn, lật ngược những ly trà lên khay thành vòng tròn, mới cầm lấy bình trà, mỗi chén rót đầy tám phần.

Thanh âm nói chuyện của nam nhân từ phía sau rèm truyền đến.

Nàng cũng không có chú ý đi nghe, chẳng qua là chuyên tâm rót trà, sau đó đem bình trà cất kỹ, mới bưng mâm trà lên.

“Chúc mừng Cảnh gia, chúc mừng Cảnh gia, ban đầu ngài tới tìm ta nói chuyện này, ta còn thật sự có chút ít chần chờ, không nghĩ tới chuyện này thật đúng là thành công.”

“Ông chủ Vương, người nói quá, sau này còn phải mời người chiêu cố nhiều hơn.” Người khác thay thế Cảnh Võ trả lời. Nghe thanh âm kia thân thể Tiểu Hồng cứng đờ.

Lưu Nghiễm!

“Đừng nói như vậy, đừng nói như vậy, không nghĩ tới Cảnh gia đúng là con trai độc nhất của họ Cảnh ở Tứ Xuyên, lúc trước nếu ta có chỗ nào đắc tội, kính xin Cảnh gia đại nhân bắt chấp tiểu nhân.”

Lưu Nghiễm cười châm biếm nói. “Ông chủ Vương ngài yên tâm, Cảnh gia sẽ không để ở trong lòng.”

“Nói rất đúng, nói rất đúng, ha ha ha ha...”

Tiểu Hồng bưng mâm trà, do dự đi tới bên màn cửa, vén rèm vải lên. Chỉ thấy người nam nhân mập mạp kia hoa chân múa tay, nói xong nước miếng tung bay.

”Nghiêm Diệu Ngọc kia, bình thường vốn một bộ tự cho là đúng, bộ dáng cao cao tại thượng, lần này bị khiến cho gia cảnh không còn thiết là khiến người ta vui hết sức.

Nghiêm công tử trong tay Cảnh Võ?

Tiểu Hồng chợt căng thẳng, vào thời khắc này nổi lên đầu óc chính là những lời lúc trước nghe thấy Lưu Nghiễm nói với Cảnh Võ.

Đến cuối cùng, đại tiểu thư sẽ gả vào Nghiễm gia, đến lúc đó cả cái kế hoạch, coi như là thành công một nửa.

Chuyện này, còn muốn kéo dài trong bao lâu.

Rất rất nhanh đến, đến lúc đó chỉ cần, lại đến một kích trí mạng, ngay cả Tiền Kim Kim cũng sẽ -. . . Trong lòng nàng đang loạn , rồi lại nghe thấy nam nhân mập mạp kia cao hứng phấn chấn, “Ta a, ngày xưa trở về bị Nghiễm gia ác ý chém giá, nhưng vẫn là phải cùng hần làm ăn, lần này ngài giúp ta trút giận thật lớn, nhìn hần ngay cả phủ đệ Nghiễm gia cũng bồi thường đến không còn một mống, hôm qua ta thấy ngài đuổi hần ra Nghiễm phủ, để cho hần nghèo túng đầu đường, thật là làm cho ta vui không dứt!” Hần thở gấp thở ra một hơi, tiếp theo lại hỏi: “Không biết Cảnh gia chuẩn bị khi nào dọn vào Nghiễm phủ?”

Tiểu Hồng nhất thời trắng mặt, cả người cũng sợ cháng váng!

Nàng vốn cho là dựa vào sự thông minh của Nghiễm công tử, sự thông tuệ của đại cô nương, như thế nào cũng không thể không phát hiện, làm sao có thể... Làm sao để đến tình trạng này được. Mà ngay cả Nghiễm phủ cũng bồi thường? Đây... Đây không phải là thật!

Nàng thất kinh, nhìn về phía Cảnh Võ, cho là hần sẽ phủ nhận, ai biết lại nghe thấy hần mở miệng nói: “Đầu tháng một ”

“A, đây chính là ngày thật tốt, ta nhất định mang vợ theo.” Không đợi người khác mời, ông chủ Vương đã nói trước.

Nghe Cảnh Võ không chút do dự nói ra, tay nàng mềm nhũn, mâm trà loảng xoảng rơi xuống.

Cảnh Võ quay đầu lại, “Tiểu Hồng?”

Đáng chết, nàng đã nghe thấy! Hắn vốn cho là, có thể hoàn toàn giấu diếm nàng, cho đến khi chuyện này xong xuôi. Nhưng đến khi thời khắc mấu chốt thì nàng xông vào, hắn không biết nàng đã nghe được những chuyện nào.

Sắc mặt trắng bệch, tràn đầy nước mắt. Nàng run rẩy nhìn hắn, không cách nào tin được, hỏi hắn: “Hắn nói người thật sự đem Nghiêm công tử đuổi đi ra ngoài?..... Là thật sao?”

Cảnh Võ nhìn nàng, sắc mặt xanh mét. Tất cả người trong đại sảnh đều không phải là người một nhà, còn có ông chủ Vương đến chúc mừng.

Vương lão bản tuy rằng nói nhiều, nhưng sau đó, hắn còn phải dựa vào người này làm việc, không thể tại đây vì nàng phá hỏng hết thấy.

Cảnh Võ nắm chặt quyền, sau một lúc lâu sau, mới trầm giọng mở miệng: “Đúng vậy.”

Tiểu Hồng nhất thời lạnh thấu tâm.

9. Chương 9

Chương 9.1:

Không khí giống như ngưng kết ở một khắc kia. Tất cả mọi người không có lên tiếng, không dám nói, nhìn chăm chú vào Cảnh Võ trong phòng khách và Tiểu Hồng bên cạnh cửa. Tròng mắt tối tăm của hắn, nhìn chằm chằm gương mặt tái nhợt của nàng, cùng với đồ sứ vỡ bên chân nàng, loáng thoáng còn nghe thấy được mùi thơm của trà Ô Long.

Trần chương quý ngồi ở trong sảnh đường nhìn Tiểu Hồng sắc mặt trắng bệch, trong lòng thật sự là không đành lòng, trên khuôn mặt già nua tràn đầy áy náy. Hắn đã sớm nghe nói lúc này thân thể nàng cực kém, chỉ sợ khí xuân se lạnh, sẽ làm nàng nhiễm lạnh, không nhịn được mở miệng nói:

“Tiểu Hồng, ngoài trời lạnh, trong phòng ấm áp chút ít, người vào đi!” Lão nhân hiền lành khuyên bảo đột nhiên thức tỉnh nàng. Lúc này nàng mới phát hiện, một trong những người đưa lưng về phía nàng, hắn chính là Trần chương quý của cửa hàng Tiền gia. Thân thể của nàng lung lay như sắp đổ, không bước vào trong thính đường, mà là lui về sau một- bước. Bước đi của nàng không xong, giống như tùy thời đều có thể té ngã.

Cảnh Võ trong phòng khách, nắm chặt quả đấm, đồng thời đứng dậy, thân thể cường tráng cương như đá cứng.

Tiểu Hồng lại lui một bước.

Trong mắt của nàng, tràn đầy thương tâm cùng với tuyệt vọng.

Tiếp theo, nàng khóc nức nở ra tiếng, xoay người bỏ chạy.

Nàng vừa chạy, Cảnh Võ đang muốn đuổi theo, lại nghe ông chủ Vương mở miệng hỏi thăm: “Di, cô nương này nhìn rất quen mắt, xin hỏi nàng là?”

“Nàng là phu nhân của ta, vừa mới từ phía nam đến.” Hắn chạy sát theo sau, mở miệng tiêu trừ hoài nghi của đối phương, mặt lạnh nói: “Xin lỗi, nàng có chút không thoải mái, ta đi xem một chút. Ông chủ Vương, thứ cho ta không tiễn.”

“Ồ?” ông chủ Vương ngẩn ngơ, còn muốn nói cái gì nữa, nhưng Trần chương quý đã đứng dậy, hỗ trợ tiễn khách, “Ông chủ Vương... bên này.”

Cảnh Vô không để ý đến phía sau, bước nhanh từ đại sảnh đi ra ngoài, vừa ra cửa, lập tức thi triển khinh công, đuổi theo.

Tiểu Hồng đã xuyên qua đại sảnh, chạy ra khỏi cửa, thiếu chút nữa đụng phải n-hà hoàn chờ ở cạnh cửa.

“A! Tiểu Hồng cô nương, tại sao? Tiểu Hồng cô nương? Ngài muốn đi đâu?”

Mặc dù nghe thấy bọn nha hoàn kêu to, nàng vẫn không có dừng bước lại, cước bộ nho nhỏ, ở trên phiến đá cứng rắn chạy trốn một cách xiêu xiêu vẹo vẹo, mấy lần thiếu chút nữa ngã nhào, nước mắt nóng hổi tán lác tại không trung.

Nàng vừa chạy ra cửa tròn (ở hoa viên hay có mấy cái cửa hình tròn á...), Cảnh Vô kịp thời đuổi đến trước khi nàng ngã, bắt được nàng. Hắn bắt cánh tay của nàng, đem nàng kéo vào trong ngực, nước mắt ẩm ướt trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, dán vào lòng của hắn, khóc đến khiến hắn đau lòng.

“Buông!” Tiểu Hồng giãy dụa.

“Không được,” hắn không chịu buông tay, ngược lại ôm càng chặt hơn, “Nàng ngã sẽ tổn thương mình.”

“Người muốn đại tiểu thư làm sao bây giờ? Nghiêm công tử làm sao bây giờ?” Nàng nhỏ tiếng hỏi, thân thể không ngừng run rẩy. Bọn họ thậm chí đã tính toán chuyển vào nhà lớn của Nghiêm gia!

Cảnh Vô muốn an ủi nàng, nhưng vừa nghe thấy nàng nhắc tới hai người kia, sắc mặt của hắn liền thay đổi. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, hung dữ nói: “Không cần lo lắng bọn họ!”

Giọng nói thô bạo kia, khiến cho đầu vai Tiểu Hồng co rụt lại, ngẩng đầu lần nữa, nước mắt đã đầy vành mắt. Nàng nhìn chăm chú vào hắn, dùng một loại thanh âm chịu đủ tàn phá, nhẹ giọng thấp hỏi: “Chẳng lẽ, người không thể dừng tay sao?”

Cảnh Vô hung hăng nhắm mắt lại, lộ ra vẻ mặt cực độ thống khổ, cứ như từng lời từng chữ của nàng, đều giống như lưỡi dao, thật sâu đâm vào lòng ngực của hắn. “Ta không thể.”

Hắn mở mắt ra, trong mắt đựng thống khổ. Nàng hút một hơi khí, tuyệt vọng đến trước mắt biến thành màu đen.

Ôm một chút xíu hy vọng cuối cùng, tay nhỏ bé của nàng run rẩy lạnh như băng, đặt lên tim của hắn, dưới lồng ngực cường kiện kia cảm giác được tim đập mạnh. Có bao nhiêu đêm, khi hắn ôm lấy nàng ngủ, lòng bàn tay của nàng cứ như vậy dán chặt lấy tim của hắn.

Những đêm đó, nàng thật sự cảm thấy, kiếp này hạnh phúc, chính là rúc vào trong lòng ngực của hắn.

“Van cầu người, coi như là vì ta.” Nàng khẩn cầu, nước mắt ở khóe mắt trong suốt, “Bỏ qua cho Nghiêm gia, cũng bỏ qua cho Tiền gia, đừng đi làm những sự tình kia nữa.”

Cảnh Vô trả lời, lại hoàn toàn bóp chết hy vọng đối với hạnh phúc của nàng.

“Chuyện này, ta không thể không làm.”

Hết thấy, cũng chấm dứt từ đây.

Ở bên cạnh hắn, nàng từng có một giấc mộng rất đẹp rất đẹp, mơ ước hắn có thể dừng tay, mơ ước hắn không phải là người ác, mà bọn họ cuối cùng có thể quý trọng lẫn nhau, cùng cả đời. Song, tỉnh mộng, sự thật chứng minh, nàng chẳng qua là đang lừa gạt mình. Nước mắt ngừng, giống như là rốt cục khóc khô.

Tiểu Hồng dùng hai tay đẩy ra lồng ngực mà mấy ngày nay nàng quyết luyện, trong lòng đã có tính toán xấu nhất.

“Như vậy, ta cũng vậy phải trở về, theo bên cạnh đại tiểu thư, chiếu cố nàng cả đời.” Kể từ đó, nàng có thể chuộc tội.

Cảnh Võ gầm nhẹ một tiếng, bị nặng nề thống khổ cùng quá nhiều trói buộc bức bách đến không còn có tính nhẫn nại. Hắn tức giận đến giương nanh múa vuốt, nổi lên gân xanh, giống như là dã thú muốn cắn người.

“Nói cho cùng, nàng chính là muốn đi!” Hắn tức giận gầm lên, thanh âm vang dội bốn phía, ngay cả chim nhỏ cũng bị sợ bay đi, “Trong lòng của nàng, vĩnh viễn đều chỉ có Tiên Kim Kim chết tiệt kia!” Hắn đã chịu đủ rồi, hắn thế nhưng lưu lạc tới mức cùng một nữ nhân “Tranh thủ tình cảm”

“Chẳng lẽ, nàng không thể vì ta mà lưu lại sao?”

“Chính là vì ngươi, ta mới chịu đi.” Tiểu Hồng kể ra ý nghĩ chân thật chôn giấu trong đáy lòng, “Ta phải đi bồi thường lại, những thương tổn tạo thành từ hành động của ngươi”

Hai mắt hắn buồn bã, “Nàng không cần làm như vậy.”

“Không, ta phải làm như vậy.” Nàng cũng không có chút nào muốn lưu lại, hai tròng mắt trong suốt, tinh khiết không có tí xú giả dối.

Bên trong đôi tròng mắt kia không có chút cảm xúc muốn ở lại nào, đánh động thật sâu vào tâm Cảnh Võ. Trong cổ của hắn bỗng dưng giống như là nuốt đầy cát, nói không ra lời. Đời này kiếp này, hắn trải qua bao nhiêu sóng gió, bao nhiêu máu tanh, hôm nay nhưng ở trước mặt tiểu nữ nhân này, ném trải qua tư vị e sợ, môi mỏng đóng mở vài lần, mới khàn giọng mở miệng.

“Tại sao?” Hắn khàn cấp, giống như người khát vô cùng khát vọng nước suối, khát vọng câu trả lời của nàng.

Tiểu Hồng nhẹ giọng thừa nhận, “Bởi vì, ta yêu ngươi.”

Cho đến khi nàng nói ra ba chữ kia, Cảnh Võ cứng ngắc như đá mới có thể nhúc nhích lần nữa. Trước đây, ngay cả chính hắn cũng không biết, lại có thể để ý tình ý nàng chưa từng thổ lộ với hắn như vậy.

Tiếng nói mềm mại, kéo dài có thể khiến hắn cam tâm tình nguyện, vì nàng tan xương nát thịt

“Bởi vì yêu ngươi, nhận định ngươi, ta mới đem thân thể cho ngươi.” Nàng nhìn hắn, muốn đi vén lên một luồng tóc trên trán hắn, nhưng cổ nén không vươn tay.

“Ngươi sai lầm rồi, ta sẽ đáp ứng, là bởi vì ngươi, cũng không phải là bất kỳ nam nhân đều có thể.”

Cảnh Võ trong lòng vừa kéo, hướng mặt nàng quay lại, lại bị nàng quay đầu đi, không tiếng động cự tuyệt.

Về mặt đau thương của nàng, khiến cho hắn đau lòng không dứt.

“Nếu như, ngươi không thể rút tay, vậy hãy để cho ta đi thôi!” Nàng đã không còn đếm được đây là lần thứ mấy, cầu khẩn hắn buông tay, để cho lúc này nàng rời đi thôi.

Trong hai mắt Cảnh Võ, đau khổ đè nén, hàng vạn hàng nghìn cảm xúc.

“Cho ta thêm một chút thời gi-an.”

Tiểu Hồng lắc đầu.

Trong nháy mắt, nàng từ bên trong vạt áo của hắn đoạt ra một thanh chủy thủ sắc bén. Trải qua mấy ngày nay, nàng mỗi ngày cũng nhìn hắn tự thay quần áo, có lúc, hay là nàng vạn phần e lệ, thay hắn bôi xiêm y, nàng sớm đã biết, trước ngực hắn luôn cất giấu một thanh chủy thủ. Sợ đao phong sắc bén sẽ đã thương Tiểu Hồng, động tác Cảnh Võ chậm đi, ngược lại làm cho nàng có cơ hội, xoay ngược đao phong lại, để lên trên cổ trắng nõn.

“Tiểu Hồng!” Hắn giận kêu.

“Mời ngươi buông tay.”

Cảnh Võ không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể buông hai cánh tay ra, nhìn nàng chậm rãi lui về phía sau.

Ở dưới ánh mặt trời mùa xuân, ánh sáng bạc trên lưỡi đao, chiếu đến trên mặt của nàng, khiến đôi tròng mắt kia ánh lên sáng ngời hơn, lóe lên như nhau sao sớm. Chương 9.2

“Bỏ đao xuống.”

“Không!”

“Đừng làm chuyện điên rồ.”

Lưỡi đao lại dí vào phía trước một chút. “Ta đã làm chuyện ngu nhất, chính là nghĩ đến người nhất định sẽ dừng tay.”

Cảnh Vô siết chặt quả đấm, đi về phía trước một bước. “Đừng tới đây!” Tiểu Hồng cảnh cáo, chủ thủ đâm rách da thịt, cái cổ trắng nõn, đã thấy được vết máu tươi đẹp, dọc theo lưỡi đao n-hỏ.

“Nàng sẽ bị thương!” Hắc vừa đau lòng vừa vội vã thấp gầm.

“Vậy thì thả ta đi.” Vết thương đang đau nhói, nhưng lòng của nàng càng đau hơn. “Ta không thể nhìn người tiếp tục làm điều ác, so với chết càng làm cho ta khó chịu.”

“Tiểu Hồng, hãy nghe ta nói.”

“Không, ta không nghe, không nghe. Không nghe...”

Hai người tranh chấp, đã hấp dẫn không ít quần chúng vây xem. ‘Những đồng phạm’ cùng thương nghị ở bên trong thánh đường, còn có bọn nha hoàn, đám người hầu, tất cả đều chạy tới, nhưng không có một người dám can đảm nhích tới gần, chỉ có thể vây ở một bên ngắm nhìn.

Thấy hai tay cùng cổ áo Tiểu Hồng cũng bị nhiễm nhiều vết máu, có người cũng gấp, vội vàng mở miệng khuyên. “Tiểu Hồng cô nương!”

“Xin ngài đừng xúc động!”

“Đúng vậy a, nghe lời chủ tử một chút xem sao!”

Vội vã đưa ông chủ Vương đi rồi Trần chương quý cũng đi theo tới đây, cái đầu hoa râm của hắc tử trong đám người chui ra, vừa thấy máu, liền bị dọa thật to nhảy lên. “Tiểu Hồng, nghe lời, mau bỏ đao xuống.” Hắc vội vàng ồn ào.

“Không, ta muốn trở về bên cạnh đại tiểu thư.” Tâm ý nàng đã quyết.

“Người đừng! Đừng!” Trần chương quý còn muốn khuyên nữa, nét mặt già nua đầy nếp nhăn, lại đột nhiên biến trắng. Hắc ôm bộ ngực, phát ra rên rỉ thống khổ, hai tay run rẩy mãnh liệt, tiếp theo đứng không vững nữa. Một tiếng rống vang lên té xuống.

“Trần chương quý!”

“Mau, mau gọi đại phu!”

Tất cả mọi người bị dọa, mọi người kinh hãi thét chói tai, luống cuống tay chân. Bao gồm Tiểu Hồng đang cầm chủy thủ cũng lo lắng, lực chú ý đều bị kéo đi.

Cảnh Vô thừa lúc này, kiễng mui chân một chút, nhường người lên trước, thuận tay đoạt đi chủy thủ, đem thân thể mềm mại của nàng, lần nữa ôm vào trong lòng. Hắc vung lên tay, đem chủy thủ ném xa ra ngoài. “Lấy khăn, thay nàng cầm máu!” Hắc gầm rú, bàn tay to đè chặt miệng vết thương kia. Tiểu Hồng giãy dụa, ngay cả lúc không cam lòng, nhưng vẫn còn nhớ đến lão giả lớn tuổi. Nàng vội vã quay đầu, đối với người chung quanh la: “Đừng để ý tới ta, trước chiếu cố Trần chương quý!” Sau đó, nàng nhìn thấy!

Trần chương quý vốn là thổ hồng học, té trên mặt đất, lúc này đã ngồi dậy, đang mở mắt hướng nơi này nhìn, tiếp xúc tầm mắt Tiểu Hồng, nét mặt già nua của hắc ửng đỏ, lúng túng cười.

Lúc này nàng mới tỉnh giấc lại.

“Các người, các người đều gạt ta!” Nàng bị tức khóc, quả đấm nhỏ ra sức đập lồng ngực Cảnh Vô. Động tác kịch liệt này, đánh đến vết thương, mất máu nhiều hơn.

“Không nên kích động.”

“Không mượn người xen vào!” Nàng la hét, hạ thủ nặng hơn.

Cảnh Võ không thể nhin được nữa, chỉ có thể cầm đầu vai của nàng, bắt buộc nàng bất động.

“Tiểu Hồng!” Hấn nhìn thẳng nàng.

“Nàng mang thai.” Oanh! Nàng cảm thấy giống như là bị sét đánh, mang thai???

Nàng mang thai???

Tiểu Hồng khiếp sợ không dứt, lẳng lẳng nhìn Cảnh Võ vẻ mặt nghiêm túc, trong thời gian ngắn, cũng nói không ra nửa câu. Tay nhỏ bé trắng nõn có chút run rẩy.

“Người đang gạt ta?” Nàng không xác định hỏi lại.

“Thật sự.” Cảnh Võ buộc chặt hai tay, thấp giọng nói: “Ta vẫn chiếu cố nàng, ta biết thói quen của nàng thay đổi, khẩu vị thay đổi, còn có sáng sớm bị ớn, đây cũng là nguyên nhân nàng nôn ọe”

Hấn nói cũng đúng, nhưng nàng vốn cho là, kia cũng là bởi vì sau khi tuyệt thực, nguyên khí nàng tổn thương nặng nề, mới có thể không thoải mái lâu như vậy, chưa từng có nghĩ tới, mình là mang thai.

Nàng có chút mờ mịt, vẫn không dám tin.

Nàng mang thai, mang thai hài tử của Cảnh Võ. Con của bọn họ, đang ở trong bụng của nàng, từ từ lớn lên, qua mấy tháng sau, sẽ xuất thế, sau đó, Tiểu Hồng ngẩng đầu lên, nhìn lên Cảnh Võ trước mặt. Sau đó, con của bọn họ, cũng sắp bị những điều ác Cảnh Võ làm liên lụy, vĩnh viễn không thể thoát khỏi.

Nhất thời nghe tin mang, cùng với mất máu, khiến nàng không cách nào ứng phó. Mà mãnh liệt dả kích, càng làm cho ngực nàng thấy đau, trước mắt biến thành màu đen, cũng nhin không được nữa.

Chân Tiểu Hồng mềm nhũn, cứ như vậy ngất đi.

Trước khi lâm vào hôn mê, nàng còn nghe thấy được Cảnh Võ lo lắng rống giận.

“Mau gọi đại phu!”??

Bóng tối, từ từ rút đi.

Khi Tiểu Hồng mở mắt lần nữa, nàng đã trở lại cái sân Cảnh Võ hiện đang ở. Đoạn thời gian này, bọn ta ở tại nơi này.

Nàng còn có chút mơ màng, mới hơi quay đầu, đã cảm thấy cần cổ đau nhói. Nàng hoang mang đưa tay, đến khi sờ soạng thấy cần cổ đã được băng bó tốt bằng vải bông, vẫn là chiếc giường rộng lớn thoải mái này.

Bên trong phòng ngủ, có bóng người đứng đưa, đó là bóng dáng đại phu.

“Cô nương có khỏe không?” Đại phu mở miệng.

“Trừ vết thương trên cổ ngoài, cô nương còn cảm thấy có chỗ nào không thoải mái không?”

“Không có.”

Đại phu hài lòng gật đầu. “Vậy thì tốt, ta đã khám qua, cô nương mặc dù bị thương, nhưng không có gì đáng ngại, chẳng qua là Cảnh gia không yên lòng, nên giữ ta lại, cho đến khi nương tỉnh lại.”

Như vậy, Cảnh Võ đâu??? Tiểu Hồng nuốt xuống vấn đề đã đến khóe miệng, đột nhiên lại nghĩ tới chuyện nàng nên quan tâm hơn.

“Đại phu, đứa bé thì sao? Ta có làm bị thương đứa bé không?” Nàng nóng lòng hỏi.

“Xin yên tâm, thai nhi không có chuyện gì, chẳng qua là trong khoảng thời gian này, cô nương tốt nhất nên tĩnh dưỡng.” Đại phu mỉm cười, mở ra cái hòm thuốc, lấy ra bút mực, tại chỗ viết xuống phương thuốc. “Ta đây cho một ít thuốc an thai, cô nương nên uống đúng giờ.”

Đại phu viết xong phương thuốc, hướng trên giấy thổi thổi, cho đến khi nét mực thấm qua, mới gi-ao cho nha hoàn. Hấn nhắc cái hòm thuốc, đứng dậy.

“Như vậy, ta sẽ không quấy rầy cô nương nghỉ ngơi.” Đại phu mới vừa rời đi trước, nha hoàn cầm phương thuốc cũng theo sau rời đi, đông đông đông chạy hướng phòng bếp, vội vàng bảo người đi hốt thuốc trước.

Bất quá trong nhà cũng không phải không ai, ngoài phòng ngủ còn hai nha hoàn canh giữ, tùy thời lưu ý Tiểu Hồng.

Mất máu mỗi mệt, làm nàng hôn mê lần nữa.

Khi lần nữa... tỉnh lại, sắc trời ngoài cửa sổ đã tối đen.

Tiểu Hồng là bởi vì nghe thấy mùi thuốc, mới tỉnh lại. Nàng giãy dụa, muốn ngồi dậy, nhưng cần cổ đau đớn, lại làm cho nàng không nhịn được phát ra rên rỉ.

“A, nằm nằm, ngàn vạn đừng động!” Tiếng nói lạnh lạnh của thiếu niên quanh quẩn ở bên trong phòng, một khuôn mặt tuấn tú phi phàm, bỗng dưng xuất hiện ở bên giường.

Thiếu niên mặt như quan ngọc, đầu đội mũ gấm màu tím, một thân áo lụa hoa màu xanh da trời, quần áo mặc trên người đều được làm từ chất liệu tốt nhất. Ngay cả cây quạt viền vàng mang bên người, cũng là bút tích thực của danh gia, giá trị liên thành.

Hắn cười mỉ mỉ, kéo qua cái ghế, còn hướng bọn nha hoàn nói: “Đem thuốc bưng tới đây.”

Bọn nha hoàn thấy hắn, tất cả đều khó cưỡng mị lực, theo dõi hắn cười khúc khích không dứt. Vừa nghe hắn mở miệng, mọi người liền tranh nhau phục vụ cho hắn.

Chén thuốc vừa được nấu tốt còn nóng, hắn ân cần thổi cho nguội đi, mới đưa đến khoe miệng Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng ngây ngốc nhìn chằm chằm hắn, theo bản năng há mồm, nuốt xuống một ngụm thuốc. Thuốc có chút đắng, nhưng Tiểu Hồng đang kinh ngạc, lúc này căn bản ý thức không tới. Nàng không cảm nhận được vị gì, trong lòng nghi hoặc nhiều đến nỗi sắp tràn đi ra, nàng thậm chí còn đưa tay dụi dụi mắt, xác nhận bản thân không phải là hoa mộng.

Thiếu niên quả thật cao hứng phần chần, lại múc một muỗng thuốc “Uống một ngụm nữa.”

Nàng lại nuốt xuống muỗng thuốc kia, “Ngài, ngài làm sao có tới nơi này?”

Theo đạo lý mà nói, thiếu niên tuấn tú này, là một trong những người không có khả năng xuất hiện ở đây giờ phút này nhất!

Hắn là một nhân vật đại danh鼎鼎 (tiếng tăm lừng lẫy) trong kinh thành này, là người của Tiền gia, đệ đệ Tiền Kim Kim.

10. Chương 10

“Húc Nhật công tử, sao người lại tới đây?”

Tiểu Hồng khiếp sợ, nhìn thiếu niên anh tuấn trước mắt, trong mắt đầy nghi hoặc “Là ta tìm hắn tới.” Tiếng của nam nhân ẩn chứa nụ cười. Âm thanh quen thuộc này làm Tiểu Hồng thiếu chút nữa té xuống giường.

Nàng quay đầu lại nhìn thấy nam nhân đang đi vào phòng, bị kinh hoảng lần nữa, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở ra, nhưng hồi lâu không phát ra được âm thanh gì.

Trước mắt là một nam nhân cao lớn, ung dung tự tại, chính là người được các thương gia ở kinh thành nhắc tới, hắn bị đoạt đi tài sản và đuổi ra khỏi nhà - Nghiêm Diệu Ngọc.

Tiểu Hồng vỗ vỗ ngực, lo lắng nghiêng người, liền vội hỏi:

“Nghiêm, Nghiêm công tử, người có khỏe không? Ta nghe nói người bị Cảnh Võ”.

Giọng nói nàng yếu ớt hẳn. Bởi vì, lúc này Cảnh Võ cũng đang đi vào phòng ngủ. Mặt Tiểu Hồng liền biến sắc, mới nhìn thấy hắn, đã cảm thấy ngực thu lại đau đớn. Nghi ngờ, nàng đầu tiên là nhìn Cảnh Võ một chút, tiếp theo quay đầu nhìn Nghiêm Diệu Ngọc cùng Húc Nhật, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng dưng tái đi, bộ dáng chịu đả kích.

“Chẳng lẽ, người bắt bọn họ tới?” Ôi, hắn rốt cuộc còn muốn làm bao nhiêu chuyện xấu đây?

Cả người Cảnh Võ cũng chờ “Bọn họ là tự nguyện tới.”

Nàng rõ ràng không tin. Hiển nhiên, ở trong suy nghĩ của nàng, hắn là người xấu, nên sẽ không bỏ qua như vậy.

Trong lòng Cảnh Võ biết rõ nàng không còn tín nhiệm hắn nhưng khi nhìn thấy nàng nhất quyết nhận định hắn có tội thì không khỏi cảm thấy đau xót

Nghiêm Diệu Ngọc bên cạnh mỉm cười nói: “Tiểu Hồng, Cảnh Võ vừa nói không sai, chúng ta là tự nguyện tới.”

Húc Nhật kích động cũng nói thêm: “Không sai, không sai, ta là tự nguyện tới, tuyệt đối không có ai ép buộc ta tới.”

Lời này, lại khiến cho sắc mặt Tiểu Hồng tái đi mấy phần. Ánh mắt nàng nghi ngờ lẫn bất an nhìn Cảnh Võ, lo lắng hắn thật sự là cầm lấy dao bức hai người này tới đây.

Nhìn bộ dáng của nàng, Cảnh Võ cũng biết nàng suy nghĩ cái gì.

Hắn xanh mặt, thấp giọng lên tiếng “Ta không có lấy dao kề cổ của hắn!”

Đáng chết, hắn muốn bóp chết tiểu khốn khiếp kia!

Tiếng gầm thét kia, làm cho Tiểu Hồng sợ đến co rúm lại.

Nàng không nhìn lại Cảnh Võ, mà gục xuống cắn môi trong lòng vẫn hoài nghi, hắn là lấy dao bức người.

Cho đến một lúc, Húc Nhật mới phát hiện mình nói sai, nụ cười hắn cứng đờ, múc 1 muỗng thuốc, đưa tới trước mặt Tiểu Hồng “Thật là ta tự nguyện tới, người làm ơn uống một ngụm thuốc.”

Thấy Húc Nhật đối với Tiểu Hồng ân cần như vậy, Cảnh Võ chỉ cảm thấy càng thêm tức giận, hận không thể vịn gậy cổ hắn

Cảm thấy sau gáy có một trận lạnh lẽo, Húc Nhật kinh hãi, len lén quay đầu quả nhiên thấy Cảnh Võ đang trừng mắt nhìn hắn.

“Người đừng nhìn ta như vậy.”

Nghiêm Diệu Ngọc cười, than thở cái tên tiểu tử này: “Húc Nhật, đem thuốc để xuống.”

“Nhưng mà Tiểu Hồng còn chưa có uống thuốc xong!”

“Người đem thuốc để xuống đi, Cảnh Võ sẽ đích thân xác nhận Tiểu Hồng uống thuốc xong chưa !”

Nghiêm Diệu Ngọc chỉ có thể trực tiếp thức tỉnh Húc Nhật.

Tiểu Hồng cũng hiểu được Cảnh Võ để ý cái gì, mặc cỡ chỉ muốn trốn vào trong chăn

Húc Nhật thẹn thùng nhìn nàng không dứt, lại nhìn Cảnh Võ một cái, thấy sắc mặt buồn bực càng lộ vẻ khó coi của hắn mới chột hiểu ra. Giống như là phát hiện điều gì thú vị, khoái trá nói:

“Ai da, người không phải là ăn. . . !”

Hai mắt Cảnh Võ nhú lại, quét một tia lạnh băng như đao về phía Húc Nhật. Húc Nhật trong lòng giật mình, đem chữ cuối cùng nuốt trở về trong bụng, xém tí nữa đã cắn đầu lưỡi.

Hắn cầm lấy quạt che kín miệng, nhanh chóng để chén thuốc xuống, vọt nhanh qua một bên, kinh hoảng lắm lắm: “Ta không nói gì! Ta không nói gì!”

Không để ý đến Húc Nhật, Nghiêm Diệu Ngọc đến gần mấy bước, đi lại vững vàng, Tiểu Hồng còn có chút lo lắng: “Nghiêm công tử, vết thương của ngài đã khỏe chưa?”

“Đã sớm không có chuyện gì .”

“Nhưng, ta tận mắt nhìn thấy, hắn. . . Hắn. . . Hắn chém rất mạnh.” Nàng nhỏ giọng nói

Nghiêm Diệu Ngọc lại cười một tiếng: “Đó là do sắp đặt.”

Trong lòng Tiểu Hồng nghi ngờ càng lúc càng sâu, nàng bất an nhìn hai người, vừa sợ hãi nhìn trộm Cảnh Võ một cái.

Đứng ở một bên, hần lộ ra vẻ mặt có chút tức giận cùng không kiên nhẫn, nhưng đôi mắt nhìn nàng chăm chú thì lại khó có thể che giấu tình cảm

“Tất cả việc này cũng là giả, chỉ là một vở diễn.” Cảnh Võ nhìn nữ nhân yêu mến trên giường, rốt cục cũng thừa nhận với nàng. “Ta chém hần bị thương, nhưng đây cũng là ở trong kế hoạch, đã xếp đặt sẵn.”

Nàng không có cách nào tin, nhìn chằm chằm Cảnh Võ: “Kế hoạch?”

“Là ta muốn Cảnh Võ chém.” Nghiêm Diệu Ngọc nói.

Này.... thực sự không thể tưởng tượng nổi ! Tiểu Hồng không thể tin được. Nơi nào có người không vì lý do gì muốn người khác chém mình một đao?

“Tại sao?” Nàng hỏi tới .

“Ta cũng biết người không tin cho nên khi Cảnh Võ muốn ta giải thích với người, ta mới mang Húc Nhật đến đây.”

“Giải thích?” Tiểu Hồng có chút mê hoặc, trong đầu nghi ngờ.

“Giải thích cái gì?”

“Giải thích vì sao người đã hiểu lầm hần!”

Húc Nhật dùng cây quạt gõ lên trán nàng một cái, rồi quay sang Cảnh Võ suy xét một chút.

Hiểu lầm? Đây thật là hiểu lầm sao? Mắt thấy bộ dáng ung dung của Nghiêm Diệu Ngọc và Húc Nhật, thật sự không giống như là bị Cảnh Võ uy hiếp.

Nghe vào những lời của những nam nhân này thật sự khó tin.

Nhìn nàng vẫn là mờ mịt không giải thích được, Húc Nhật chủ động nói: “Nghiêm đại ca nhọc lòng như thế, thật ra thì cũng là vì muốn giành được sự đồng tình của đại tỷ.”

Tiểu Hồng trừng lớn mắt.

“Mà Cảnh đại ca võ công cao cường, khi xuất đao đã tránh những chỗ nguy hiểm.” Về mặt Húc Nhật kiêu ngạo, ý là tất cả đều do hần nghĩ ra, còn giương giương đắc ý khuyên nàng: “Cái này kêu là khổ nhục kế.”

Cho đến lúc này, Tiểu Hồng mới hơi hiểu. “Nhưng, tại sao cần làm vậy?”

Nàng không rõ, loại này là cầm tánh mạng để làm tiền đánh cuộc sao?

Nghiêm Diệu Ngọc thở dài một hơi: “Tiểu Hồng, nếu như ta không bố trí việc này, Kim nhi vĩnh viễn sẽ không thừa nhận nàng có cảm tình với ta, nàng cũng vĩnh viễn sẽ không gả cho ta”

“Năm đó, ta còn trẻ nông nổi, nàng lại quá mức kiêu ngạo, ta không ngờ nàng đối với trận đấu rượu kia lại chú ý.” Hần lộ ra nụ cười khổ. “Cho nên, ta bày ra hết thảy, để cho Cảnh Võ chém thương ta, để cho hần cùng với Lưu Nghiễm cướp lấy Nghiêm gia, để cho ta thành hai bàn tay trắng, mới có thể bức ra lời trong lòng của nàng.”

Cho nên, ngoài mặt thì người bị hại là Nghiêm Diệu Ngọc, nhưng căn bản hần chính là kẻ chủ mưu phía sau!

“Nhưng kế sách này là vì Đại tiểu thư, ta phải thực hiện thôi” Nghiêm Diệu Ngọc mỉm cười, thần nhiên nói: “Nếu không làm như vậy, sợ rằng nàng cùng ta kéo dài mười năm nữa thì sao?”

Về điểm này, Tiểu Hồng đồng ý.

Ừm, nói như vậy cũng không sai. Như tính tình của Đại tiểu thư, đúng là có thể phải làm vậy?

Cùng Nghiêm công tử mười năm nữa sao??? Thậm chí hai mươi năm.

Húc Nhật cũng ở một bên hát đệm, “Tiểu Hồng, người phải biết rằng khắp trời đất bao la” Hấn thận trọng cường điệu, “Không ai có thể giống như Nghiêm đại ca dũng cảm như vậy, yêu đại tỷ nhiều như vậy vì hạnh phúc chung thân của đại tỷ, ta cùng nhị tỷ đương nhiên là giúp bạn không tiếc cả mạng sống, sẽ không tiếc nha!”

“Cái gì? Ngay cả Bạc Ngân cô nương cũng tham dự?”

Nàng cả kinh, lúc này mới nghĩ đến, khó trách bên trong Tiền gia, có nhiều người phản bội như vậy, chương quỹ cũng vì lấp ở trong đó, nhưng nếu nội gián chỉ có Húc Nhật, là không thể nào có nhiều người phản bội như vậy, càng đừng nói là muốn lừa dối Đại tiểu thư??

“Không sai, không sai, chuyện này nếu không có nhị tỷ, thật là không thành được đâu.” Húc Nhật cười tà mị nói, “Cho nên, người có thể yên tâm, Cảnh Vô chẳng qua là nghe lệnh làm việc.”

Tiểu Hồng còn có chút chần chờ, nàng nhìn Cảnh Vô, cảm thấy có chút bị thương, thấp giọng hỏi: “Như vậy, tại sao người không sớm nói cho ta biết?”

Vì thế, ta không đếm được bản thân đã khóc mấy lần.

“Bởi vì ta biết, nàng đối với người phụ nữ kia có rất nhiều trung thành.” Cảnh Vô trầm giọng nói.

“Ta phải phòng ngừa tất cả có thể làm hư đại cục.” Nghiêm Diệu Ngọc bổ sung, khoe miệng mỉm cười liếc mắt Cảnh Vô một cái.

“Nhưng, có người nhất thời xúc động, mới mang người đi.”

“Người đối với Kim nhi trung thành như thế, chắc chắn sẽ nghiêng về phía nàng. Cho dù người nguyện ý giúp ta, một ngày trở về, sợ cũng không giấu giếm nàng được, sớm muộn sẽ làm nàng nhìn thấu ta đã bày ra cái chuyện này.”

Cuối cùng, Nghiêm Diệu Ngọc thở dài, nhìn Tiểu Hồng nói: “Ai biết ta trăm tính ngàn tính cũng không nghĩ đến trong mắt Cảnh Vô đối với người có tình ý”

Lời này vừa nói ra, ngay cả Cảnh Vô mặt lạnh băng cũng đỏ mặt

Tiểu Hồng xấu hổ trong lòng, đỏ mặt cúi đầu xuống.

“Cho nên, Cảnh đại ca không nói là bắt đắc dĩ.” Bởi vì mới vừa rồi nói vậy, lúc này Húc Nhật cố gắng muốn đền bù “Buổi sáng, ở chỗ Vương lão bản, chúng ta còn phải nhờ hấn đem tin tức tung ra ngoài, Cảnh đại ca mới không có cách nào thăng thấn với người.” Tiểu Hồng nhìn Cảnh Vô, “Nếu lúc trước không được, vậy bây giờ, tại sao lại đem hết thảy nói cho ta biết?”

Cảnh Vô nhìn nàng, khuôn mặt hiện lên tia đau lòng, “Nàng mang thai, ta không thể mạo hiểm nữa, không thể làm cho nàng bị thương tổn mà gặp nguy hiểm nữa.”

Hấn cũng không cách nào nhịn được nữa, nhìn thấy bộ dáng nàng hấn thiệt đau lòng.

“Cho nên, đây hết thảy cũng là giả ?” Nàng vỗ vỗ ngực, ánh mắt vừa mong đợi vừa sợ làm đau lòng hấn. “Người cũng không phải là người xấu, người không có ngầm chiếm Nghiêm gia, cũng không phải là cường đạo?”

Hấn có thể thăng thấn nói mình trong sạch! Cảnh Vô hít một hơi thật sâu, thận trọng nói: “Không phải.”

Nước mắt, đột nhiên dâng trào. “Thật?” Nàng run giọng hỏi.

Tiểu Hồng gơ lên run rẩy hai tay, bịt miệng, nước mắt lưng tròng nhìn hấn, nhưng ép không được ghen ngào nơi cổ họng. Chương 10.2

Cảnh Vô cũng không cách nào nhẫn nại được nữa, bước nhanh đi ra phía trước, ngồi xuống bên giường, đem nàng ôm vào trong ngực.

“Thật xin lỗi, nàng đừng khóc, đừng khóc ...”

Mặc dù, Nghiêm công tử cùng Húc Nhật vẫn đứng ở một bên, nhưng Tiểu Hồng không nhịn được, núp ở trong ngực Cảnh Vô, nín thật chặt lấy quần áo của hấn, lên tiếng khóc.

Thật tốt quá, hần không là người xấu, nàng không có nhìn nhầm. Thật tốt quá, hần cũng không có làm ra chuyện sẽ hối hận cả đời. Thật sự là tốt quá.

Ánh trăng trên đầu cành, Nghiêm công tử cùng Húc Nhật công tử, chẳng biết từ lúc nào đã lặng lẽ đi.

Cảnh Vô không nói gì ôm lấy nàng, lấy phương thức của hần an ủi nàng. Tiểu Hồng nức nở, qua hồi lâu, mới từ từ ngừng lại. Dùng bàn tay to cầm lấy khăn lụa lau đi nước mắt cho nàng. Hần cúi đầu xuống, ở trên trán nàng ôn nhu hôn “Ta thật xin lỗi.”

Tiểu Hồng hít mũi, tựa vào lồng ngực hần, nghe tiếng tim hần đập.

Cảnh Vô nói, giọng khàn khàn, “Ta vẫn rất muốn nói cho nàng biết, nhưng, ta nợ Nghiêm Diệu Ngọc một ân tình.”

Nàng tò mò ngẩng đầu, lẳng lặng lắng nghe. “Nhiều năm trước, Nghiêm Diệu Ngọc đi miền nam trị thủy, vô tình gặp gỡ mẹ ta bị cướp, đã ra tay cứu mẹ ta một mạng. Vì báo đáp ơn cứu mệnh của hần, mẹ muốn ta ở bên cạnh hần, báo đáp ân tình rồi mới có thể trở về.”

Cảnh Vô hít một hơi thật sâu, trong giọng nói lộ ra sự mệt mỏi, cùng với bất đắc dĩ. “Cho nên lần này, hần nói, chỉ cần giúp hần lần này, coi như là trả ân tình.”

“Ta còn tưởng rằng, người không tin tưởng ta.” Nàng cắn môi, nhỏ giọng nói.

Hần vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, khàn giọng thừa nhận: “Nếu như, ở cõi đời này ta có thể hoàn toàn tin tưởng ai, người kia, nhất định là nàng.”

Tiểu Hồng cảm động nước mắt trào ra ngoài.

“Ta thật xin lỗi, đã làm nàng đau lòng,” Hần khàn khàn nói xin lỗi.

Nàng lắc đầu, biết hần là vì chữ tín, vì muốn thay mẫu thân báo ân, mới phải làm như vậy. Hần chính là người có nề nếp như vậy. Cho nên, mới có thể ở bên cạnh Nghiêm công tử mười năm, chỉ vì hồi báo ân tình năm đó.

“Cho nên, người cũng không phải là hộ vệ của Nghiêm công tử?”

“Không phải.” Hần hỏi “Nàng để ý thân phận của ta?”

Tiểu Hồng lắc đầu lần nữa, “Chỉ cần người không phải người xấu là tốt rồi.”

Hần nhìn nàng chăm chú, “Ta không phải.”

Tiểu Hồng nhìn hần, rưng rưng lộ ra e lệ, ngọt ngào mỉm cười, “Như vậy, vô luận người là ai, cũng không trọng yếu.”

Hần cúi đầu, trái tim bối vì nàng mà co rút nhanh nóng lên.

Nhỏ giọng hỏi: “Như vậy, nàng nguyện ý gả cho ta sao?”

Nàng cúi đầu, xấu hổ đỏ mặt, một lát mới mở miệng, “Ta... Ta...”

“Nàng nói gì?” Cảnh Vô không nhịn được hỏi.

Cảnh Vô chờ, tiểu nữ nhân khả ái được ôm trong ngực đang thẹn thùng, len lén, nàng thật nhanh giương mắt, nhìn hần một cái.

Gặp ánh mắt đang nóng bỏng chờ, “Người ta... người ta cũng đã đem mình –...”

Nàng càng nói càng xấu hổ, âm thanh cuối cùng nhỏ đến cơ hồ nghe không được.

“Ta cũng đã đem mình cho người... Làm sao có thể không muốn –...”

Cảnh Vô vươn tay, nhanh chóng giữ lấy cằm nàng. Mà mặt nàng đã đỏ hồng, hai mắt đen nhánh vẫn buông xuống, nhìn một cái bên trái, nhìn một cái bên phải, thậm chí nhìn tay nhỏ bé của mình, chính là mắc cỡ không chịu nhìn hần.

“Tiểu Hồng, nhìn ta.” Hần mở miệng yêu cầu, cố ý muốn hỏi rõ ràng.

Biết bản thân nếu không ngẩng đầu lên, Cảnh Võ tuyệt đối sẽ vẫn chờ đợi, Tiểu Hồng không thể làm gì khác hơn là giương mắt, nghe lời, xấu hổ nhìn hấn.

Vừa tiếp xúc với cặp mắt nóng bỏng đen đồng kia, mặt nàng không tự chủ được càng đỏ hơn.

“Cho nên, nàng nguyện ý gả cho ta?” Hấn hỏi.

Nhìn người nam nhân trước mắt này, Tiểu Hồng e lệ gật đầu, nho nhỏ đáp một tiếng.

Nhưng, hấn vẫn không hài lòng, khàn giọng yêu cầu, “Nói ra.”

Nàng nói không nên lời nữa!

Toàn thân Tiểu Hồng cũng xấu hổ đến đỏ rùng rục, nhưng thấy vẻ mặt Cảnh Võ, nếu nàng không nói hấn nhất định cùng nàng ở chỗ này duy trì đáng vẻ.

Tiểu Hồng mới lắp bắp, mở ra cái miệng nhỏ nhắn, e lệ nói: “Ta... Ta nguyện ý...”

“Còn gì nữa không?” Hấn nhất định phải nghe được toàn bộ.

“Ta... Ta nguyện ý gả cho chàng...”

Đến khi nàng nói ra khỏi miệng, lúc này hấn mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Cảnh Võ đưa tay đem nàng ôm vào trong ngực, cúi đầu hôn nàng.

Tiểu Hồng bị hôn đến vui sướng, thiếu chút nữa đã quên bây giờ là chiều tối. “Ngày mai chúng ta sẽ thành thân.”

“Cái gì? !” Nàng cả kinh, hỏi: “Ngày mai, có phải quá nhanh không?”

“Nhanh sao? nàng đã sắp sinh hài tử rồi.”

Chắc, sao hấn lại nói như vậy nữa!

Nàng liếc hấn một cái, mặt lại đỏ lên.

“Sau này, nàng không bao giờ...được đụng tới đao nữa.” Hấn không bao giờ... muốn nàng đụng thứ đồ nguy hiểm kia.

“Ừm. ”

” Không cho dùng cách của nàng tới uy hiếp ta nữa. ”

“Uh.” Nàng gật đầu lần nữa, “Ta sẽ không.”

“Cũng không cho vừa đi vừa nhìn đông tới nhìn tây.” Hấn kiên trì.

“Ta nào có vừa đi vừa hết nhìn đông tới nhìn tây.” Tiểu Hồng kháng nghị.

“Không đúng à, vậy tại sao nàng luôn ngã nhào?”

Nàng hét lên. “Đó là ngoài ý muốn”.

“Còn có, không cho phép nàng thay Tiền Kim Kim chắn đao.” Điểm này quan trọng nhất, sau này hấn muốn cho nàng rời xa nữ nhân kia, bất quá vẫn là thừa dịp nàng biết điều một chút bắt hứa hẹn để bảo đảm.

Tiểu Hồng há mồm lại muốn kháng nghị, nhưng thấy hấn nghiêm mặt, biết là từ trong lòng hấn thật lo lắng, trong phút chốc nàng đem kháng nghị thu hồi, chăm chú nhìn hấn, gật đầu hứa hẹn.

“Không được thay ta ngăn chặn. Cũng không thể thay bất luận kẻ nào chắn đao.”

“Nhưng - ”

“Không có nhưng, chỉ cần có người rút đao ra ngoài, nàng phải núp sau lưng ta.” Cảnh Võ nói như đinh chém sắt.

Điều kiện cầu hôn của hấn có nhiều một chút. Hấn hiểu nàng rất rõ. Tiểu Hồng nhìn nam nhân ở trước mắt, ngực không khỏi ầm ập.

Nàng biết, hắn nói nhiều như vậy, hoàn toàn chỉ là bởi vì không muốn phải nhìn nàng bị thương nữa.

Nàng giơ bàn tay nhỏ bé để trước ngực hắn “Thiếp đáp ứng chàng, sau này tuyệt đối sẽ không thay bất cứ ai chẵn đao, cũng sẽ không rút đao đối với chàng, chỉ cần có người rút đao, thiếp nhất định là người thứ nhất trốn sau lưng chàng.”

Nghe được nàng nói như vậy, vẻ mặt căng thẳng của hắn mới hơi hòa hoãn chút ít, lại nghe đến nàng còn cộng thêm...

“Bất quá, chàng cũng phải đáp ứng thiếp một chuyện.” Tiểu Hồng nói.

“Chuyện gì?”

“Sau này, chàng cũng không được giấu giếm thiếp bất cứ chuyện gì. ”

“Ừm.” Hắn không chút do dự đáp ứng.

“Thiếp yêu chàng.” Miệng của nàng, nói ra một câu.

Tiểu Hồng lộ ra nụ cười vui vẻ, nhất thời nghiêng người hôn lên mặt hắn nhưng vừa hôn hắn, nàng mới bắt đầu xấu hổ, cuống quýt muốn thối lui.

Cảnh Vô không chịu buông tay, kiên trì đem nàng ôm trong ngực. Hắn hôn môi của nàng.

Lệ nóng, lại một lần nữa tràn đầy hốc mắt. Nàng vừa khóc vừa cười, lệ dâng lên dừng khi, tỏ tình lần nữa.

“Ta cũng yêu nàng.”

Môi của bọn họ, dính sát vào nhau, hôn nhẹ nhàng, kiếp này cùng hứa hẹn.

Mưu kế của Nghiêm Diệu Ngọc rốt cục được như ý, khiến cho Tiền Kim Kim nguyện ý thừa nhận cho dù hắn tán gia bại sản nàng vẫn nguyện ý làm vợ của hắn

Sau khi thành hôn, Tiểu Hồng cũng mới phát hiện, gia thế Cảnh Vô kinh người, hắn là con trai độc nhất của Cảnh gia ở Tứ Xuyên .

Sau đó nàng cũng như nguyện ước gặp lại đại tiểu thư. Tiền Kim Kim nhìn thấy nàng, nhất thời vừa mừng vừa sợ, nhưng đối với Cảnh Vô không có nửa điểm dễ chịu, thậm chí lớn tiếng nổi giận quát.

Nghiêm Diệu Ngọc đem nàng vào bên trong phòng, dùng một phương pháp ‘Tường tận’ giải thích, mới khiến cho nàng hiểu. Hành động của Cảnh Vô cũng do hắn sai khiến.

Tiền Kim Kim không tham gia hôn lễ Tiểu Hồng, vì còn nổi giận một chút, cho đến khi bớt giận, mới phái người đưa đi một phần phong bì vô cùng lớn không thua gì đồ cưới của mấy vị tỷ muội Tiền gia .

Tiểu Hồng cảm động cực kỳ. Đại tiểu thư thật sự đối với nàng rất tốt a!

Cảnh Vô cao hứng không nổi, hắn không muốn linh tình, nhưng là nhìn thấy bộ dáng cao hứng của Tiểu Hồng, hắn chỉ có thể yên lặng nhẫn nại, không có bảo người đem những thứ kia ném đi.

Trừ đồ cưới, Tiền Kim Kim còn phái người đưa tới một hộp gỗ nhỏ tinh xảo.

Nhìn thấy hộp gỗ nhỏ kia, Tiểu Hồng vừa thẹn vừa mừng, đưa tay đoạt lấy ôm vào ngực, vội vã cầm đi giấu.

Cảnh Vô bắt được nàng. “Đây là cái gì?”

Hắn liếc hộp gỗ “Ta muốn nhìn.”

Tiểu Hồng xấu hổ đỏ mặt, đưa tay liều chết huy đuổi trượng phu. “Không được, tránh ra, tránh ra!”

Càng là như vậy, Cảnh Vô càng muốn nhìn. Hắn nghiêm mặt, giả bộ đưa vẻ mặt mắt húng ra. “Rốt cuộc là vật gì, tại sao không thể để cho ta xem?”

Tiểu Hồng ôm hộp gỗ khư khư, lúc này mới nhỏ giọng nói: “Là, chén trà!”

“Nữ nhân kia tại sao lại tặng chén trà cho nàng?”

“Bởi vì... Bởi vì... -...” Thanh âm của nàng càng lúc càng nhỏ. “Đây là chén trà chàng uống qua .”

Đại tiểu thư biết, chén trà này đối với nàng có ý nghĩa trọng đại, mới vì nàng mà đưa tới.

Vẻ mặt nghiêm khắc bởi vì lời nói của nàng mà trở nên ôn nhu.

Hắn vươn tay ra kéo tiểu thê tử đang thẹn thùng vào trong lồng ngực, nhẹ nhàng hôn nàng. “Ta muốn nàng đích thân pha trà.” Hắn nói nhỏ .

Nàng rúc vào bộ ngực hắn, trong lòng tràn đầy ngọt ngào. Ngày xuân sáng rõ ở trên hai người, mang đến tình cảm ấm áp.

Ngoài phòng, xuân về hoa nở, khắp nơi cũng là cảnh đẹp, mà trong mắt của bọn họ, cũng chỉ có lẫn nhau. Hạnh phúc, đã phủ xuống.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-quan-xau-xa>